

Helstáb Ákos

Az emberiség után

Lehet, hogy nem vagy hős, de az biztos, hogy kiválasztott vagy.

regény

1.fejezet
A VILÁG AZELŐTT

A kocsmát vékony füst réteg töltötte be és az első törzsvendég most támolygott ki az ajtón. Úgy döntött, hogy inkább az utcára fog hányni, mert ott többen látják. Jóllehet döntése nem volt kifejezetten tudatos, ám így némiképp sikerült elégtételt vennie az őt kirekesztő társadalmon. A többiek odabent mit sem törődtek ezzel. Még csak hat óra múlt, és vidáman iszogattak napi munkájuk végeztével.

A bejárattól távolabb eső falon jókora plazmatévé volt bekapcsolva. Talán emiatt hívták többen kétszillagosnak a kocsmát. Éppen a hatórás híreket mondta be a jól fészült híradós, aki mintegy ablakot nyitott a kocsmára füstös, borszagú világából:

–Meg nem erősített hírek szerint atomerőmű robbanás történt az Egyesült Államok keleti részén – közölte, s mellé műholdas felvételeket mutatott, melyeken néhány felhőt lehetett kivenni valamelyik kontinensen.

–Hallod Ádám! Már megint a mukkák! – csattant fel az öreg Józsi bácsi. Felszólalását a mellette ülő fiatalabb férfinak címezte, aki vele együtt autószerelő ruhában volt. Olajfoltos munkaruhájukban egyáltalán nem lógtak ki a törzsvendégek közül.

–Már hogy lettek volna a mukkák? – Ádám ugyanis tisztában volt vele, hogy Józsi bácsi mindenért a helyi kisebbséget hibáztatja. –Ez Amerikában történt!

–Nem hiszel nekem, ugye? Pedig a Kereskedelmi Központ elleni támadást is a mukkák tervelték ki! Láttam a TV-ben – majd belekortyolt a kezében levő söröskorsóba.

–Álljunk csak meg! Nem mindenki mokka, akinek sötétebb a bőre! Na meg minek robbantgatnának atomerőműveket Amerikában? – tette fel a kérdést a fiatalabb férfi. Talán ő volt az egyetlen a helyiségben, aki ásványvizet ivott.

–Mert azoknak odaát semmi nem elég! Mi is a markukban vagyunk! Megvették már az egész országot! Csak a mukkák mernek harcba szállni velük – Józsi bácsi felhajtotta a maradék sörét is, majd feltápászkodott, hogy beszerezzen magának még egy korsó innivalót.

–Honnan veszed ezt a sok sületlenséget? – szólt utána Ádám, majd ismét a képernyőre figyelt. Most egy csinos bemondónő jelent meg és amerikai városokról, kórházakról mutattak felvételeket.

–Különös járvány ütötte fel a fejét az Egyesült Államok déli városaiban. A járványnak már több halálos áldozata van, de a kórokozót még nem azonosították. Szakértők szerint a madárinfluenza egyik mutációja lehet, mely az emberekre is veszélyes. Ha így van, akkor valószínűleg már van ellene védőoltás is – Józsi bácsi ekkor ért vissza a sörével és egy kis nyögés kíséretében ismét Ádám mellé telepedett le. Úgy tűnt a híreknek csak az utolsó részét hallotta:

–Azok a mocskok! A múltkor is azért nem kértem a védőoltást, mert nem tudtam kifizetni!

–Miről beszélsz már megint? – sóhajtott a fiatalabb autószerelő. –Mikor volt neked szükséged madárinfluenza elleni védőoltásra?

–Milyen madárról beszélsz fiam? A tetanusz! Azt akartam beadatni magamnak, de azok a mocskok csak pénzért adják! Pedig, ha elkapod, akkor nem menekülsz. Pár óra alatt kifekszel, az biztos!

–De most a madárinfluenzáról volt szó! – ellenkezett Ádám, majd felhajtotta a maradék ásványvizét és felállt.

–Na! Hová olyan sietősen? – kérdezte az öreg. – Csak nem valami nőcske?

–Engem nem várnak otthon, de téged igen! – figyelmeztette a férfi, majd megveregette az öreg vállát. –Holnap a műhelyben!

–Akkor holnap! – bölintott Józsi bácsi, majd ismét a képernyőre szegezte a tekintetét. Ádám tudta, hogy miért nem akar haza menni: éppen a felesége miatt. Az asszony állandóan szapulta mert ivott, ő meg állandóan ivott, mert az asszony szapulta. Ördögi kör volt ez, amiből nem lehetett kiszállni.

Vizes Ádám harminc éves, jóképű férfi volt, mégis magányosan élt egy pécsi panellakásban. Ahogy kilépett a kocsmá füstszagú világából, mélyet szívott a levegőbe. Tudta ugyan, hogy ez a levegő sem tiszta, mégis jól esett neki. Valójában nem szerette a dohányfüstöt. Csak az öreg kedvéért tért be egy rövid időre. Ő a szabadidejét főleg a barátaival, tévézéssel és a számítógép előtt töltötte. Ez utóbbi két elfoglaltság egyre nagyobb teret kért magának az életéből, hiszen barátainak családja volt már és csak ő volt az egyetlen, akinek balul sülték el a kapcsolatai. A legközelebbi buszmegálló felé vette az irányt, kikerülve az előző törzsvendég által hagyott rókanyomokat. Kicsit fáradt volt, mert sok volt a munka aznap a szerelőműhelyben. Már április volt, de a legtöbben csak most hozták lecserélni a téli gumikat.

Beállt a várakozók közé és figyelt. Szerette ilyenkor az embereket vizsgálni. Elképzelte, hogy kinek mi lehet a szakmája, hogy

ki az, akit várnak otthon, és ki az, akit nem. Ilyenkor már kevesen várakoztak. Az emberek többsége, ha tehetett inkább autóval, vagy kerékpárral közlekedett. Az ügyvezetett tömegközlekedés csak azoknak érte meg, akiknek volt valamilyen kedvezménye. Ádám azonban lusta volt a kerékpározáshoz és még nem volt elég pénze autót fenntartani. Egyelőre a lakását törlesztette. Az utóbbi időben a benzin ára amúgy is az eget verte, és ezt a luxust csak a tehetősebbek engedhették meg maguknak. A motorosok és kerékpárosok száma a balesetekkel együtt viszont ugrásszerűen megnőtt.

Mellette két tizenéves dohányzott, fittyet hányva arra, hogy a buszmegállóban ez tilos volt. Kérdésesnek tűnt, hogy a két kiskorú honnan szerezte be a számára tiltott dohányterméket. Néhányan fintorogva húzódtak ugyan arrébb, de senki nem szólt rájuk. A saját gondjukkal voltak elfoglalva.

–Hallottad a robbantást? – kérdezte az egyik férfi a mellette álló nőtől, aki valószínűleg a felesége lehetett. Ádám éppen mögöttük állt.

–Nem! Milyen robbantást? – kérdezte kissé ijedten a nő.

–Amerikában. Szerintem megint megtámadták őket! Amíg Oszama Bin Ladent nem kapják el, addig nem lesz béke.

–De hát már elkapták!

–Ühüm...tényleg?

–De milyen robbantásról beszélsz?

–Egy atomerőművet robbantottak fel. Szerintem terroristák voltak! Amerikában nem robbanhat fel magától egy atomerőmű. Most aztán üríthetik ki az egészet.

Ekkor közeledett a busz. Két fiatal srác és egy öreg néni rögtön előrefurakodott. Nem mintha lett volna hely a buszon, de azért hátha találnak valamit. Ádám elmosolyodott, ahogy felprézelte magát a járműre. Eszébe jutott, hogy ha itt lenne madárinfluenza, milyen jól terjedhetne ezeken a járatokon. Sok ember kis helyen, egy légtérben beszívja egymás levegőjét és már meg is fertőződött egy egész város.

*

Az üzenetrögzítőben Terka hangja hallatszott:

–Szia Ádi! Gondoltam dumcsizhatnánk egyet. Ha van kedved, hívj fel! Na pá! – utána a sípszó és csönd. Ádám hanyatt dőlt az egyetlen szobájának székében és megpróbálta elterelni a gondolatait Terkáról. Egy szingli lány, aki most már férjet keres, de valójában inkább irányítani, mintsem szeretni akar. Most nem vágyott erre. Nemrég

szabadult egy kapcsolatból és óvatos volt. Úgy érezte nem lenne tisztességes, ha felhívná Terkát. Minden bizonnyal félreértene a baráti közeledést, már pedig Ádám most nem vágyott a szerelemre. Kicsit szokatlan is volt neki ez a szabad érzés. Nem kötödni senkihez, szabadon minden ragaszkodástól, elképzeléstől és elvárástól. Pár napig még szerette volna élvezni ezt az állapotot. Valahogy ugyanúgy, mint ahogy a levegőt beszívta, amikor kilépett a kocsmából. Tudva, hogy nem ez az igazi, de mégis jó érzés volt. Jelenleg inkább pihenni akart. Unaloműzőnek bekapcsolta a TV-t. A fél nyolcas híradót kapta el éppen. Ismét a jól ismert bemondónő jelentkezett.

–Az Egyesült Államok minisztériuma hírzárlatot rendelt el mind a titokzatos atomrobbantás, mind a járványos megbetegedésekkel kapcsolatban. A hírzárlatot a pánik elkerülésével magyarázzák. Tény azonban, hogy az ott levő tudósítók szerint a feltételezett robbanás körzetében megkezdték a települések evakuálását. Kapcsoljuk helyszíni tudósítónkat. – A képernyőn egy másik ifjú hölgy jelent meg, s mintha a legjobb híreket közölné, üdvözölte a nézőket: – Jó estét kívánok minden kedves nézőnknek! Mint hallották hírzárlatot rendeltek el, de a helyi hatóságok intézkedéséből tudjuk, hogy megkezdték több település kiürítését. – Ádám elgondolkodott azon, hogy mi értelme van kintről kapcsolni egy tudósítót, ha ugyanazt mondja el, csak más sorrendbe rakja a szavakat. – A járványról nincs további hírünk, csak az, hogy az érintett településeket lezárták, amíg további információk nem derülnek ki. A karantén legalábbis biztosnak látszik.

– Na végre mondott valami újat! – sóhajtott Ádám és hátra hajtotta a fejét. A fotel, amit a szüleitől kapott, gyerekkorától fogva elkísérte. Egy kis darab volt a régi szobájából. Amolyan maradandó otthon-ézés. Feje a megszokott módon, kényelmesen süppedt a kárpitba. Egy pillanatra ismét gyermek volt. A TV és a hírek a jövőben maradtak. Szeme lecsukódott és pár perc múlva már úgy aludt a székben, mint a tej. Csak arra ébredt fel, amikor a feje koppant a parkettán.

*

Józsi bácsi nagyon szűkszavú volt ezen a reggelen. Már a harmadik gumicserén is túl voltak, mire végre kibökte, hogy mi nyomja a szívét:

–Valami nagyon rossz előérzetem van fiam!

–Emelik a sör árát? – próbálkozott viccelődni Ádám. Az öreg arca azonban most kivételesen komor maradt.

–Hallgattam a reggeli híreket. Te nem?

–Nem. Olyan fáradt voltam tegnap, hogy reggel az utolsó pillanatban ébredtem föl. Miért? Mi volt már megint?

–Amerika összeomlott. Lezártak minden repteret és teljes utazási tilalmat hirdettek ki. Se ki, se be. Aztán meg összeomlott a piacgazdaság. Régebben is így kezdődött, miután beléptünk az Unióba. Pár nap múlva már nem fogjuk tudni, hogy mennyi az annyi.

–Nem értem én ezt – sóhajtott a fiatalabb szerelő. –Miért van az, hogy ha odaát történik valami, akkor mi isszuk meg a levét? Egyébként azt hittem, hogy örülni fog, ha az amerikaiak bedobják a vizes lepedőt!

–De nem úgy, hogy magukkal rántanak minket is! Most meg nem merem bekapcsolni a rádiót, mert addig sem húzom fel magam – mondta szokatlanul felindult hangon. Ádám megpróbálta megnyugtatni.

–Nem törvényszerű, hogy ha odaát baj van, itt is az lesz! Mivel indokolták az egész zárlatot?

–Nem volt ott zárlat fiam! Valami kórság ütötte fel a fejét és nem akarják, hogy továbbterjedjen. Meg azért az a robbanás sem tréfádolog, én mondom. Így volt ez annak idején Csernobillal, meg a japánokkal is. Jó messze voltak, de mégis eljutott hozzánk a sugárzás.

–Hát akkor örülünk annak, hogy van munkánk, van mit ennünk és van hol álomra hajtsuk a fejünket. Azért valld be, hogy fúrja az oldaladat a kíváncsiság, hogy mi a fene van odaát!

–Hát már hogy a fenébe ne fúrná!

–Akkor meg essünk túl rajta, hátha megnyugtatnak minket és nincs is olyan nagy baj!

–Na, jól van! – legyintett az öreg és már hozta is a következő gumit. Ádám bement a műhelybe és bekapcsolta a rádiót. Közben körülnézett, mert a főnököt nem látta sehhol. Márpedig mindig a környéken szokott lenni, pláne, ha ilyen sok munka volt. Aztán meglátta a lábát, amint kilóg az egyik autó alól.

–Jól van főnök?

–Mi van? – jött a hörgés a kocsifelől.

–Csak megkérdeztem, minden rendben van-e! – válaszolta, miközben a rádióban felhangzott a Dirty Sisters legújabb slágere. Ádám most elgondolkodott azon, hogy tényleg dublőrök énekeltek-e rá a három leszbikus énekesnő legújabb albumára. Aztán gondolatban legyintett egyet. Ugyan minek foglalkozzon ilyen dolgokkal. Hiszen a hírekben sokszor még az sem igaz, amit kérdeznek, nemhogy az, amit válaszolnak rá. Aztán odaszólt Józsinak, miközben elővett még két 13-

as gumit a következő kocsihoz. – Mindjárt jönnek a hírek! – Miközben ő a rádióval volt elfoglalva, egy külföldi autó gurult be a műhelybe. Magas, borostás férfi mászott ki belőle. Az arca kicsit sápadt volt, de határozott léptekkel indult el feléjük. Ádám beszólt a főnökének:

–Lajos! Jött valaki!

–Rögtön jövök! – hallatszott a hang valahonnan a föld alól. Ádám nem szólt semmit az idegenhez, csak intett neki, hogy menjen be a műhelybe. Nemsokára látta, hogy a férfi halk diskurálásba kezd Lajossal. Nem foglalkozott azonban vele, mert a rádióban meghallotta a hírek előtti hangjelzést.

–*Még mindig teljes a hírzárlat az amerikai karanténnal kapcsolatban. A legtöbb fontos amerikai internetes oldallal is megszakadt a kapcsolat, aminek valószínűleg helyi áramkimaradás lehet az oka. Ez megerősíti a tegnapi atomrobbanással kapcsolatos híreket. Többen jelezték azonban a budapesti amerikai konzulátuson, hogy nem tudják felvenni a kapcsolatot a rokonaikkal sem telefonon, sem az interneten keresztül. Régen nem fordult elő, de a mai napon a new york-i tőzsde nem nyitott ki. Teljes a gazdasági bizonytalanság. Meg nem erősített hírek szerint a fehérház forró dróton tájékoztatta az Unió külügyminisztereit, ám ebben az ügyben is hírzárlatot rendeltek el. A repülőtereken és a környékbeli szállodákban nagy a zsúfoltság. Az Egyesült Államokból érkezett turisták valószínűleg még napokig nem térhetnek haza. Magánszemélyeken keresztül tudtuk meg, hogy azonosították a járvány okozóját, aminek a karantén állapot valószínűleg köszönhető. A vírus cianovírusnak nevezték el, mert gyorsan végez az áldozataival, mint a cián és a halottak állítólag megkékülnek. Ezek a hírek azonban csak internetes portálokon keresztül érkeznek. – ezután pillanatnyi szünet és papírlapozás hangja hallatszott – Kósa Elemér pénzügyminiszter szerint az amerikai válság nem gyűrűzött még be hazánkba, bár a tőzsde erős ingadozásokat mutat. Az euro azonban továbbra is stabil, bár a dollár árfolyama mérsékelt esést mutat. Nagy Zoltán miniszterelnök is nyugalomra és megfontoltságra int mindenkit. Humbold Sándor egészségügyi miniszter azonban felszólítja a lakosságot, hogy óvatosan érintkezzenek külföldiekkel, különösen, ha azok Amerikából érkeztek. A helyzet azonban valószínűleg nem veszélyes – Ádám elmosolyodott, miközben a bemondó rátért a hazai tömegszerencsétlenségek felsorolására, a rendőrségi traffipaxok helyszíneire és az időjárás ismertetésére. A műsor szerkesztői úgy tűnik kitűnően értenek a pánikkeltéshez. Ilyenkor szokott előfordulni, hogy egy világjárvány*

beharangozásakor mindenki megrohanja a bevásárlóközpontokat és élelmiszerekből nagyobb készletet halmoz fel odahaza.

–Én azt mondom, ez korántsem tréfa dolog! – figyelmeztette az öreg. A fiatal szerelő optimizmusa azonban nem volt ilyen könnyen megtörhető.

– Kítör a járvány és csak a makkok fogják túlélni.

–Ha van is valamilyen járvány, akkor már dolgoznak az ellenszerén. Nekünk szerencse, hogy Amerikában kell kikísérletezniük és ott hal meg pár száz ember, mire megtalálják az oltóanyagot. – A rádióban ekkor már egy másik slágert játszottak, mely vidámságával megpróbálta elterelni a figyelmet az előbb közölt hírekkel. A dolog hátulütője csak az volt, hogy Ádám pontosan tudta, hogy ki az énekes: a nemrég lezajlott tehetségkutató verseny transzvesztita győztese, aki nőnek öltözött, de szakállat viselt. Végigfutott a hátán a hideg. Úgy érezte, hogy valami nem stimmel ezzel a világgal. Mintha minden, ami körülveszi, kezdene abnormálissá, egészségtelenné, ijesztővé válni. Pár pillanatig szeretett volna máshol lenni. Tekintetét Józsi bácsira szegezte, aki legalább normálisnak tűnt. Ráncos arca, őszülő haja és az élénk tekintete megnyugtató volt. Régóta ismerte és pontosan tudta minden gyöngeségét, gondját, szokását. Valódi volt. A hétköznapi csendes hőse, aki hol elbukott, hol felemelkedett. Három gyermeket nevelt fel. Ádám kicsit irigyelte ezért, még akkor is, ha tudta, hogy a feleségével nincs meg jól. Józsi bácsinál még ez is normálisnak, természetesnek tűnt.

Folytatták a munkát és közben észre sem vették, hogy az idegen mikor távozott. Ádám már csak azt látta, hogy Lajos beáll a kocsihoz a műhelybe. Ekkor ismét végigfutott a hátán a hideg. Nem tudta megmagyarázni, hogy miért. Mintha valami megváltozott volna. A madarak elhallgattak, a levegő megállt és mintha az idő kereke visszafelé forgott volna pár másodpercig. Azután ez az érzés elmúlt úgy, ahogyan jött. Ádám vett egy mély levegőt és ismét a munkájára figyelt. Az érzés azonban, hogy valami megváltozott, továbbra is ott maradt a levegőben.

*

Ádám ezen a napon előbb eljött a munkahelyéről. Lajos valamiért engedékeny volt, pedig legtöbbször nem szokott a két beosztottjának problémáival foglalkozni. Nem is volt nagy dolog, csupán egy tüdőszűrésre való felszólítás. Persze Ádám „elfelejtett” elmenni az előző alkalommal, mert akkor sürgős munkák voltak a

műhelyben és a Lajos nem volt jó kedvében. Most viszont minden vita nélkül elengedte.

Délután fél négykor még sokan voltak a tüdőszűrő állomáson. Az Egyesített Egészségügyi Intézmények nyilvánvalóan gazdaságosan működtek, a végletekig kihasználva az orvosokat és ápolókat. Sok betegre jutott kevés, de legalább kimerült orvos. Nem volt hát meglepő, hogy a recepciónál dolgozó hölgy unottan, néma mélabúba burkolózva vette át Ádám egészségügyi igazolványát, majd adta ki a kis ablakon keresztül a nyolcszázhuszonhetes sorszámot. A férfi mosolya sem nem javított, sem nem rontott a közérzetén. Ugyanúgy folytatta tovább a munkáját a maga által épített fal mögé bújva, ahogy azelőtt.

A folyosón többnyire nem halálos betegek ücsörögtek. Az itt levők többsége előírásból, vagy asztmája, illetve allergiája miatt állt sorban. Hármasával szólították őket, külön a férfiakat, külön a nőket felváltva. Ádám szokásához híven itt is az embereket figyelte. Érdekesekek voltak. Már-már különlegesek.

Egy idősebb hölgy például nem volt hajlandó leülni, hanem a sorszámát a kezében szorongatva ácsorgott az ajtó előtt. Biztos, ami biztos. Nehogy megelőzze valaki. Azután ott volt az egymásba felejtkezett párocska, akikből mindenholnan piercingek álltak ki. Volt az arcukon, a szemöldökükön, az állukon, de mint kiderült, még a nyelvükön is. Ők olyannyira egymásba felejtkeztek, hogy a fiú csak a negyedik, ám annál hangosabb felszólításra kapott észbe, hogy ő van soron.

Ádámmal szemben egy egész roma család ült. Nem lehetett tudni, hogy melyikük kerül a röntgensugarak elé, ám példás összetartással itt volt az apa, az anya és a három gyerek is. Mellettük egy fiatal lány ücsörgött, kezében a mobiltelefonjával, valószínűleg a facebook-on, vagy más közösségi oldalakon szörfözött éppen, titkárnőket meghazudtoló kezűgyességgel, tudomást sem véve a körülötte levő világról.

Ádám rövid várakozás után végre sorra került. Egy testes, áporodott szagú férfival és egy tetovált body buildinggerrel együtt. Ez utóbbi legalább használt dezodort. Hárman alig fértek el a szűkre szabott öltözőben, de azért csak sorra kerültek szépen egyenként.

Hármuk közül utolsónak Ádám is bejutott. Derékig levetkőzve, kicsit feszülten állt a vizsgálóhelyiségben. A negyvenes éveiben járó, vörösre festett hajú orvosnő pár mondattal elmondta, hogy hova és milyen pozícióba álljon, majd elvégezte a besugárzást. Az egész

folyamatból semmit nem lehetett érezni. Csupán egy piros lámpa kapcsolt be közben egy pillanatra, majd el is aludt.

–Maradjon még egy kicsit! – hallotta Ádám a hölgy hangját. –Valami nem stimmel a felvételen. Elvégzem még egyszer. Vegyen nagy levegőt! Tartsa bent! – A lámpa megint felvillant, majd kialudt.

–Köszönöm, készen is vagyunk. Az eredményt pár perc múlva megkapja a tüdőgondozóban.

Személytelen, sorozatmunka volt ez. Olyasmi, mint a baromfifeldolgozó. Nem volt beszélgetés, nem volt kedvesség, csak valami elmerengő kincskeresés. Mert pár betegnél azért találtak valamit. Miattuk volt érdemes csinálni ezt a munkát, bármennyire lélekölő is volt. Rajtuk azután vagy tudtak segíteni, vagy nem. Legalább megpróbálták.

Ádám pedig elégedetten távozhatott. Dupla adag besugárzást kapott. Azért ez nem járt mindenkinek.

*

A bevásárlóközpontban rengetegen voltak. A fiatal szerelő egyáltalán nem csodálkozott azon, hogy a legtöbb bevásárlókocsiban liszt, cukor és konzervek voltak felhalmozva a tartós tej mellett. Úgy tűnt, hogy a média burkolt pánikkeltő hatása kezdte elérni a célját. Mikor az embernek azt mondják, hogy ne féljen, elkezd gondolkodni azon, hogy mitől. A bizonytalanság pedig magában rejti a félelmet. Az áruházláncok tulajdonosai pedig úgy csaptak le erre a lehetőségre, mint tőzsdeügynök az olcsó értékes részvényekre. Ádám megállt az ajtóban. A kigyózó sorok elrettentőek voltak. Ehhez azért nem volt kedve. Legyenek akármilyen ügyesek a pénztárosok, van az a sor méret, ami már elrettenti a kevésbé elszánt vevőt, aki csak vacsorára szeretett volna venni valamit magának. Éppen ezért mielőtt még belépett volna a mágnes ajtón, már vissza is fordult. Úgy döntött, hogy megkeresi a környéken megmaradt egyetlen kisboltot, és ott veszi meg a vacsorához valót. Bár napközben többször már nem hallgatták meg a híreket, az emberek arcát fürkészve szokatlanul ijedtnek látszott mindenki. Mintha legalábbis hadüzenetet kapott volna az ország.

A kisboltban csodák-csodája az eladón kívül senki nem volt. A középkorú, kissé molett hölgy most is, mint mindig, barátságosan köszöntötte Ádámot. A szerelő ilyenkor mindig elhatározta, hogy ezentúl csakis a kisboltban fog vásárolni. Ez a lelkesedés azonban szokás szerint csak addig tartott, míg fizetnie nem kellett.

–Hogy megy a munka? – kérdezte Viola, az eladónő.

–Kösz, van bőven! Még tart a gumiszezon.

–Még szerencse, hogy én idén nem is cseréltettem – válaszolt a hölgy. – Amilyen enyhe volt a tél, nem is lett volna semmi értelme.

–Sosem lehet tudni! – válaszolt Ádám. – Hol globális felmelegedés, hol meg jégkorszak. Aztán meg legyünk okosak, hogy mire készülünk fel.

Hatezerkettőszáz forint – mosolyogta Viola kedvesen, a férfi felé nyújtva gondosan kezelt ujjait. Ádám fizetett, majd miután elköszönt, hazafelé vette az irányt. Ezen a délutánon Józsinak még a kocsmához sem volt kedve és ez a világvége hangulat kicsit Ádámra is ráragadt. Megakadt a szeme az egyik oszlopon fityegő hirdetésen: „Zenés áhítat a kertvárosi templomban”. Elmosolyodott. Ideális program így az apokalipszis előtt.

*

Maga sem tudta, hogyan került a templom elé. Tulajdonképpen csak sétálni akart egy kicsit a friss tavaszi levegőn, kilépve a panelházak sivárságából. Vagy talán csak a biztonságot, a békét kereste ebben az abnormálisnak tűnő világban. Maga a templom egy kertes városrész közepén állt. Jókora fehér épület, mely nem évszázadokkal ezelőtt épült, hanem a XX. Század elején. A kapuk nyitva voltak, így hát belépett a megvilágított helyiségbe. Az oltár előtt zenészek hangolták éppen hangszereiket és most senki sem figyelt a belépőre. Ádám úgy döntött, hogy marad egy kicsit. Helyet foglalt a legutolsó padosorban és átengedte magát a hely nyugalmanak. Pontosan ez volt az az érzés, amit egész nap keresett. Valami olyan időtlen békesség volt ezen a helyen, amit nem tudott megmagyarázni. Ahogy az oltárt és a szentségtartót szemlélte az amúgy igen szolidan díszített helyen, régi emlékek jutottak eszébe, mikor kiskorában szüleivel templomba mentek. Emlékezett rá, hogy mennyire utálta ezeket az alkalmakat, ám most mégsem gondolt rájuk rossz szájjal. Mintha csak a háborgó lelkiismeretét mártotta volna meg egy kis vízben. Becsukta a szemeit és engedte, hogy betöltse a békesség. A zenekar halkán elkezdett zenélni. Először csak a gitár, aztán bekapcsolódott egy hegedű, majd egy fuvola is. Mindezek teljes harmóniában maradtak a békességgel. A zene ment tovább, de mégis megállt az idő. Mikor az elme szabaddá válik és be tudja fogadni a jelen csodáját, akkor az idő is megáll. Néha csak pár pillanatra, ám annál több nyomot, érzést hagyva maga után.

Aztán elkezdtek érkezni a vendégek és az áhítat megtört. Suttogó, fecsegő párok töltötték fel a sorokat, miközben a zenészek nem hagyták abba a zenélést. Elöl most meglátta a plébánost, aki kedvesen köszöntötte az érkezőket. Ádám kicsit megijedt, hogy majd hozzá is oda fog jönni, ezért jobbnak látta olajra lépni. Nem tudta miért tartott ettől az embertől. Talán a lelkébe ültetett előítéletek és a sajgó lelkiismerete nem bírt szembenézni vele. Amilyen feltűnés nélkül jött, úgy távozott. Senki nem állta útját, vagy tartóztatta fel. Mintha mindenki csak a maga dolgával lett volna elfoglalva. Mikor kilépett, akkor már sajnálta, hogy elmegy, különösen mert a bentről kiszűrődő éneklés kifejezetten kellemes volt, ám visszamenni már nem akart. Hazafelé vette az utat, hogy magányát az ágyával ossza meg, miközben esetleg megnéz egy jó filmet.

*

Bár az üzenetrögzítő néma volt, az üres lakásban mindig várta valaki. Ez a valaki pedig nem volt más, mint a magány. Néha szerette, néha gyűlölte ezt a bentlakót, aki könyörtelenül beköltözött hozzá. Maga hívta, maga választotta, mégis sokszor megszabadult volna tőle.

Nem kereste senki. Még Terka sem. Jobb is volt így. Biztosan megsértődött, amiért nem hívta vissza. Egy okkal több, hogy valóban ne hívja vissza. Fő a békesség. Ez is amolyan önmagába visszatérő folyamat volt. Még akkor is, ha Ádám tisztában volt vele, hogy Terka bármikor örülne neki, ha felhívná. Mégis úgy érezte, hogy nem lenne értelme. Az a kis öröm, amit okozhatna, nem érne annyit, mint amekkora kockázattal járna az, hogy a lány félreértené a hívását. Terka egyszerűen nem volt fontos a számára. Legalábbis nem annyira, amennyire fontos szeretett volna lenni. Szívesen barátkozott vele, de magától sosem kereste a társaságát. A szülei arra tanították, hogy a nőekkel nem szabad játszani. Különösen az érzéseikkel nem. Talán éppen ezért nem tudta könnyedén kezelni őket.

A konyhába ment, ahova most barátként követte a magány. A magánynak ugyanis nem voltak elvárásai, elképzelései és ragaszkodásai vele kapcsolatban. Emiatt ahogy a magány lehangolta, úgy szabaddá is tudta tenni. Azt csinált, amit akart, azt evett, amit akart és azt nézett a TV-ben, amit csak akart. Mégsem tudott vele megbékélni teljesen. Miközben a szendvicset készítette, elgondolkodott az elrontott kapcsolatain. Ezek időnként kísértetként tértek vissza az elméjébe. Eleinte megpróbált tőlük szabadulni, ám később megértette, hogy

ezekkel együtt kell élnie. Tapasztalatként, barátként és nem árnyakként kell kezelnie őket. Közben ahogy elgondolkodott, belevágott az ujjába. Egy csepp vér a földre csöppent, mintha csak áldozatot akart volna bemutatni a múltból felbukkanó fájdalomnak. Néha nehéz volt eldöntenie, hogy a test, vagy a lélek fájdalma erősebb-e. Most a testi fájdalom mindenestre visszazökkentette a jelenbe. Lemosta a sebet, majd a szendvicsekkel a tányérján elindult a szobájába.

Miközben remekműveit majszolta, Ádám bekapcsolta a TV-t. Szándékosan kerülte a hírcsatornákat, aztán végül egy katasztrófafilmnél lyukadt ki. Tulajdonképpen már ismerte a forgatókönyvet. Mindegyik egy kaptafára épült. Volt egy főhős, aki miközben mellékesen megmentette a világot a kipusztulástól, újra összejött a volt feleségével. Az, hogy vírus, meteor, vagy földmozgások, az már mellékes volt. Ebben a filmben is szokás szerint ott volt a gonosz polgármester, aki üzleti okokra hivatkozva állandóan ellenkezett. Vajon ugyanaz írja az összes forgatókönyvet?

Reklám közben átkapcsolt egy másik csatornára, amelyiken a harci robotok képtelenek voltak eltalálni a főszereplőt. Érthetetlen volt, hogy akkor meg minek gyártották le őket? Persze a főhős sorban leszedte őket. Így jártak. Legközelebb normális filmben vállalnak majd szerepet. Már, ha újra összeszerelik őket. Persze lehet, hogy előbb elteszik láb alól a forgatókönyv íróit. Ádám inkább visszakapcsolt oda ahol a katasztrófafilm folytatódott. A világot meg kellett menteni. Egyetlen ember képes volt erre. Senki más, csak az az egyetlen, aki tudta, hogyan kell legyőzni, kikerülni, túlélni az elemeket és erre képes volt megtanítani az emberiséget. Jutalma végül az volt, hogy újra karjaiba zárhatta a nőt, akit valami ostoba félreértés miatt veszített el két kamaszodó gyermekével együtt. A stáblista kérdésessé tette, hogy hány napig voltak boldogok. De legalább a világ megmenekült.

*

Csütörtök reggel Józsi bácsi kicsit derűsebb volt. Talán csak azért, mert nem jelentkeztek nála az előző napi iszogatás macskajajos tünetei, s talán a felesége sem pörölt vele annyit, hiszen végre időben hazaért a munkából.

–Na az amcsiknak már annyi! – mondta némi elégedettséggel a hangjában.

–Hogyhogy? – kérdezte Ádám, aki reggel nem szokta hallgatni a rádiót.

–Ilyen még sosem volt, hogy teljes hírzárlatot rendeljenek el. A tőzsdéjük végleg összeomlott. Úgy zuhantak a részvényeik árai, hogy ezt már a kommentátor sem tudta mivel magyarázni. Az olaj ára pedig akkorát ugrott az amerikai import elmaradása miatt, hogy holnaptól lehet, már nem is autózunk.

–Azért ez tényleg elképesztő! – nyugtázta Ádám, miközben megnézte az aznapi teendőiket. Ezúttal egy Opel motorjának kellett nekiesniük. Lajos bent intézte az alkatrész megrendeléseket az interneten, de egyre csak káromkodott, mert valami nem ment rendesen. A háttérben a top 100-as slágerekből mazsoláztak a műsor szerkesztői. Már nagyon várták a kilenc órás híreket, mert Józsi felesigázta Ádám érdeklődését.

–Továbbra is teljes a hírzárlat az Egyesült Államokkal kapcsolatban. Ma hajnali négy órakor minden internetes és telefonos kapcsolat megszakadt. Az európai nagyvárosok repülőterein kitört a pánik, de komolyabb zavargásra még nem került sor. Az Európai Unió kormányfői találkozóra jöttek össze Brüsszelben. A miniszterek a válsághelyzetet próbálják megtárgyalni. Állítólag csak az államfők tudják, hogy mi folyik valójában, de a hírzárlat miatt nem közölhetnek semmit. Az olaj árának drasztikus emelkedése tovább folyik. Az európai tőzsdéken teljes a káosz. Egyes részvények az eget verik, míg mások teljesen összeomlottak. Az amerikai érdekeltségű cégek egyik percről a másikra mennek tönkre és ha nem történik változás több millióan kerülhetnek utcára napokon belül – itt egy kis szünet állt be, míg a bemondó lapozgatott a hírek között. A hangja egyáltalán nem volt megnyugtató. – Cianovírus megbetegedés gyanújával zártak be egy berlini kórházat. Az egyik beteget rosszulléttel vitték be, majd a kórházba szállítás után egy órával meghalt. Az Európai Orvoskamara képviselői nehezményezték, hogy nem kaptak a vírussal kapcsolatos semmiféle tájékoztatást annak természetéről, jöllehet a betegség négy nappal ezelőtt jelent meg az Egyesült Államokban. Amennyiben a betegség és a teljes amerikai hírzárlat között összefüggés van, úgy napokon belül Európában is teljes karantén állapot léphet fel. Egyes országokba már most sem engednek be külföldieket és onnan sem utazhat ki senki. Orvos szakértők feltételezése szerint kialakulhat olyan járvány, mely megbéníthat fontosabb szolgáltatásokat és ez megmagyarázná a jelen állapotot.

Míg a hölgy ismertette a magyar miniszterek álláspontját a kérdéssel kapcsolatban, Józsi elégedetten dörzsölte össze a kezét.

–Azért ezek a mukkák tudnak alapos munkát is végezni.

–Már megint belekevered a morkákat! Már hogyan tudnának olyan betegséget elterjeszteni az amcsiknál, ami csak ott okoz járványt.

–Tudod jól, hogy a morkák milyen szívósak! Őket aztán nem lehet megbetegíteni. Ha ezek elkapnak valamit, amit mi csak náthának nevezünk, aztán odakint kettőt tüszentenek, attól fél Amerika kifekszik.

–És akkor mi miért nem betegedtünk meg?

–Na ez a magyarok szerencséje! Mi már évszázadok óta együtt élünk velük. De az amerikaiak csak most találkoznak ezzel a szívós népséggel.

–Na ez már egy komoly összeesküvés elmélet öreg! – vigyorgott Ádám.

2. fejezet ÖSSZEOMLÁS

Ebédszünet után Lajos, a főnökük behívatta Ádámot az irodájába. Hiába volt számítógép, mindenütt különféle iratok heverték, bár úgy tűnt, Lajos a káoszon is úr.

–Te Ádám! Tegnap itt volt egy olasz főszer – kezében egy munkalapot lobogtatott és megpróbálta kisilabizálni a saját írását. – Valami Paolo Longini. Ma reggelre készen lett az autója, de nem jött érte. A telefonját sem veszi fel. Tudod milyen ideges vagyok az ilyenektől! Menj el a Szent György fogadóba és nézz utána, tényleg ott lakik-e. Ha nem, akkor nem tudom mit csináljak az autójával, de nem szívesen hívom ki a rendőrséget.

–Most rögtön? – kérdezte Ádám – Még rengeteg dolgom van!

–Intézd el légy szíves! Én átvesszem a melót. A kocsiját is vidd és hagyd ott, ha egy mód van rá. Csak a munkapénzt hozd vissza – ezt már vigyorogva mondta. Nem ez volt az első eset, hogy Ádámot pénzbehajtónak használta valami zűrös esetben. Ez pedig már azért is kínos volt, mert az illető külföldi és nem a lakásán, hanem egy fogadóban kell intézkedni. Lajos nem bírta az ilyen ügyeket. A fiatal szerelő azért még egyszer próbálkozott:

–Nem várhatna holnapig? Ezt a Suzukit az életben nem fejezem be!

–Majd átvesszem, nyugi! És jó híreket hozz! – legyintett a főnök és visszafordult a számítógép felé, mintha fontos és sürgős dolga lenne. Ádám megvonta a vállát. A munkaidő fél ötkor lejár. Neki végülis mindegy. Beült a Fiatba és elindult a Szent György fogadó felé. A város utcáin nagy volt a forgalom. Ahhoz képest, hogy csütörtök volt, elég sokan voltak az utcán. Mintha csak mindenki egyszerre ment volna szabadságra.

A Szent György Fogadó kellemes kis épülete családi házak közé volt zsúfolva. Ilyenkor parkolót is nehéz volt találni, pedig ez az utca is a parkolási övezetbe tartozott. Ádám azonban nem foglalkozott azzal, hogy megkeresse a parkoló automatát. Próbálják meg behajtani a pénzt egy külföldi autón, ha tudják.

A recepciónál egy kedves fiatal lány fogadta.

–Segíthetek? – nézett rá furcsán. Valószínűleg tájidegennek hatott a szerelőruhájában.

–Paolo Longinit keresem. Elkészült az autója – a lány megértően bólintott. Megnyugodott, hogy az olajfoltos, szerelőruhás férfi nem

szobát akar kivenni. Felvette a telefont és tárcsázta a szobaszámot. Egy darabig várt, majd megcsóválta a fejét.

–Nem veszi fel. Pedig ma biztosan nem ment el itthonról.

–Megnézné a szobáját?

–Nincs ott. Most próbáltam hívni telefonon.

–Pedig ki kell fizetnie az autót – jegyezte meg Ádám, majd enyhe vigyorral az arcán még hozzátette: - Nekem úgy is jó, ha maga kifizeti, és már itt sem vagyok. Az autó itt áll a ház előtt.

–Megtenné, hogy vár egy kicsit? – kérdezte kissé elbizonytalanodva a lány, majd eltűnt a recepció mögötti ajtóban. Pár perc múlva egy férfival tért vissza. Amolyan nagydarab, kölyökképzű fickó volt. A ruhájáról ítélve valószínűleg az egyik pincér lehetett.

–Paolo Longini nincs a szobájában – közölte szárazon a férfi.

–Megnézte? – kérdezte Ádám.

–Nem veszi fel a szobatelefonját – jött az elutasító válasz.

–Nézze! – Ádám most egy kicsit felemelte a hangját. – Engem azzal bíztak meg, hogy hozzam vissza az autóját és fizettessem ki vele a szerelési költséget. Nem mehetek el dolgom végezetlenül, úgyhogy nézzenek utána, hogy hol van az ipse, különben ki kell hívnom a rendőrséget. – Ez úgy tűnik, hogy hatott, mert a fiatal pincér egy kicsit elsápadt, majd súgott valamit a lány fülébe. Ezután a szerelő felé fordult.

–Rögtön utána nézünk, hogy hol lehet. Kérem várjon még egy kicsit – a lány magához vette a tartalék kulcscsomót, és elindult, hogy előkeresse az olasz vendéget.

–Köszönöm – felelte Ádám. Nem várta, hogy szerelőruhájában helyet kínálják, mert még összekoszolt volna valamit. Pár pillanat múlva sikítás hallatszott odafentről, majd lábdobogás jelezte, hogy valami nagyon nincs rendjén. A recepció lány olyan sápadt volt, mint a meszelt fal.

–Mi történt? – kérdezte a pincérfiú. A lány nem tudta magában tartani, amit látott és a fiú vállára borulva zokogta:

–A földön fekszik! Nem mozdul! Szerintem meghalt. Teljesen meg van kékülve!

–Nyugodj meg! – mondta erre a fiú, de ő is igen sápadt lett. Szólok Alfrédnak, hogy nézze meg! – a szerelő ettől a pillanattól kezdve megszűnt számukra létezni. A lány zokogva guggolt le a pult mögé, a pincérfiú pedig eltűnt. Ádám nem ijedt meg túlságosan, bár ez a megkékkült történet kicsit furcsa volt számára. Valami nagyon nem

stimmelt itt. Egy pillanatig azon gondolkozott, hogy megpróbál maga utánajárni és felmegy megnézni az olaszt, ám ekkor már két pincér, meg a teljes konyhai személyzet meglódult az emelet felé. Gondolta, ha már ennyien felmentek, megy utánuk ő is. A recepciós lány nem tartóztatta vissza. A lépcsőforduló az első emeletre vezetett, ahonnan a szobák nyíltak kétoldalt. A harmadik ajtó nyitva volt és most oda sűrűsödött be mindenki. Az egyik pincér közben hívta a telefonján a mentőket, mert a férfi tényleg a földön feküdt kinyúlva. Ádám átkukucskált a személyzeten és meglátta az olasz kezét. A félárnyékban kifejezetten szilvakék színűnek látszott. A halott látványa és a halál gondolata őt is megrázta. Ijedten kezdett el hátrálni, miközben újabb személyzeti tagok érkeztek, mit sem törődve vele. Kissé kábán hagyta el az épületet. A szíve olyan hevesen dobogott, mintha legalábbis rabláson kapták volna. Már nem foglalkozott a szervízlappal és a pénzzel. Minden jel arra mutatott, amitől napok óta zeng a sajtó, még ha csak feltételezésekbe bocsátkozva is. Amilyen gyorsan csak lehet, vissza akart menni a műhelybe, hogy megossa valakivel az eseményeket. Az amerikai járvány katasztrófája hirtelen olyan közelségbe került, hogy ez pánikkal töltötte el. Miközben vezetett, megpróbálta összeszedni a gondolatait és egyenletesebben venni a levegőt. Így is olyan sebességgel hajtott be a műhely előtti udvarba, hogy még a Lajos is kijött.

–Reméltem, hogy már nem hozod vissza ezt a járgányt – Ádám agyán egy pillanatra átsuhant, hogy arról meg is felejtkezett, hogyan fog visszajönni kocsni nélkül, ám gondolatai egy pillanat alatt visszatértek a valóságba.

–Na mi van? – kérdezte Józsi bácsi. – Olyan sápadt vagy, mint aki kórházból jön.

–A pasas meghalt. Ott fekszik a szobájában holtan. Olyan kék, mint egy szilva.

–Megölték? – húlt el most a Lajos is.

–Szerintem ez a vírus – nyögte ki Ádám.

–Milyen vírus? – kérdezte gyanakodva Józsi bácsi.

–Ami Amerikában is van – felelte Ádám.

–Neked üldözési mániád van fiam – legyintett a főnök – Inkább maradtál volna ott, hogy megtudd, hogyan kaphatom meg a pénzemet! Most mi a fenét csináljak ezzel a kocsival?

–Szerintem parkoljuk le oldalt és várjunk pár hetet, hátha jön érte valaki – javasolta Józsi.

–Hát – vakarta meg a feje búbját Lajos. – Nem tehetünk mást. Ha meghalt a főszér, akkor nem fog fizetni. – Aztán kicsit ingerültebben hozzá tette: – De valaki fizetni fog, azt garantálom! – majd nagy duzzogva visszament a műhelybe. Ádám most az öreghez fordult:

–Neked mi a véleményed? Mondom, hogy láttam a fickót. Olyan kék volt, mint egy érett szilva.

–Lehet, hogy igazad van – bólintott Józsi bácsi. – Ez most már a mentősök gondja lesz, azt hiszem. Fogadni mernék, hogy a morkák keze van a dologban! Na gyere! Én beállok a sarokba a Fiattal, aztán befejezzük ezt a Suzukit. Ha ügyesek vagyunk, még ma végzünk vele.

Ádám meglehetősen bosszús volt. Nem elég, hogy senki nem foglalkozik az aggodalmaival, még a Lajos sem segített semmit a munkában, amíg távol volt. Gondolatai egy pillanatra sem nyugodtak meg, bár a munka időnként elterelte a figyelmét. A rádióban csak a zenét adták és hírek gyanánt nem közöltek semmi újat, csak a régieket ismételtették újracsomagolva. Lajos és Józsi olyan nyugalommal végezték a munkájukat, mintha semmi baj nem lenne. Ádám pedig úgy érezte, menekülni kellene. Valami olyan ösztönös pánikféle lett rajta úrrá.

Munkájukat azonban nem fejezhették be. Már majdnem lejárt a műszak, mikor egy teherautó gördült be az udvarra. Gázálarcos katonák ugrottak le a platóról és elindultak feléjük. Lajos és Józsi bácsi kerek szemekkel, hitetlenkedve néztek maguk elé, míg Ádám már sejtette, hogy miről van szó. Kapcsolatban voltak a fertőzött idegennel, amiért most őket is megkeresik. A legelő haladó gázálarcos férfi megállt és egy munkafelvételi lapot lobogtatott az orruk előtt.

–Itt szerelték Paolo Longini autóját?

–Igen – felelte Lajos kicsit sápadtan. Csak bízott benne, hogy nem az adóhatóságtól jöttek.

–Akkor velünk kell jönniük! Kérem zárják be a műhelyt és szálljanak fel a teherautóra!

–De hát mi történt? – kérdezte Lajos. A tiszt megvonta a vállát.

–Csak tegyék, amit mondtam és akkor nem lesz bántódásuk! Én csak utasítást hajtok végre és nem tudok semmit – rázta meg a fejét. Ádám gyanította, hogy ennél azért egy kicsit többet tud, de nem tehetek mást, mint a fegyverek látványának sokkoló hatása alatt bezárták a műhelyt. Mikor végeztek, Lajos szeretett volna hazatelefonálni a feleségének, de a tiszt lehűtötte.

–A családjukat már értesítették. Addig is minden telefont adjanak ide nekem! Ha végeztünk, természetesen visszakapják. A dologban teljes diszkréciót rendeltek el. Legyenek nyugodtak, nincs semmi baj. Ez csak rutineljárás. – Rutinból öt megnyugtató géppisztoly meredt feléjük. Ádám agyában cikáztak a gondolatok. Próbálta megnyugtató magát. Egész biztos nincs semmi baj. Csak egyszerűen lelővik őket valahol, nehogy terjesszék a betegséget, vagy éppen elkotyogjanak valamit és kitörjön a pánik. De vajon ha világgá kürtölhetné amit tud, hinne neki valaki? Ahogy Lajos és Józsi bácsi sem fogták föl az igazságot, úgy az emberek többsége sem értette volna meg: baj van. Hiába mondja be a rádió, az emberek olyan ostobák, hogy vagy pánikba esnek, vagy nem fogják fel amit látnak és hallanak, csak élnek tovább az álmovilágukat. Őket a géppuskák csövei már elkezdték ébresztgetni.

Közben érkezett még egy katonai autó, de abból nem szállt ki senki. Mintha csak arra vártak volna, hogy ők elmenjenek és nekiláthassanak a terep átkutatásának. Legalábbis a fiatal szerelő szinte biztos volt abban, hogy így van.

Mikor bemásztak a teherautóba, akkor látták, hogy már jó páran vannak bent. Ádám felismerte a recepciós nőt és a kölyökképű pincért. Mindegyik halott sápadtan húzta meg magát a hat katona között. A tiszt beült melléjük, majd lehajtották a hátsó ponyvát és a jármű elindult velük. Ádám szemei ösztönösen is keresték a menekülés lehetőségét, de egyelőre úgy tűnt nincs rá mód. Senki nem beszélgetett. Most átélétk azoknak az élményeit, akik számukra csak történelem voltak. Mint hadifoglyokat, úgy szállították őket ezen a teherautón. Döbbsenten és megtörtén, többségükben a saját elképzeléseikbe menekülve burkolóztak némaságba. Szájukon a lakat a döbbsent félelem volt. Láttak már ilyesmit a TV-ben, de sosem hitték, hogy velük is megtörténhet.

Úgy fél órát utazhattak, mikor a város szélén levő laktanyánál álltak meg. Ádám a ponyva résein keresztül is felismerte a helyszínt. Behajtottak a kaszárnya udvarára, majd a ponyvát felnyitották és lesegítették őket a járműről. A katonák készségesek és udvariasak voltak velük, jóllehet a háttérben újabb gázálarcosok érkeztek fegyverrel a kezükben. Egy magas épületbe vezették őket, ahol leülhettek pár kényelmetlen műanyag székre.

–Nemsokára megvizsgálják önöket – szólalt meg most a tiszt határozott hangon. Egy orvos fog érkezni. Kérem a további bajok elkerülése érdekében mindenben legyenek a segítségünkre – ezzel befejezte a mondanóját és távozott is. Csak két katona maradt velük, akik az

ajtónál álltak és továbbra sem vették le a gázmaszkjaikat. Fegyvereiket azonban már nem szegezték rájuk, ami némileg oldotta a hangulatot. Maga a terem, amiben voltak, elég sivár volt. Két nagy ablakán keresztül alig szűrődött be fény a hosszú függönyök és az átlátszatlan fehér üveg miatt. A plafonról egy egyszerű neonlámpa függött le, mely most halvány fénnel világította meg őket. A katonákkal szemben is volt egy ajtó, mely valószínűleg az épület további részeibe vezetett.

Az egyik idősebb férfi törte meg a csendet, aki valószínűleg szakács lehetett a fogadóban.

–Miért hoztak minket ide? Mit akarnak tőlünk?

–Az olasz fickó halála miatt van – mondta az egyik pincér.

–De hát semmi közünk hozzá! Vagy azt gondolják, hogy ételmérgezés? – ennek hallatán Ádám majdnem felnevetett. Micsoda naivság! Nem valószínű, hogy katonákat rendelnének ki egy ételmérgezés miatt. A fiatal szerelő azonban még nem szólalt meg. Most szinte képtelenségnek tűnt az elmélete, hogy cianovírus fertőzés áldozatai lehetnének. Nem is akart feleslegesen pánikot kelteni, inkább megszemlélte a társaságot. Többségében a szálloda dolgozói voltak, de voltak köztük mások is, akik valószínűleg a szállóvendégek lehettek. Most az egyik ilyen öltönyös férfi szólalt meg. Hanghordozása arra utalt, hogy a fogadó tulajdonosa lehet.

–Nem kell aggódní! Biztos vagyok benne, hogy valamilyen félreértésről lehet csak szó. Az az ember sáros volt valamiben és most ki kell, hogy vizsgálják az ügyet. Mivel nekünk nincs közünk hozzá azon kívül, hogy nálunk szállt meg, nem is kell félnünk semmitől. Ezt próbáltam megmagyarázni az őrnagynak is, de nem hallgatott rám. Remélem legközelebb valami értelmesebb embert küldenek.

–Akkor miért volt mindegyik maszkban? – kérdezte most a recepciós lány, akin a pánik jelei mutatkoztak.

–Annak sok oka lehet – felelte a férfi. – Lehet, hogy drogos volt és azért volt ilyen a színe, vagy AIDS-es, vagy valami más trópusi nyavalya, ami miatt óvatosnak kell lenniük. Mi azonban nem érintkeztünk vele közvetlenül – hangja itt elakadt, majd gyanakodva nézett végig a személyzet női tagjain. – Vagy ha tévedek, akkor az orvos úgyis talál majd valamit. Szerintem lesz egy kis vizsgálat, aztán elengednek minket – hangja megnyugtató és már-már meggyőző volt. – Ezek a trópusi betegségek nem terjednek olyan könnyen. Talán szexuális úton, de még inkább szúnyogok, vagy más vérszívók terjesztik őket. Nálunk ez nem fordulhat elő.

–Én már láttam idén szúnyogokat – jegyezte meg az egyik idősebb hölgy – valószínűleg takarító.

–Ne féljen Rózsi néni, nem lesz semmi baj! – nyugtatta tovább ugyanaz a férfi. János bácsi halkán odasúgta Ádámnak:

–Na a mokkák most az egyszer kicsit túllőttek a célon!

Az egyik hölgy, aki valószínűleg vendég lehetett a divatos öltözkézből ítélve, most megszólalt. Hangja kicsit reszketett az izgalomtól:

–De hát honnan jött az a férfi és milyen betegsége volt?

–Csak annyit tudok róla, hogy olasz igazolvánnyal jelentkezett be és a kocsi, amit bérelt, budapesti céghez tartozik – ezt Ádám is megerősíthette volna, de továbbra sem szólalt meg. Tartott tőle, hogy ha tényleg cianovírus fertőzésben halt meg az olasz, akkor nem ússzák meg egy kis orvosi vizsgálattal.

Ekkor a katonákkal szemközti ajtó kinyílt és egy fehérruhás, de a katonákéhoz nagyon hasonló fehér maszkot viselő orvos lépett be rajta. Az arcát nem lehetett kivenni a maszk alól.

–Üdvözlöm önöket! Kérem nyugodjanak meg, nincs semmi baj! Egy kötelező vizsgálatot kell elvégeznem önökön, ami vér- és vizeletvizsgálatból áll. Önök kapcsolatban voltak egy Paolo Longini nevű férfival, aki egy külföldi eredetű betegségben halt meg. A vizsgálat célja, hogy amennyiben valamelyikük elkapta volna a betegségét, időben elkezdhezzük a kezelést és ne fertőzzön meg másokat. Igyekszünk gyorsan végezni, de legyenek kérem türelemmel, mert a kórokozó kimutatása a vérből hosszabb időt is igénybe vehet. A családjaikat már értesítettük, úgyhogy nincs okuk aggodalomra. Először a hölgyeket fogjuk szólítani – ezzel befejezte a mondanóját és elindult az ajtó felé. Hamarosan egy másik fehérruhás maszkot viselő katona jelent meg. Ő szólította az első várakozót.

–Az a szemétláda! – fakadt ki most Lajos. Miatta nem látom az esti meccset!

–Az a szemétláda már halott – jegyezte meg Ádám.

–Ha meg haldoklik, akkor minek mászkál és miért fertőz meg másokat? – a főnök nagyon ki volt borulva. Nem szokta meg, hogy mások rendelkeznek az ideje felett. – Rádásul ki tudja, holnap fogunk-e tudni dolgozni? – ez azért már egy kicsit sok volt Ádámnak is. Vissza kellett fognia magát, hogy ne kezdjen el ordítani ezzel a fafejű emberrel. Lehet, hogy megfertőződtek egy vírussal, ami miatt Amerikát karantén alá kellett venni, ez meg azon aggódik, hogy másnap nem fog tudni

pénzt bezsebelni. Nyilvánvaló, hogy Lajos nem értett semmit abból, ami körülötte zajlik. Még Józsi bácsi is csak csóválta a fejét, de ezúttal ő sem szólalt meg.

–Tudja valaki, hogy mik ennek a betegségnek a tünetei? – kérdezte most az egyik szállóvendég, egy középkorú, kékinges férfi.

–Nem vettünk észre rajta semmit – mondta az egyik pincér. – Tegnap még teljesen jól volt.

–Az, hogy döglött volna már meg akkor! – fakadt ki Lajos. – Akkor nem kellene itt ücsörögnöm. Lenne jobb dolgom is!

–Az orvosok éppen segíteni akarnak – torkolta le a recepciós lány, de a többiek is felhördültek. – Maguknak egyébként sincs mitől tartaniuk, mert nem ott lakott!

–És ez kit vigasztal? – gorombáskodott tovább a főnök. Mivel már nem bírt tovább uralkodni az idegein, elkezdett le-föl mászkálni. A fogadó igazgatója, mivel látta, hogy ez az idegesség kezd átragadni a többiekre is, megpróbálta megnyugtatni.

–Nézze uram! Nekem ez az eset sokkal több kárt okoz, mint amennyit önnek, mert a fogadómat karantén alá vonták. Nem tudom, mikor lehet majd kinyitni újra, de sokkal több bevételtől esek el, mint ön. Mégis azt mondom, örülünk, ha időben tudnak segíteni rajtunk!

–Egyáltalán nem vigasztal, hogy maga mennyi pénztől esik el – morogta a Lajos.

–Nem érti, hogy ez egy halálos betegség? – emelte fel a hangját a fogadós. – Ha szerencsénk van, nem kaptuk el a betegséget, de ha nem, akkor a legkisebb gondunk lesz az, hogy mennyi bevételtől esünk el. Örülnünk kell, hogy időben kivizsgálják minket és elkezdik a kezelést!

– Ádám megjegyezte magában, hogy ez az egyetlen értelmes ember ebben a helyiségben, aki kapizsgál valamit abból, hogy mi történik valójában. Ő azonban nem volt olyan bizakodó, hogy egy pár napja felfedezett vírusnak hatékony ellenszerét hogyan dolgozhatták volna ki ilyen gyorsan. Talán, ha jobban figyelt volna annak idején biológia órákon, most tudna erre megnyugtató választ adni. Ádám ugyanis érettségizett szerelő volt, akinek mindene volt az autózás. Hiába volt azonban jó végzettsége és kitűnő tehetsége, a pár évvel ezelőtt lezajlott válság miatt, mikor az első összeomlása volt az autópiacnak, nagyon nehéz volt a szakmában elhelyezkedni. Ráadásul még autót sem sikerült vennie magának, ami igazán lehangoló volt egy olyan embernek, akinek az autó a hobbija.

Úgy tűnik Lajos agytekervényein átjutott a fogadós mondanivalója, mert most némán foglalt helyet újra közte és Józsi bácsi között. Ekkor jött ki az ajtón az első hölgy. Kezét a karjára szorította, ahol vért vettek tőle. Kicsit sápadt volt, de nyugodtan ült le. Miközben szólították a következőt, a fogadó alkalmazottai és vezetője körülvették a munkatársukat és kifaggatták arról, hogy mi történt odabent. Úgy tűnt, hogy vér és vizeletvizsgálaton kívül valóban semmi mást nem csinálnak.

A vizsgálatok lassan folytak és kezdett besötétedni. Hamarosan egy tiszt érkezett, aki közölte velük, hogy a vizsgálatok végeztével itt a laktanyában biztosítanak számukra szállást, mert úgy tűnik, hogy másnapig senki nem térhet még haza. Az elsőként végzett öt hölgyet most elkísérték az éjszakai szállásra. Még három nő és hét férfi volt a helyiségben. Most már senki sem beszélgetett. Mindenki kezdett elálmosodni, bár a feszültség és a kényelmetlen székek nem tették lehetővé az alvást.

Úgy tíz óra lehetett, mikor Ádám is sorra került. Három orvos volt a helyiségben. Adtak neki egy kis műanyag poharat, amelybe egy kis vizeletet kellett produkálnia, majd vért vettek tőle. Mindezt teljes csöndben és rutinszerűen végezték. A maszkok alatt nem lehetett látni, hogy kik rejtőznek, de Ádám biztos volt benne, hogy az egyikük nő. Miközben vizsgálták, az orvosok kaptak egy telefonhívást. Nem igazán lehetett érteni, hogy miről van szó, de a szerelőt nem nyugtatta meg.

–Igen? Hamarosan végzünk és akkor odamegyünk. Intézkedem, hogy készítsék elő a helikoptert.

–Ugyanaz az eljárás! Teljes hírzárlat. A telefonokat vegyék el tőlük! Fél óra múlva tudunk indulni.

Ádám nem kérdezett semmit, de szinte biztos volt benne, hogy valahol máshol is megbetegedést jeleztek az országban. Végigfutott a hátán a hideg.

–Végeztünk – közölte az orvos. – Ezt szorítsa a vérvétel helyére öt percig, aztán eldobhatja. – a kémcsőre felírta Ádám nevét, majd betette a többi közé. Az orvos, aki az előbb telefonált, most vérkeneteket nézegetett egy mikroszkóp alatt, s közben feljegyzéseket készített.

A szerelő kiment és helyet foglalt. Már csak a Lajos volt vissza, mintha neki szándékosan húzták volna az idegeit. Úgy tűnik elgondolkodott a dolgokon, mert egyre sápadtabb és szótlanabb lett. Mikor pár perc múlva visszajött, elvezették őket az éjszakai szállásukra. Kicsit ijesztő volt a hely, ahova kísérték őket. Egy frissen berendezett

kórteremet alakítottak ki a laktanya egyik helyiségéből. A kórházi ágyakat függönyökkel választották el egymástól. A terem ablakain rácsok voltak, s bár mindannyian kaptak egy-egy ágyat, a teremben négy felfegyverzett, gázálcáros katona maradt az őrzésükre. Semmit nem mondtak nekik, csak egyszerűen idekísérték őket. Nem volt kedvük beszélgetni. Úgy, ahogy voltak, ruhástól lefeküdtek az ágyukra. Ádám nehezen aludt el. Az ágy sem volt kényelmes, és a nap eseményei is túlságosan felkavarták. Neki nem is lett volna kit felhívnia. Szülei már nem éltek, barátai pedig inkább a családjukkal voltak most elfoglalva. Valójában most hálás volt a sorsnak, hogy még nem nősült meg. Mennyire féltene ebben a helyzetben a családját. Ha valóban olyan járvány várható, mint amire gondol, akkor nem lesznek kivételek. Elvisz öreget, fiatal, gyengét és erőset. Talán már dolgoznak az ellenszeren. De ki tudja, szükség lesz-e rá, és ha igen, ideér-e időben.

*

Zajra ébredt. Kábán ült fel az ágyán, és azt látta, amit legkevésbé szeretett volna. Hat további fegyveres érkezett, míg társaik távoztak. Elöl egy gázmaszkos tiszt mit sem törődött azzal, hogy éppen pihentek a teremben. Hangja tompán, mégis jól érthetően hallatszott a maszk alól:

–Hölgyeim és uraim. Kérem szedjék össze a holmijaikat! További fertőzések történtek az országban, úgyhogy az egészségügyi minisztérium a nemzetközi események tükrében több magyar várost is karantén alá helyezett. A potenciális fertőzöttek, mint önök, egy táborba kerülnek, amit most alakítottak ki. Kérem minden óvintézkedést tartsanak be, mert nem biztos, hogy önök is megkapták a fertőzést. Éppen ezért kerüljék az egymással való beszélgetést, de különösen azokkal ne érintkezzenek, akik más helyről érkeztek fertőzés gyanújával. Most kérem kövessenek a teherautóra.

–És a vizsgálatok? – kérdezte most az egyik hölgy. – Mi van a véreredményinkkel?

–Kedves asszonyom! Ha tudnám, higgye el, hogy elmondanám! Amennyiben bármilyen véreredmény lesz, minden bizonnyal értesítik majd önöket. Kövessenek!

Szédelegve mentek ki a tavaszi napfényre. A természet mintha semmit sem vett volna észre abból, hogy az emberiség bajban van. A fák friss lombot hoztak és a fű között százsorszépék és pity pangok virítottak. Józsi bácsi sápadtan, bizonytalanul lépett Ádám mellé.

–Na mi a helyzet fiam! Nem tudtál meg valamit?
–Nem mondanak ezek semmit – felelte Ádám.
–Bevallom, hogy félek egy kicsit. Ez a nagy felhajtás olyan időkre emlékeztet, amikre nem szívesen gondolok vissza.
–Én sem élvezem, hidd el öreg – felelte Ádám. – Megpróbálok többet megtudni, de nem hinném, hogy túl közlékenyek lennének. – Azután meglátta a fogadóst, aki komoran, mégis élénk tekintettel figyelte a teherautót. Felszállás közben megpróbált úgy helyezkedni, hogy mellé kerüljön. Velük szemben hat fegyveres katona helyezkedett el.
–Maga tudja, hogy mi az igazság, ugye? – kérdezte meg halkán, hogy más lehetőleg ne hallja.
–Mit ért igazság alatt? – kérdezte vissza a férfi.
–Cianovírus – közölte Ádám.
–Érdekes, hogy másnak nem esett le – jött a válasz. – Talán a többiek nem hallgatták a híreket mostanában.
–Mi a legutolsó, amit hallott?
–Franciaországi ismerősöm küldött e-mailt, amiben közölte, hogy ott is észleltek megbetegedéseket. A vírus lappangási ideje elég hosszú és közben is fertőz. Valószínűleg komoly a baj.
–Én is erre gyanakodtam – felelte Ádám. – Most már csak az a kérdés, hogy elkaptuk-e a fertőzést. Mennyi lehet a lappangási idő?
–Úgy tudom, hogy öt napnál biztosan több. Legalábbis a francia barátom azt állította, hogy az Amerikából hazatért ismerőse az ötödik napon halt meg.
–Mikor hallgatta utoljára a híreket?
–Folyamatosan figyeltem, hogy mi történik. Tegnap koradélután még csak a kormány biztonsági rendelkezéseit ismertették és kilátásba helyezték a karantént bármelyik olyan településen, ahol a fertőzés gyanúja felmerül.
–Vajon hogyan terjedhet?
–Még nem tudják. Mindenesetre ha levegőben, akkor valószínűleg bajban vagyunk a hosszú lappangási idő miatt.
–Akkor nem értem, hogy miért nem kezdenek el valamilyen kezelést?
–Talán mert még nincs ellenszer. Mindenesetre valóban jobban tesszük, ha távol tartjuk magunktól a többi karanténba érkezőt. Én mondom, ez nem tréfa dolog. Ha most tehetném, elmennék a hegyekbe, valami védett helyre a családom után. Sajnos így is későn kaptam észbe. Nem vitt rá a lélek, hogy bezárjam a fogadót. Még gondoltam van pár napunk, de tévedtem.

–Egészen hihetetlen, ami történik – bólított Ádám. Hasonló dolgokra számított, töprengeni azonban most nem maradt több ideje, mert a teherautó megállt. A város régi erőműve mellett álltak meg. A katonák itt jókora tábort építettek fel sátrakból. A forgalmas főutakról nem lehetett ide látni, de könnyen megközelíthető és tágas helyen volt. Négy nagy sátor már készen állt. Ebből három zöld, a negyedik pedig fehér. A gázmaszkos katonák éppen az ötödik sátor felállításán fáradoztak.

Az első zöld sátorhoz vezették őket. A sátor egyik fele a nők, másik fele a férfiak számára volt elkülönítve. Reggeli gyanánt hidegsomagot osztottak szét köztük, majd egy újabb csoport katona ásványvizet hozott három kartonnal. A sátor mögött voltak a mobil WC-k és egy kisebb sátor, amiben mosakodni lehetett. Éppen hogy elhelyezkedtek, amikor újabb katonák jöttek és zöld színű váltóruhákat hoztak a számukra. Ez éppen kapóra jött, mert Ádám a munkaruhában már elég kényelmetlenül érezte magát. Miután lemosakodott a hideg vízben és átöltözött, sokkal kellemesebben érezte magát. A nap melegen sütött és a velük történt dolgok most teljesen valószínűtlennek tündek.

A tábor drótkerítés vette körül és mindenfelé katonai ruhás, gázmaszkos emberek örködtek. Több újabb teherautó érkezett, melyekről embereket szállítottak le, de őket a többi sátorba vezették. Ismételten felszólították őket, hogy a saját egészségük érdekében ne kommunikáljanak a többi sátorban lakókkal. A fogadó tulajdonosa megpróbálta visszaszerezni a telefonjaikat, de nem járt sikerrel. Megígérték viszont, hogy rádiót majd kapni fognak. Délben meleg ebédet szolgáltak fel nekik műanyag edényekben. Bablevest és kenyeret kaptak, ami egészen ízletes volt.

Ádám már abban az időszakban született, amikor nem kellett bevonulni katonának. Mivel unatkozott, most az újonnan besorozott társaságot figyelte, akik a sátrak felállításával voltak elfoglalva. Szüleitől és rokonaitól viszont elég sok furcsa történetet hallott a katonaság titkairól. Ezek jutottak most eszébe amikor az egyik tiszt ordibálni kezdett a szerencsétlenkedő tapasztalatlan katonákkal.

–Milyen rakás szerencsétleneket küldtek ide nekem? Honnan jöttek maguk? Ha még egyszer meglátom, hogy fordítva rakják be a sátorrudat, szétdarabolom a társaságot és a saját hússal etetem meg! – aztán pillanatnyi szünetet tartott, talán, hogy a következő mondathoz mélyebb levegőt vegyen. – Maga meg mit lazál, maga barom! – szolt az előtte állónak. – Ha még egyszer lustálkodni látom, letépem a fejét és benyomom a tüdejébe a gázmaszkjával együtt! Na vakarja össze magát

és rakja be rendesen azt a rudat! – aztán a többiekre is rászólt, akik nem tudták, merjenek-e valamit csinálni. – Maguk se bámészkodjanak, hanem kapják össze magukat és álljon az a rohadt sátor, de öt percen belül! – erre a katonák tovább folytatták a munkát. Nem látszott rajtuk, hogy különösebben zavartatták volna magukat, sőt talán még mulattatta is őket a felettesük meglehetősen furcsa stílusa. A tiszt ezután otthagya őket és Ádámék sátra felé indult el. A szerelő jobbnak látta, ha visszatér a fekhelyéhez.

A tiszt belépett a sátor félhomályába, majd miután körülnézett, szó nélkül távozott. Nemsokára pár katona érkezett és összegyűjtötte a szemetet. Egy újabb katona pedig egy elemes rádiót hozott. Izgatottan kapcsolták be, hogy újabb híreket halljanak a külvilágról. A hölgyek közül több már kisírt szemmel érkezett, mert lelkileg nagyon megviselte őket a helyzet. Sokan gyermekeikkel, házastársukkal vesztették el a kapcsolatot.

Végre találtak egy csatornát, ami híreket közölt.

..erőművet is leállították biztonsági okokból. Minden közintézmény bezárt, valamint a nagyobb áruházakban is elrendelték a zárlatot. A kisebb boltok még holnapig nyitva tarthatnak, de holnaptól csak azok az üzletek lehetnek nyitva, ahol a tulajdonosok vállalják az egészségügyi minisztérium előírásainak betartását. Az előírásban többek között szerepel a szabad területen való kiszolgálás, illetve a házhozszállítás engedélyezése. Javasolják továbbá a védőmaszk használatát, mert a betegség valószínűleg légúton keresztül fertőz. Továbbra is keresik azokat, akik az elmúlt hetekben az Egyesült Államokban jártak. Még több ezer ember nem jelentkezett az egészségügyi hatóságoknál. A felhívást azért is kell nagyon komolyan venni, mert ezek az emberek esetleg fertőzöttek lehetnek és terjeszthetik a betegséget. Ha jelentkeznek, időben el tudják kezdeni a kezelésüket.

–Úgy, mint a miénket? – morogta Lajos. – Felháborító, hogy nem adják vissza a telefonjainkat! – az ajtóban ekkor az ideges tiszt jelent meg. Mintha csak kihallgatta volna, hogy mi folyik a sátorban. Hangja feszült volt, de uralkodott magán és nem beszélt úgy a civilekkel, mint a katonáival.

–Ha képesek lennének felfogni, hogy minden közintézmény bezárt, akkor megértenék, hogy a telefonszolgáltatók sem működnek. A hadsereg külön rendszeren keresztül kommunikál. Ma már ha akarnánk, sem tudnánk értesíteni a családjaikat, kivéve ha rendelkeznek vonalas telefontal. Mindazonáltal minden ittlévőnek értesítették a családját,

miután behozták őket. Továbbá tartózkodjanak a kettes sáortól, ahova az Amerikából visszatért magyarokat hoztuk be. Öt perccel ezelőtt az egyik meghalt a fertőzésben. – Hogy szánt szándékkal tette, vagy sem, az nem derült ki, de sikerült teljesen letaglózni a társaságot.

Ádám úgy értelmezte, hogy gyakorlatilag egy haláltáborban vannak, csak nem a szónak a régi értelmében. Most a természet az, ami dönt a sorsuk felől. Menekülni nem lenne értelme, hiszen ha fertőzöttek, esetleg másoknak is továbbterjesztenék a betegséget. Sokan azonban ezt nem fogták fel.

–Itt az idő, hogy megtervezzük a szökésünket – közölte halkán Lajos, mert attól tartott, hogy kihallgatják őket.

–Elment az eszed? – szólta rá Ádám. – Ha most kimész innen és fertőző vagy, akkor a családodat is megfertőznéd! Ezt akarod?

–Semmi bajom nincs! Egy darabot sem tüsszentettem, amióta behoztak minket! Most mondták be, hogy légúti betegségről van szó! Se a torkom nem fáj, sem gyengének nem érzem magam. Miféle betegség az, ami semmi tünetet nem okoz?

–Olyan, mint a szifilisz – jött most egy hang a hátuk mögül. A fogadós volt az. – Hosszú a lappangási ideje és mire észreveszi, hogy beteg, egy csomó embernek továbbadta. – Lajos ettől egy kicsit lecsillapodott, bár látszott rajta, hogy egyre kevésbé tolerálja a környezetét. Egy darabig visszahúzódott az ágyára és nem szólt senkihez.

–Én csak azt nem értem, miért nem kapunk valamilyen orvosságot – mondta János bácsi.

–Hát valóban jó lenne, ha legalább az immunrendszerünket felerősítenék egy kicsit – jegyezte meg a fogadós. – Bár, ha jól sejtem, nem sokat használna – arcára a lemondás halvány mosolya húzódott.

–Nem aggódik, a családja miatt? – kérdezte most Ádám.

–Persze, hogy aggódom, de csak reménykedem, hogy jól vannak. Legalábbis nagyobb biztonságban mint mi.

–Gondolja, hogy a szomszéd sátorból ránk terjed a betegség?

–Csak reménykedem benne, hogy a katonák tudják, hogy mit csinálnak. Képzelve el azokat az embereket, akik abban a sátorban voltak és beszéltek a halottal. Milyen reményeik lehetnek?

–Hát azt mondják, a remény hal meg utoljára – mosolyodott el Ádám.

–És azt is mondják, hogy amíg élünk, remélünk – felelte a férfi. – Sajnos a betegség először a lelkünket támadja meg. Figyeljék meg, hogy itt hamarosan mindenki félni fog a másiktól, aztán meg gyűlölni fognak mindenkit.

–Mi maga? Pszichológus? – kérdezte Józsi bácsi.

–Nem, nem! – nevette el magát a férfi. – Még be sem mutatkoztam: Utas Mihály.

A két szerelő is bemutatkozott neki, majd ismét a rádióra figyeltek. A bemondó hangja nem a megszokott nyugodt tónusban zengett. Mintha a félelem átgűrűzött volna a levegőn is. A rádión keresztül ezúttal semmilyen új információhoz nem jutottak. Annyi ugyan kiderült, hogy a Vöröskereszt és a Baptista Szeretetszolgálat önkénteseket toboroz a betegek ellátására, azon felül a bemondók csak ismételtették magukat. Még az időjárással kapcsolatban sem mondtak semmi újat.

A délutánjuk unalmasan telt. Senki sem mert elhagyni a sátrat, csak ha a szükség úgy kívánta. A legtöbben magukba roskadva feküdtek az ágyukon és várták az idő múlását, vagy hogy történjen valami. Tulajdonképpen szinte jól esett nekik, amikor úgy öt óra felé egy kisebb csoport orvos érkezett, természetesen hermetikusan lezárt ruhában és ismét vért vettek tőlük. Arra, hogy találtak-e már valakinél valamit, nem tudtak, vagy nem akartak válaszolni. Miután elmentek, katonák hoztak nekik vacsorát, ami tulajdonképpen egy kis hidegkonyhai tál volt szendvicsekkel, amihez meleg teát kaptak.

Úgy hat óra felé ismét orvosok jöttek tetőtől talpig beöltözve. Az elől jövő orvos vidám hangon közölte velük:

–Örömmel közölhetem, hogy megkapják az első oltóanyagot a betegség ellen. Kérem mindenki készüljön fel, hogy gyorsan beadhassuk a védőoltásokat! – ettől azonnal sokkal jobb lett a hangulat. Mindenki készségesen állt az orvosok rendelkezésére és percek alatt meg is kapták az injekciót. Az emberek az orvosok távozása után ismét elkezdtek beszélgetni egymással. Újra elővették a rádiót is, amit az elmúlt pár órában már senki nem akart és nem mert hallgatni. Mintha csak a sírból tértek volna vissza. A legtöbb csatornán azonban nem közöltek híreket. Mindenütt zenét adtak, kivéve pár riportcsatornát.

Ádám körül nézett. Mindenki sokkal oldottabb állapotban volt, a fogadós Utas Mihály kivételével. Még Lajos is szóba elegyedett idegenekkel, pedig az elmúlt időszakban vagy túl ideges volt, vagy depressziós mélységekbe vonult vissza.

–Nem örül? – kérdezte meg Ádám a fogadóstól.

–Biztosan tudni akarja az igazságot? – kérdezett vissza a férfi.

–Mire gondol?

–Nem furcsa önnek, hogy vagy tucatnyi rádiótársaság működik, de egyetlen telefonszolgáltató sem? Ráadásul ezek a rádiótársaságok nem sugároznak híreket. Márpedig a védőoltás elég fontos hír. Nekem itt továbbra sem stimmel valami. A másik dolog meg, hogy csupán csak vitaminokat és nyugtatókat kaptunk, semmi többet.

–De hát ezt honnan veszi?

–Egy évig dolgoztam a mentőknél. Felismerem a fiolákat, amikből az injekciót kaptuk.

–Nem lehet, hogy csak nagyon hasonlóak? Én nem tudnám megkülönböztetni őket.

–Nos, bármi lehet – szögezte le a férfi. – De ha valóban olyan nagy lenne az öröm, akkor ugye el is engedhettek volna minket. Vagy legalábbis közölhették volna, hogy mikor térhetünk haza. Mindenesetre, ha figyeljük a rádiót, hamarosan kiderül, hogy mi a helyzet. Nem csodálkoznék rajta, ha már egyáltalán nem mondanának be híreket. Már csak azért sem, mert nincs, aki bemondja.

–Ha igaza van, akkor tényleg nagy bajban vagyunk.

–Megszoktam már, hogy az igazságot a dolgok mögött kell keresni. Például megfigyeltem, hogy több tévétársaság híreit hallgatva mindig van valami kis eltérés. Éppen ezek az eltérések mutatnak rá a valóságra. Én ezekre a hírekre vadászok. A kis eltérésekre. Egyébként egy nagy agymosás és manipuláció az egész.

Ádám azt azonban valóban észrevette, hogy sokkal nyugodtabb, amióta megkapta a védőoltást. A többiek kedélyállapota is olyan nagy mértékben javult, hogy ez már nem volt magyarázható csak magával a jó hírrel. Valójában ugyanis tényleg nem tudhatták, hogy mikor szabadulhatnak innen. Mihály, mikor látta Ádám arckifejezését, ezzel fejezte be:

–Nem kell, hogy higgyen nekem, csak tartsa nyitva a szemét! Az emberiséget ugyanis leszoktatták arról, hogy lássa a jeleket. A legtöbb ember csak néz, de nem lát.

Ádám visszament az ágyához és lefeküdt. Valahogy fáradtnak érezte magát. Túlságosan is fáradtnak ahhoz, hogy gondolkozzon. Hamarosan el is nyomta az álom.

3.fejezet ROVAROK

A következő időszak Ádám számára homályosan telt. Reggel, miután felébredt, azt tapasztalta, hogy egy műanyag függöny választja el a többiektől, jöllehet abban sem volt teljesen biztos, hogy még mindig a sátorban van. Kicsit kába volt még, mikor kivezették a mosdóba, hogy elvégezhesse szükségleteit, majd megkapta a reggelijét és egy injekciót a további ellenszer adaggal. Mire kicsit tisztult volna a gondolkodása és végiggondolhatta volna a történeteket, újra kábult álomba merült. Ugyanez megismétlődött minden étkezésnél. Közben senkivel sem találkozott és a rádió hangja sem hallatszott. Nem tudta, hogyan telik az idő és lassan a nappalok összerosódtak. Azután egyszer csak reggel volt és nem jött senki. Kábultan feküdt az ágyon és várt egy darabig. Talán percek, vagy órák teltek el. Nem volt tisztában az idővel, de agya egyre élénkebben tudott gondolkodni. Megnézte az óráját: április 10.-e volt. Hat nap telt el azóta, hogy behozták őket. A természet hangjain kívül teljes csönd vette körül. Sem emberek, sem motorok hangja nem hallatszott. Érezte, hogy ki kell mennie a mosdóba, ezért nem várt tovább a felkeléssel. Nehezeére esett a felkelés, de összeszedte minden erejét és felállt. Hasogatott a feje és szédült. Most vette csak észre, hogy a bőre milyen furcsa. Mintha enyhén kék lett volna. Hirtelen térdre rogyott, mert olyan gyengeség fogta el. Az ágyában kapaszkodott meg, majd lassan újra felállt.

Kitámolygott a sátor belsejében kialakított folyosóra és gyöngye hangon elkiáltotta magát:

–Hahó! Valaki – de mivel nem kapott választ, tovább szédelt arra, amerre a mosdó helyére emlékezett. Miután elvégezte a dolgát és megmosakodott egy kicsit, frissebbnek is érezte magát. Ekkor csapta meg először az orrát a bűz. A szél olyan szagokat hozott felé, ami borzalmas volt. Utoljára akkor érzett ilyent, amikor három napig volt egy döglött macska a házuk előtti csatornában. Körülnézett: több emberi test is hevert a táborban sorakozó rengeteg sátor között. Volt amelyik civil volt, de voltak köztük katonák is. Hirtelen agyába villant, hogy nem érte-e támadás a tábor. Lekuporodott és odasietett a legközelebb levő holttesthez.

A földön egy férfi feküdt. Minden kilátszó testrésze kék színű volt. Ugyanolyan, mint amilyent a fogadóban látott. Hangyák mászkáltak a testén. Különösen a szemgolyó körül nyüzsögtek. Ádám

hányingerrel küszködve támolygott tovább a következő holttesthez, amely egy maszkkal ellátott katonáé volt. A maszk azonban nem az arcán, hanem a kezében volt. Úgy tűnt nem védte meg a fertőzéstől. Álarccal a kezében feküdt holtan a sátrak közötti fűben. Egy dongó mászott elő az orrából.

Ádám leült. Zihálva vette a levegőt és kiverte a verejték. A kezére nézett, majd a környéken heverő megkékült áldozatokra. Egyforma színük volt. Talán ő egy kicsit rózsaszínesebb árnyalatban, de határozottan kékes színnel. Biztos volt benne, hogy hamarosan itt a halál. Úgy gondolta itt az ideje, hogy végiggondolja az életét. Volt értelme? Mi értelme volt? Nem hozott létre semmit, nem lett családja, nincsenek gyermekei. Szinte felordított benne a gondolat: Mi értelme volt? Zokogni kezdett. Félt a haláltól, de félt ettől az ijesztő egyedüllétől is. Gyöngének és betegnek érezte magát. Homlokán gyöngyözött a veríték, szíve szaporán vert. Talán az utolsókat.

Abbahagyta a sírást. Könnyes szemének függönyén keresztül nézett körül. Perceken keresztül nem történt semmi. Megértette: ezért nem jöttek érte ma reggel. Ezért van ez a nagy csönd: mindenki halott. Kibirhatatlan volt a hullaszag. Összeszedte az erejét és feltápászkodott. Talán valahol talál valakit, aki még él. Elindult a fehér orvosi sátor felé. Ahogy körülnézett, látta, hogy most már sehol nincs őrség. Ha volt is pár katona a környéken, az holtan feküdt. Ki a táborban, ki az út mentén, mintha csak megpróbált volna eljutni valahova.

Az orvosi sátor üres volt. Csak a műszerek voltak itt-ott, de azok is rendezetlenül. Aztán meglátott egy fehér ruhás alakot az egyik asztal alatt. Összekuporodva feküdt a földön. Szája és szemei nyitva. Hangyák nyüzsögtek benne, feje körül darazsak röpködtek. Jól látszott a valószínűtlenül kék bőrszíne. Védőfelszerelését haláltusájában letépte a fejéről és a kezében szorította. Az egyik orvos volt. Valószínűleg hirtelen érthette a halál, mert akkor biztosan elhagyta volna a tábor, hogy méltóbb körülmények között haljon meg. Ahogy Ádám körülnézett, meglátott egy csomó kisebb maszkot, melyek csak az orrot és a száját takarták el. A szörnyű bűz miatt felhúzott egyet. Kicsit nehezebben vette a levegőt, de a szag megszűnt. Úgy tűnt, a maszk valóban jól működött.

Ekkor agyába villant: Mi van a Lajossal és Józsi bácsival? Hirtelen megfelejtkezett minden kimerültségéről és visszafutott a sátrukig. Feltépte a föliákat, de mindenütt csak elkékült holttesteket talált. Megrendülve fedezte fel Lajos és az öreg autószerelő holttestét is.

Mindkettőt álmában érthette a kék halál. Szinte nyugodt arccal feküdtek az ágyukban. Mellkasuk már nem mozgott, testük hideg volt. Szemük környékét legyek lepték el. Ádám ettől ismét összeomlott. Levegőért kapkodva támolygott ki a sátorból és rogyott le a kitaposott, száraz földre. Könnyek nélkül sírt, s közben nem tudta eldönteni, hogy hányjon-e vagy sem. Forgott vele a világ. Legkedvesebb barátai ott feküdtek, tehetetlenül, holtan. Sehol senki sem volt, hogy segítsen. Talán ezért nem omolhatott teljesen össze. Kénytelen volt összeszedni magát.

Felállt és ismét körülnézett. A nap kellemes meleget árasztott, mintha az őt körülvevő holtak mezejéről nem is akarna tudomást venni. Csak a maszk alatt már nem érezhető fojtogató bűz árnyékolta el. Már tudta: a halottak bomló szaga ez. Valahonnan kuttyavonítás hallatszott. Talán onnan, ahol még vannak emberek.

A tábor előtt két katonai jeep parkolt. Az egyik mellett katonának holtteste feküdt. Legyek lepték el őket. Mindkettő kezében a gázálarccal halt meg. Úgy tűnt, mintha mindenki megfulladt volna. Ismét a saját kezére nézett és megállapította, hogy nem kéült tovább, hanem egyre inkább visszanyeri természetes bőrszínét. Ő lenne hát az egyik túlélője a nagy járválynak? De hát miért kellett ennyi embernek meghalnia? Miért pont ő élte túl?

Bemászott az egyik jeep-be és a kulcsot kereste. Természetesen nem volt sehol. Egy autószerelőnek mindenesetre nem okozott gondot, hogy beindítsa. Ahogy felbúgott a benzines motor, Ádám még egyszer körülnézett a táborban. Iszonyat töltötte el a sok halott láttán, de aztán mégsem hajtott tovább. Úgy érezte, kötelessége, hogy megnézze, van-e túlélő.

Kikapcsolta a motort, majd kikászálódott a jeep-ből és elindult a sátrak felé. Sorban járta az összeset és közben a maszk alól fojtott hangon azt kiabálta, hogy: Halló! Valaki! Van itt valaki? Benézett az összes fólia alá, és iszonyodva végigtapintotta az összes hideg csuklót. Nem tudta meddig tartott, de így volt tiszta lelkiismerete. Ha van még rajta kívül túlélő, akkor nem hagyhatja itt. Nem akart egyedül szembenézni azzal, ami a városban rá várt rá. Élő embert mégsem talált. Talált azonban nőket és gyermekeket is. Félve kukkantott be a következő fólia alá, hogy vajon kit lel ott. Irtózott tőle, de muszáj volt végigcsinálnia.

Vagy egy óra mehetett el ezzel a hiábavaló túlélőkereséssel. A vizit végeztével a katonák sátrából összeszedett egy kis innivalót, két

csomag kekszet és két tartalék maszkot. Étvágya azonban nem volt. Ezeket csak magával vitte. Visszament saját sátrába, és megnézte milyen személyes tárgyai voltak a fekhelye mellett. Csak az iratait és a kulcsait találta meg. A munkaruhája nem volt sehol. Csalódottan mászott vissza a jeep-be és elindult a város felé. Az utak teljesen kihaltak voltak. Egy helyen egy katonai teherautót látott, ami az árokba borult. Kiszállt, hogy megnézze, mi történt, de csak a megkékölt sofört találta.

Ahogy az utak, úgy a város utcái is kihaltak voltak. Megpróbálta levenni az álarcot, de akkor ismét megcsapta az orrát az átható, szinte elviselhetetlen bűz. Itt-ott mozgást észlelt, de mikor megdobbanó szívvel jobban odafigyelt, csak a városban kóborló gazdátlan állatokat látott: macskákat és kutyákat. Ha voltak is autók az utakon, akkor azok mind katonai járművek voltak. Soförjeiket a volánnál érte a halál. Csak annyi idejük volt, hogy megálljanak és letépják az arcukról a maszkot.

A civilek autói többnyire gondosan leparkolva voltak az utcákban. Csak elvértve feküdtek holttestek a földön. Valószínűleg a katonaság rendelt el kijárási tilalmat. Ádám behajtott két emeletes ház közé és elkezdett dudálni. Ezután kiszállt a kocsiból és körülnézett. Egypár holttest feküd a házak között, de tudta, hogy ennél sokkal többnek kell lennie. Megpróbált bejutni az egyik házba, de nem járt sikerrel. A boltok zárva voltak, ahogy az épületek is. Azután az egyik kapu végre engedett. Egy tízeletes ház volt. Muszáj volt túlélőket találnia! Elképzelhetetlennek találta, hogy ő lenne az egyetlen túlélő egy százhatvanezer főt számláló városban. Kétségbeesetten próbált benyitni a lakásokba, miközben zihálva mászott egyre följobb az emeletek között.

Végre talált egy ajtót, ami nyitva volt. Érkezésekor két csótány szaladt be az egyik szekrény alá. Egy családot talált bent. A két szülő és a gyermekek is mind halottak voltak. Nem akart belegondolni, hogy ki halhatott meg előbb. Tudta, hogy több lakásba nem lesz képes benézni. Ismét hányingerrel küszködött. Ezután arra eszmélt, hogy a jeep kormányába kapaszkodik és eszeveszetten dudál, majd kiszállt, levette a maszkját és ordította:

–Hahó! Van itt valaki? Valaki túlélő! – egészen addig, míg ki nem száradt a torka és a bűz okozta hányingertől rosszul nem lett. Felhöként telepedett rá a rettegés. A város halott volt. Felvette a maszkot és újra autóba szállva ment tovább. Háztömről háztömbre haladt, egyre csak

dudálva, de néhány kóbor kutyán kívül semmi élővel nem találkozott. Nem figyelte az időt, de egyszer csak azt vette észre, hogy leáll a motor, mert kifogyott a benzin.

Kint már sötét volt. Ádám először gyalog vágott neki a belváros felé vezető útnak, majd egy idő után észbe kapott és az út mellett levő autókat kezdte el nyitogatni, hátha talál olyant, amelyik nyitva van. Azután talált egyet, ám abban egy halott nő volt a volánra borulva. Szerencsére nem volt bekötve, ezért könnyen kicibálta a kocsiból és beült a volán mellé. Nem is egészen gondolta végig, hogy mit csinál. Úgy érezte, teljesen elveszítette maga fölött az uralmat. Egyetlen célja volt csak: túlélőt keresni. Az Opel Astra, amit szerzett, még félig tele volt benzinnel. Mindenesetre az egyik közeli benzinkút felé vette az irányt, hogy teletankolja.

A benzinkút persze nem volt nyitva, és egyik tankolóállomás sem működött. Tovább hajtott a belváros felé. A város fényei nem világítottak, de az autó lámpájánál és a holdvilágnál így is többet látott, mint amennyit szeretett volna. Itt már több halott volt az utcákon. Mintha csak a belváros felé próbáltak volna eljutni végső kétségbeesésükben. Ádám is egyre jobban elkeseredett. Nem tudta elhinni amit lát és a gyomra görcsbe rándult a félelemtől. A város főterén folyamatos dudálás után elképedve állt meg. A téren az embereken kívül gázmaszkos rendőrök és katonák is voltak kiterülve. Egyiknek sem volt ugyan maszk az arcán, mert mindegyik a kezében szorongatta még így halálában is. Mindenütt legyek nyüzsögtek. A látvány elviselhetetlen volt. Ádám megértette, hogy itt valószínűleg nem talál túlélőt. Minden mozdulatlan volt, bár iszonyodva látta, hogy az autólámpa fénye elől pár patkány iramodik tovább a sötétbe. Nem akarta továbbgondolni, hogy mit kerestek itt. Áthajtott a behajtani tilos tábláknál és a lakótelep felé vette az irányt. Ott többen laknak, talán talál valakit, aki túlélő.

Tovább folytatta az egyetlen módszert, amit hatékonynak gondolt a túlélőkeresésben. Autózás és dudálás. Közben figyelte, hogy nem lát-e fényt valahol. A házak azonban teljes sötétségbe borultak. Semmi másra nem tudott gondolni, csak arra, hogy nem maradhatott egyedül. Kell még lennie túlélőknek. Egy darabig a lakótelep házai közt bolyongott, majd a saját háza előtt állt meg. Kiszállt az Opelből és a kulccsal bezárta az ajtaját. Ezen aztán kényszeredetten elnevette magát. Ugyan ki lopná el az autót? És ekkor egy pillanatra elsötétült előtte minden.

A földön fekvé tért magához. Szánalmasan gyengének érezte magát. Most döbbsent rá, hogy talán már napok óta nem evett és ivott semmit. Hirtelen olyan szomszúság fogta el, hogy remegő kézzel bontotta fel a magával hozott ásványvizes palackot. Miközben levette magáról a maszkot ismét megcsapta az orrát a halottak émelyítő szaga. Vízét a hányingerrel küszködve, a földön ülve itta meg. Megpróbált feltápáskodni, de szédült és sajgott a feje. Elővette a kekszeket is és falatozni kezdett. Az utcán a hold gyér fényénél kóbor kutyákat látott. Gazdáik nélkül most egyedül kellett megküzdenniük a túlélésért. Ádám reménykedett benne, hogy élő emberre még nincsenek kiéhezve.

Végre kicsit erőre kapott. Visszahúzta a maszkot és megkereste a kulcsait. Ezek voltak az egyetlen tárgyak az igazolványain kívül, amiket magával tudott hozni. A lépcsóházban egy pillanatra levette a gázálcot, hátha nem lesz olyan bűdös, de semmivel sem volt jobb, mint odakint. Vaksötétben tapogatózott felfelé. Nem volt áram. Mire felért a negyedik emeleten levő lakásához, már zihálva vette a levegőt és úgy érezte, erejének a végénél tart. Belépett a lakásába és a homályban körülnézett. Semmilyen változást nem tapasztalt. Minden úgy volt, ahogy utoljára, munkába menet hagyta. Eltámolygott az ágyáig és úgy ahogy volt, ruhában, maszkban, belefeküdt. A kimerültségtől egy pillanat alatt elnyomta az álom.

4. fejezet ROBINSONKÉNT

Ádám arra ébredt, hogy betűz a nap az ablakon. Az első mozdulatnál már az is érezte, hogy minden tagja fáj. Mintha egy úthenger ment volna át rajta. Álmában levette magáról a maszkot és az émelyítő bűz most elárulta, hogy nem álmodott. Ami történt vele, az a valóság. Felült az ágyon, de egy pillanatra elsötétedett előtte minden. A hirtelen felüléstől lement a vérnyomása. A betegség és az előző napi erőfeszítések minden erejét kivették.

Visszadőlt az ágyába és gondolkodott. Agyában cikáztak a gondolatok. Lehet, hogy ő az egyetlen túlélő? Mi van a barátaival? Ugyanúgy jártak, mint Józsi bácsi, vagy a Lajos? A gondolattól összeszorult a gyomra. Muszáj, hogy más túlélő is legyen. Csak meg kell keresnie! Időben. Nehogy az illető elkeseredésében kárt tegyen magában. Talán a másik is keresi őt. Persze az is lehet, hogy sok túlélő van, akik valahol gyülekeznek. Lehet valami egészségügyi bázis is. Ezek a gondolatok visszaadták neki a reményt. Szerencsére Ádám alapvetően optimista volt.

Először is a barátait kellene végiglátogatnia. Terkát sem hívta vissza. Ezt talán most már sohasem teheti jóvá. Persze lehet, hogy ő is túlélte. Meg kell tudnia!

Újra felült az ágyon, de most már óvatosabban. Erőre kellett kapnia, hogy továbbléphessen. Mikor a konyhába ért, csalódottan vette tudomásul, hogy egy kis száraz kenyéren és penészes felvágotton kívül egy fél doboz vaj és egy fél liter savanyú tej volt otthon az összes ennivaló. A csapból sem folyt a víz.

Az egyik polcon további kutatás után talált egy vagdalthús konzervet, egy kibontott zacskó rizst, amiből molylepkék szálltak elő és három csírázásnak indult burgonyát.

Ebben a helyzetben kézenfekvőnek tűnt, hogy elinduljon bevásárolni. Igen ám, de hova? Feltehetőleg a boltok bezártak. Ha nincsenek túlélők, akkor be kell majd törnie. Hihetetlennek tűnt az egész. Kell, hogy legyenek túlélők!

Reménytelve indult el. Az ajtót még megszokásból kulcsra zárta, majd beszállt az újonnan szerzett autójába és bár iszonyodva figyelte az itt-ott heverő holttestekről felszálló varjakat, vagy a lakmározó kóbor kutyákat, most mégis éltette a reményt. Kizárt dolognak tűnt, hogy ő legyen az egyetlen túlélő.

Először a kisboltnál állt meg, ami zárva volt, azután a közeli bevásárlóközponthoz hajtott. Ez az épület is be volt zárva, sőt, hogy a behatolást megnehezítsék, még a rácsokat is leengedték. Ádám reményvesztetten nézett körül. Valahogy élelmiszerhez kell jutnia. A betörésre azonban nem szánta rá magát. Kell, hogy legyenek túlélők! Ez az áruház is valakié, aki lehet, hogy él és rossz néven venné, ha behatolna. Azon gondolkodott, hogyan oldották meg a lakosság ellátását a járvány kitörésekor?

Ekkor vette észre a fehér teherautót, aminek egy vörös kereszt volt az oldalán. Nyitva volt a hátsó ajtó, de mikor a közelébe ment egy kutya ugrott le a platóról. Ádám nagyon megijedt, de úgy tűnt az eb még jobban félt, mert behúzott farokkal iszkolt el.

A raktérben egy holttest feküdt a felhalmozott dobozok és ásványvizes palackok között. A karján egy vörös keresztet ábrázoló karszalag volt. Valószínűleg a szervezet egyik önkéntese osztogatta innen az élelmiszert az utolsó pillanatig. Körülötte a véres foltok elárulták, hogy az állatok már kikezdték a holttestet. Ádám megpróbált nem az emberre nézni, miközben a legyeket hessegetve levonszolta a platóról és lefektette a parkoló aszfaltjára. Ez az ember igazán megérdemelte volna a temetést. Ádámnak azonban sem szerszáma, sem elég energiája nem volt erre.

Megnézte a vezetőfülkét. Ahogy sejtette, nyitva volt és benne volt a kulcs. Elhatározta, hogy a túlélés jegyében ez az autó lesz a főhadiszállása. Dudált egypárat, remélve, hogy meghallja valaki, ám csak pár varjú rebbent szét a környéken. Ezután visszatért a rakományhoz, megszemlélve, hogy a Vöröskereszt mit készített össze a lakosságnak. Volt itt ivóvíz, tartós tej, tartós kenyér, konzervek, szárasztészták, vitaminkészítmények. Ádám azonban képtelen volt nekilátni falatozni ebben a bűzben, ezért inkább beült a teherautóba és elhajtott a Malomvölgyi tó felé. Abban reménykedett, hogy ott sem holttesteket nem talál, sem a fojtogató dögszag nem üli meg a levegőt.

Megállt az üres parkolóban és megkönnyebbülve vette le a maszkját. Ha nem is szűnt meg teljesen, de jóval enyhébb volt a dögszag. Nekilátott, hogy egyen valamit, hiszen tudta, hogy a következő napokban nagy szükség lesz az erejére. Felbontott egy májkrém konzervet és egy tartós kenyeret, majd bekapott pár multivitamin tablettát és megivott rá majdnem egy liter ásványvizet. Közben a hátát a raktérben levő nehéz dobozoknak támasztotta és azon törte a fejét, hogy mitévő legyen.

Egyértelmű volt számára, hogy ebben a helyzetben nem foglalkozhat a holttestekkel. Reménytelen vállalkozás is lenne, hogy több, mint százezer tetemet egymaga földeljen el, megadva nekik ezzel a végtisztességet. A legfontosabb feladatát abban tűzte ki, hogy megtalálja a túlélőket. Ehhez rá kellett jönnie, hogy hova vonulhattak vissza. Nagy területet kellett keresnie, ahol sok ember a világtól elzártan sokáig meghúzódhatott. Volt pár ilyen a városban, úgyhogy nem halogathatta sokáig a dolgot.

Halálosan fáradtnak érezte magát, miközben felhúzta a maszkot és beült a volán mögé. Legszívesebben lefeküdt volna a raktérben levő dobozokra, hogy összeszedje magát, ám a vágy, hogy emberekre leljen, most legyőzte a feltörő kimerültséget. Megértette, hogy ebben a helyzetben nem szabad kapkodnia. Céltudatosan és módszeresen kell haladnia, ha eredményre akar jutni. A reményt még az is fokozta benne, hogy bízott benne: talán mások is keresik.

Először arrafelé hajtott, ahol Terka lakott. Most bántotta, hogy nem hívta fel a lányt a katasztrófa kitörése előtt. Még talán egyszer örömet szerezhetett volna valakinek. Akkor azonban túlságosan önző volt ehhez.

A panelház előtt megállt, de nem szállt ki az autóból, csak dudált párat és várakozott. Nem szállt ki, mert képtelen lett volna szembenézni a valósággal. Ha Terka él, akkor ebben az elcsöndesedett városban biztosan meghallja a dudaszót. A holttestét azonban nem szerette volna látni. Így legalább megmarad számára a remény, hogy valahol talán még él.

Elkeseredetten hajtotta a kormányra a fejét. Most a lelke fáj. A magány, aki egykor csendes társa volt, farkasként esett a mellkasának. Úgy érezte, hogy nem kap levegőt. Letépte az arcáról a maszkot, és zihálva próbálta megtölteni a tüdejét. Az erős büztől azonban elfogta a hányinger. Kénytelen volt újra magára venni a légszűrőt. Szeméből a tehetetlenség könnyei törtek elő. Cseppei az autó kárpitjára hullottak, mintegy temetve azokat a kapcsolatokat, amiknek a helyén most semmi más nem maradt, csak az ijesztő, marcangoló üresség. Percek teltek el így mire meg tudott nyugodni. Még egy reménytelen pillantást vetett az épületre, majd a gázra lépett. Ezt a helyet nem bírta tovább elviselni.

Miközben a város felé tartott ismét lassított. Gyakran dudált, hátha meghallja valaki. Először a Nevelési Központot kereste fel. A hatalmas épület igazán alkalmas lett volna a túlélők elszállásolására. Útközben kihalt, néma koporsóként magasodtak mellette a panelházak.

Az emberiség modern szarkofágjai, vasbeton piramisokként emelkedtek a város fölé. Ijesztő volt ez a horrorfilmek rémálmát megidéző tájkép. Csak a teherautó dudája visszhangzott rövid ideig a tarka panelházak között. Mozgás azonban sehol nem volt. Zárt üzletek, kihalt játszóterek idézték Csernobil némaságát. Fojtogatóan ülte meg a levegőt a félelem és mindenhonnan támadott az üres magány. A magára maradottság reménytelenségének ijesztő árnya.

A Nevelési Központ körül ismét csak temetetlen holttestekre bukkant. Bár nyitva volt a kollégium és az iskola épülete is, túlélőknek nyoma sem volt. A kollégium portájánál levő halott gázmaszkos fegyveres holtteste elárulta, hogy ez az épület is őrség alatt állt. Ide már csak egyetlen embert tudtak küldeni. A szerencsétlen az utolsó pillanatig engedelmeskedett a kapott parancsnak. Teste mellett azonban ott hevert egy adó-vevő készülék.

Ádám szíve nagyot dobbant. Olyan lehetőség gondolata villant az eszébe, amire eddig nem gondolt: a rádió. Ha van túlélő, talán működik a rádió is. Kezébe vette az adó-vevőt és visszaroht a teherautóhoz. Bekapcsolta a rádiót és végigtekerte az összes hullámhosszt. Mindhiába. Mindenhonnan csak a néma sístergés érkezett. Még a Horvát adók is némák voltak. A remény fellángolása után most ismét sziklaként nehezedett rá a magány. Kezébe vette az adó-vevőt és megpróbálta üzembe helyezni. Le volt merülve, de szerencsére elemmel működött. Elemet kellett szereznie.

Ádámban most már túlsordult az elkeseredettség. Mindenáron elemet akart szerezni, ezért odahajtott a legközelebbi áruházig és elhatározta, hogy be fog törni. Az alaposan lezárt épület gazdáit ugyan ezt minden bizonyjal nem támogatták volna, ám már valószínűleg nem voltak az élők sorában. Ha mégis, akkor Ádám szívesen állt volna a megjelenő rendőrök elé.

Keresett egy jókora követ és addig ütötte a bejáraton levő lakatot, míg a fém végül engedett és a rácsot ki tudta nyitni. A mögötte levő automata üvegajtó természetesen áram híján nem nyílt ki, de ez már könnyebben megadta magát. Ekkor fülsiketítő hangon bekapcsolt a riasztókészülék. Valószínűleg akkumulátorról működött.

Az első pillanatban Ádám megijedt, ám a következőben már nagyon is örült a vijjogó szirénának. Olyan lehetőséget talált, ami messziről felhívja rá a figyelmet. Ezt a hangot kilométerekről meg lehetett hallani.

Ádám egy darabig várt, hátha megjelenik valaki, azután átlépett a törött ajtó maradványain és belépett a sötét épületbe. A polcok a járvány utolsó napjainak történetéről árulkodtak. A háztartási cikkeken kívül szinte minden üres volt. Itt már nem volt sem víz, sem tej, sem más, amit a teherautón talált. A konzervek és tészták ugyanúgy hiányoztak a polcokról, mint a liszt, a cukor, vagy az olaj. Úgy tűnt, hogy erre még volt elég ideje a lakosságnak. Akárhogy is történt, innen rengeteg élelmiszert mentettek el valahova.

Szerencsére az elemekre nem tartottak akkora igényt, mert azokból még elég sok volt. Ádám még magához vett egy zseblámpát, egy fogkrémet és fogkefét, majd végül egy akciós felirattal ellátott ásót is. Furcsa, hátborzongató érzés volt elmennie az üres pénztárak mellett. Immár a pénz nem ért semmit. Legalábbis itt és most nem. Egy pillanatra megkönnyebbülésként suhant át Ádám agyán, hogy innentől már nem kell villany, víz és gázszámlát sem fizetnie, sőt a lakásrészeit is elengedik, ám a megkönnyebbülés felvillanását az elkeseredettség hullámai követték. Furcsa mód Ádám most szívesebben fizetett volna, semmint itt áll egyedül és tehetetlenül a kipusztult emberiség maradványai fölött. Egyelőre úgy tűnt, hogy Robinsonként ő volt a szerencsétlenség egyetlen túlélője.

Végre bekapcsolta az adó-vevőt. Mikor kisebb volt, sokszor játszott az unokatestvéreivel hasonlóval. Tudta, hogyan működik. Lenyomta a hívógombot, felemelte a maszkját, majd megszólalt: –Halló! Itt Vizes Ádám beszél. A pécsi Nevelési Központnál vagyok. Ha valaki hall engem, kérem jelentkezzen! – kimerülten dőlt hátra, elengedve a hívógombot. Ismét gyengének és fáradtnak érezte magát. Még megismételte párszor a hívást, majd frekvenciát váltott és próbálta újra, meg újra. Miközben a hívást várta, behunyta a szemét és pihent. Maga sem vette észre, hogy mikor nyomta el az álom. Odakint továbbra is hangosan szólt a bolt riasztója, de ez őt már nem zavarta. Nyugtalan, reménytelen álomba zuhant, ahol végre emberekkel találkozhatott.

*

Sötétedett, mikor Ádám végre magához tért. A gyomra nagyot kordult, jelezvén, hogy nem csak az ebédet, de már a vacsorát is kihagyta. Kábán és hitetlenkedve ült fel a teherautó elülső ülésén, ahol álmában elfeküdt, mit sem törődve azzal, hogy a kézifék a bordáit nyomja. Jobb kezében továbbra is a néma adóvevőt szorongatta. Elkeseredetten nézett körül kilépve az álom megnyugtató világából.

Nem messze tőle a riasztó még teljes erőből működött. Mégsem jött senki. Azonban az, hogy ő az egyetlen túlélő, Ádám számára még mindig nem volt elhihető. Kell hogy legyen más is!

A következő ötlet, ami eszébe jutott, az volt, hogy keres egy magas helyet, ahonnan fényjeleket adhat le. Egy olyan helyet kellett találnia, ahonnan jól belátja az egész környéket és őt is jól láthatják. Ráadásul, ha van más túlélő, akkor az is hasonló módon gondolkodik. Pécs városában az egyetlen ilyen pont a TV torony. Magasan a város fölé emelkedve, tucatnyi települést be lehet látni onnan. Ha valahol van túlélő, akkor azt onnan látni lehet. Az egyetlen gond, hogy hogyan tud annyit fényt előállítani, amit messziről is meglátnak.

Keze a zseblámpára kulcsolódott, amit az áruházból emelt el. Halogén volt. Olyan fény, ami messziről is látszik. Most a remény fénysugara lesz az éjszakában.

Ádám könnyített magán a közeli bokorban, majd hátrament a teherautó végébe, kezét mosott és bekapott pár falatot, hogy megtöltse korgó gyomrát és erőre kapjon. Határozottan jobban érezte magát, mint reggel. Egyedül az oldala fáj, ahova az autó sebességváltója belenyomódott alvás közben.

Az áruház további kirablása már nem okozott neki lelkiismeret furdalást. Szívesebben lett volna egy börtönben, vagy a rendőrségen, ahol emberek veszik körül, mint itt reményvesztetten és magányosan a halottak bűzétől körülölelve a városban, ami hatalmas emberi temető volt csak, semmi más. Az emberek világát a rovaroké váltotta fel. Nem csak a legyek megsokszorozódott jelenléte, hanem az éjszakában megjelenő szúnyogok sokasága is aggasztó volt. Immár nem volt ember, aki irtsa a rovarokat és nem volt elég ragadozó sem, aki elfogyasztotta volna őket. Az ember után kétség kívül a rovarok követelték maguknak a trónt.

Két dobozt rakott tele zseblámpákkal, kötelekkel és elemekkel. Eközben remegett a keze a félelemtől. Minden kis neszre összerezgett és attól félt, hogy a halottak zombiként fognak rátámadni. Éppen ezért próbált gyorsan és hatékonyan dolgozni. A sziréna hangja mellett, ebben a sötétségben már nem tűnt olyan jó ötletnek, hogy felhívja magára a figyelmet. Persze lehet, hogy Hollywoodban máshogy működtek ezek a dolgok, most a rémálom egészen hihetőnek tűnt. Ádám számára a bolt kirablása volt valószínűtlen. Remegő kezekkel, egy zseblámpával világítva.

Miután a raktárba is bejutott az elemlámpa fényénél, talált egy hosszú vasrudat is, amit szintén magával vitt. Egyrészt fegyver gyanánt, másrészt gyanította, hogy még szüksége lehet rá, ha be a akar jutni valahova. Mikor végre újra a teherautóban ült és kezei a kormányra kulcsolódtak, akkor kezdett csak megnyugodni. Homlokáról csorgott a verejték, pedig egyáltalán nem volt meleg. Agyoncsapott egy szúnyogot, ami a kezéből akart vért szívni. A rovarok döngicsélő hangján kívül a város továbbra is némaságba burkolózott. Semmi jele nem volt a túlélőknek. Csak az éjszaka árnyai, a kóbor kutyák a rovarok felhői és a városba bemerészkedő egyéb állatok mozdultak a sötétben.

Ádám ráeszmélt, hogy fegyvertelen és védetlen. Ha ez a vírus zombikat hívott életre, akkor nincs mivel védekeznie. Most már nagyon zavarta a bolt riasztójának szirénázása, ami bömbölve hatolt bele az éjszaka csendjébe. Ha voltak zombik a közelben és nem süketek, akkor azok ide fognak találni. Éppen ezért ki kellett szállnia és visszamenni a kollégium öréhez, hogy megszerezze a fegyverét. Soha életében nem használt valódi lőfegyvert. Egyedül a légpuskáról tudta, hogyan működik, de semmi más nem volt még a kezében, amivel messziről ölni lehetett volna.

Újra remegett a keze, miközben elvette a holttest mellől az ismétlőfegyvert, majd a hold gyenge fényénél rohanva ment vissza a teherautóhoz. Félelmében még a zseblámpát sem kapcsolta fel. Még soha életében nem érezte ezt a jeges mély rémületet, ami a teljes egyedülléttel és a magánnyal járt. Kell, hogy legyen még túlélő!

*

A TV torony természetesen zárva volt, de a teherautó fényénél és a vasrúd segítségével már nem volt különösebben nehéz bejutni. Ádám most azon bosszankodott, hogy nem szerzett valahonnan egy hátizsákot, mert így a ládákat a kezében cipelve kellett megmásznia a négyszázötvenkilenc lépcsőt háromszor. Az öröm az ürömben csupán annyi volt, hogy itt már nem volt érezhető az elviselhetetlen dögszag, ezért legalább a maszkját levehette. Az ő erőállapotában ez a mászás igen nagy teljesítmény volt, még akkor is, ha ez több, mint két órába telt és nagyon sokszor meg kellett állnia pihenni.

A kilátó részre ismét csak a feszítővas segítségével tudott kijutni. Reménnyel eltelve lépett ki a tiszta égboltú, hideg éjszakába. Nyolcvan méterre a Misina és több száz méterre a város fölött, teljes kilátás nyílt innen a környékre. Ádám először csak körbejárt és a távot

fürkészte, hátha felfedez valahol valamilyen kis fénysugarat. A tiszta csöndet a csak a kertvárosból idáig hallatszó riasztó hangja törte meg.

A város energiaellátása megszűnt. Sem az utcák, sem az üzletek fényei nem szűrődtek ki. Nem csak itt, hanem a környékbeli településeken is teljes sötétség honolt. Több, mint száz éve, hogy az ember közvilágítással szennyezte az éjszakákat, ám a Föld most újra sötétségbe borult. Csak a Hold és csillagok fénye maradt Ádám számára.

A remény makacsul kitartott. Mintha csak testet öltve ott állt volna Ádám mellett a kilátó tetején. A csüggedés minden pillanatában ezt súgta: –Kell, hogy legyen túlélő! Még akkor is ha ennek egyelőre semmi jele nem volt.

Ádámnak nem volt más választása, csak az, hogy a puskáját a közelében tartva felszerelje a kilátóra a magával hozott zseblámpákat. Csak bízott benne, hogy a halogén izzók messzire sugározzák a fényüket és valaki talán észreveszi.

Sokáig tartott, mire elkészült. Pár elkóborolt éjjeli lepkén kívül azonban nem jött senki. Csak a félelem gátolta meg abban, hogy elnyomja az álom. Valahonnan a közelből kutyaugatás, majd tehénbögés hallatszott. Itt volt a közelben az állatkert. A szerencsétlen jószágok biztosan az utolsó óráikat élték.

Ádám nem bírta tovább idefent. Gondolt egyet és egy feliratot hagyva maga után elindult lefelé a lépcsőkön. Szüksége volt a pihenésre és erre itt a hidegtől és a félelemtől reszketve képtelen volt. Bemászott a teherautó hátuljába, magára csukta az ajtót és lefeküdt pár széthajtogatott dobozra. Pattanásig feszült idegekkel, minden nesze fülelve és figyelve nyomta el az álom.

*

Odakint csicseregnek a madarak. Mikor Ádám kinyitotta a teherautó hátulját és kimászott, a nap már magasán volt. Az órája tíz óra négy percet mutatott. Kipihentnek érezte magát, csak a feje sajgott egy kicsit. Sem túlélőknek, sem zombiknak nem volt semmi jele. Közben elvégezte reggeli tisztasági teendőit és megreggelizett, agyában cikázva száguldottak a gondolatok. Eszébe jutottak a toronyban hallott hangok és ezért arra gondolt, hogy legalább egypár állatot megment az állatkertben. Vajon hány kutya, macska és egyéb házi kedvenc lelte halálát az emberekkel együtt? Rossz volt ebbe belegondolni. A tennivalók súlya most mázsás sziklaként nehezedett Ádámra.

Összeszedte minden erejét és nekiindult a napnak, hogy megtegye, amit még megtehet.

Miután kikapcsolta a toronyban az elemlámpákat, elindult, hogy körülnézzen az állatkertben. Nem mintha a tigriseket, vagy oroszlánokat szabadon akarta volna engedni, inkább a többi állatra gondolt. Csak reménykedett benne, hogy a nagyragadozók még a helyükön vannak.

Az állatkert kapuja zárva volt. A pénztárnál természetesen nem volt senki és a kiáltozásra sem érkezett semmilyen válasz. Kénytelen volt átmászni a kerítésen, ha be akart jutni. Már innen hallotta az állatok hangját, ami azt jelentette, hogy egy részük még életben van.

Puskáját végig készenlétben tartotta, jóllehet továbbra sem próbálta még ki. Fegyverén kívül csak a feszítővasat vitte magával arra az esetre, ha valamelyik ketrec zárjával nem boldogulna. Arra indult el, amerre a patásokat sejtette, jóllehet évek óta nem járt már az állatkertben. Már pár lépés után megnyugodva látta, hogy az állatok meglepően jól vannak. A tevék nyugodtan lépkedtek a kifutójukban és a szürke marha, valamint a bölények is épségben voltak. Az állatok előtt ugyan már nem volt szalma, de víz még volt az itatóvályúban, úgyhogy lehet, hogy ezért tudták túlélni az elmúlt napokat.

Ádám megkereste a hátsó kaput és szétfeszítette a láncot, hogy kitarja a szabaddá váló állatok előtt. Bízott benne, hogy nem éppen most tette szabaddá egy tigris, vagy egy oroszlán útját. Ezután megkereste az egyes épületek bejáratát és sorra kinyitotta őket. Közben óvatosan ügyelt rá, hogy ne kerüljön túl közel az állatokhoz. Szabadon engedte a háromtagú bölénycsaládot, a még jó állapotnak örvendő zebrát, a pónilovakat és kecskéket, majd a szárnyasokat, melyek bőségesen kaptak takarmányt. Azután következtek az emuk, a kenguruk, antilopok, majd sorra a többi állat. Az állatkert sétányain hamarosan zavart sokszínű állatsereglet jelent meg.

A nagyragadozók ketrecai érintetlenek voltak és Ádám megnyugodva vette tudomásul, hogy mind a párducok, mind a tigrisek és oroszlánok a helyükön vannak. Egyik-másik előtt még ott fehérlettek a lerágott csontok.

Az egyetlen gondozó holttestét az irodaépületnél találta meg. Már nem tudott belépni. Levegő után sóvárgó megkékült teste itt adta meg magát, nem messze a csimpánzok ketrecétől. Ádám hősként tekintett rá. Egy ember, aki az utolsó pillanatig kitartott az általa szeretett állatok mellett. Talán neki köszönheti mindegyik azt, hogy túlélte.

Itt, a csimpánzok ketrecénél került először dilemma elé. Ezeket ugyanis nem merte szabadon engedni. Egész egyszerűen csak félt tőlük. A főemlősök ugyan még életben voltak, de úgy tűnt, hogy a ketrecükben sem élelem, sem ivóvíz nincs már. Fáradtan elnyúlva, reménykedő szemekkel figyelték ahogy Ádám elment előttük. A két példány közül az egyik most felemelkedett és a kezét kinyújtotta a rácson keresztül. Ádám kénytelen volt farkasszemet nézni a könyörgő állattal. Viaskodott benne a félelem és a segíteni akarás.

Azután, mivel meglátta a földön heverő slagot, döntött. Mégsem méltó, hogy ezek az állatok így pusztuljanak el. Megnyitotta a vizet és a locsolócsövet az állat kezébe adta. Ekkor döbrent rá, hogy itt sincs már víz. Támadt egy ötlete, de azt későbbre halasztotta. Közben majdnem fellökte az egyik kiszabadított szürkemarha.

A legszívderítőbb talán a kis majmok szabadulása volt, melyek hamarosan birtokba vették a környékbeli fákat is. Ádám a tragédia óta először érezte azt, hogy nem maradt életben hiába. Ezekkel az állatokkal már jót tett, és bár össze kellett szednie minden bátorságát, hogy még a páviánokat is szabadon engedje, most elégedetten ment vissza a teherautóhoz.

A raktérből kivett pár ásványvizes palackot, majd visszatért a csimpánzok ketrecéhez. Útközben óvatosan haladt, kezében csak a feszítévassal felfegyverkezve, ha véletlenül megtámadná valamelyik kiszabadított állat, akkor tudjon mivel védekezni. Mikor odaért, odadobta a rács mellé, ahonnan az egyik állat azonnal elvette. Láthatóan tudta, hogy hogyan kell lecsavarni a kupakot, majd mohón nyelte a vizet. Párja is odavonszolta magát és az első most odaadta neki ami még maradt a palackban. Ádám pedig odadobta a második ásványvizet is, majd két csomag kétszersültet és besietett az épületbe, ahol elhúzta a reteszeket, de nem nyitotta ki az ajtót. Innen már az állatokra bízta, hogy képesek lesznek-e megszökni.

Hátra-hátranézve sietett vissza a kijáratához, közben azon aggódva, hogy nem támadja-e meg valami. Ilyesmi azonban nem történt. Már csak annyi volt hátra a küldetéséből, hogy a bejáratnál is szétfeszítette a zárat.

Megnyugodva ült vissza a vöröskeresztes járműbe, hogy folytassa az aznapra kitűzött tervét. A sportsarnokhoz hajtott a szerpentines hegyi utakról, hiszen az volt az a hely, ahol sok embert tudtak elkülöníteni szükség esetén. Megfordult ugyan az is a fejében,

hogy előbb felkeresi a kórházakat, ám mivel oda valószínűleg betegeket vittek, vajmi kevés esély volt arra, hogy túlélőket találjon.

Ahogy a város felé haladt a hegyről, a dögszag ismét felerősödött. Meg kellett állnia, hogy felhúzza a gázmaszkot, mielőtt folytatta volna az útját. Nem adhatta fel. Kellott még lennie túlélőnek. Ha ő túlélte, akkor biztosan mások is.

*

A Lauber Dezső Sportcsarnok nyitva volt, de már a környék is siralmas látványt nyújtott. Ádám érkezésére varjak rebbentek fel és kutyák szaladtak szét az épület körül fekvő tucatnyi holttest közül. Ádám dudált egyet és közben arra gondolt, hogy Kertvárosból már nem hallatszik a bolt riasztójának a hangja. Talán odament valaki, hogy kikapcsolja a szerkezetet. Ezt mindenesetre későbbre halasztotta. Most az volt a fontos, hogy itt megnézzé, hogy esetleg talál-e túlélőt.

A holttesteket kerülgetve és a nyüzsgő légyrajokat hessegetve felment az épület lépcsőjén, be a kitárt üvegajtón, egészen a küzdőtérig. Több száz ágy volt itt. Egy részük függönnyel elkülönítve a többitől. A csarnok egyik végében egy orvosi asztal állt, számítógéppel. A földön heverő orvos holttestét már senki nem próbálta meg elmozdítani. Ez az ember is hős volt, aki az utolsó pillanatig kitarzott az áldozatok mellett, jóllehet lehet, hogy őt is család várta volna otthon.

Más esetben Ádám talán iszonyodva járt-kelt volna a holttestek között, ám figyelmét most nem a holtakra, hanem az élők keresésére koncentrált, ami erőt adott neki ebben a szörnyű helyzetben.

Szinte minden ágyban voltak halottak. Egyik-másik még infúziót is kapott az utolsó óráiban ami kiszáradva lógott a tetem fölött. Borzalmas látványt nyújtottak a megkékült testek. Voltak köztük férfiak, nők, idősebbek, de gyermekek is nagyon sokan. Megrendítő látvány volt, amit Ádám nem tudott kirekeszteni magából. Percek múlva a csarnok ajtajában állt, letépvé magáról a maszkot, belélegezve a holtak szagát és a déli nap sugaraiba kiabálta:

–Miért? – azután magába roskadva letérdelt és zokogott. Nem volt túlélő. A remény, amely eddig még tartotta magát, most halódní látszott. Nem jött senki. Sem a dudára, sem a riasztóra, sem a fényjelekre. Mindenki halott volt. Az egész város élettelenül terült el a Mecsek lábánál. Csak a rovarok nyüzsgöttek mindenütt: a legyek, csótányok, darazsak és hangyák.

Ádám nem értette, hogy miért élte túl. Miért kellett túlélnie? Kérdések százai toltak elő az elméjében, kutatva a választ arra, amire nem volt. Olyan értelmetlen volt ez az egész. Az emberi elmének szüksége van rá, hogy a dolgokat megértse. Ez mozgatta elő a világ fejlődését, a tudományt, az orvoslást és a felfedezéseket. Most minden, amit az emberiség az évezredek alatt felhalmozott, értelmetlenné tűnt. Nem volt már jelentősége a gazdagságnak, a pénznek, a hírnévnek. Nem voltak urak és szolgák, főnökök és alkalmazottak. Nem voltak államok, nem voltak államadóságok, nem voltak tartozások. Úgy tűnt csak egyetlen túlélő volt: Vizes Ádám, egy pécsi autószerelő.

–Miért?

Egyszerűbb lett volna, ha ő is meghal Józsi bácsival és a Lajossal együtt. Elaludt volna, tudomást sem véve az iszonyatról, ami a világban történt. Szabadon a gyötrő bizonytalanságtól, a magánytól és a félelemtől. A kihalt város némaságába Ádám belsejéből szakadt ki a kérdés, ami ebben az esetben a legalapvetőbb volt számára:

–Miért?

Arcán némán csorogtak a könnyecsek, válla rázkódott a sírástól. Már nem a bűz volt a legelviselhetetlenebb, ami körülvette, hanem az elkeseredettség, az elevenné váló, mindent eluraló magány. A remény ott feküdt holtan körülötte, száz, meg száz halott ember formájában. Nem volt tovább. Nem volt értelme. Mikor a magányt az ember nem beengedi, hanem az betör az életébe, akkor a világ a feje tetejére áll. Az embernek megváltoztatja az értékrendjét. Nem mintha Ádám nem egyedül élt volna, ám ezt a fajta magányt nem ő választotta. Ez már olyan ürességet hordozott, amit nem bírt elviselni. Félelemként, súlyként nehezedett a lelkére. A hajdan oly jelentéktelennek tűnő kapcsolatok hirtelen felértékelődtek, fontossá váltak, míg az értékesnek tűnő dolgok fontosságukat veszítették. Ádám azelőtt sokkal jobban vágyott egy jó autóra, mint egy barátra. Most bármelyik autóba beülhetett, bármelyiket elvihette volna, de senki sem volt, akivel megoszthatta volna ezt az örömét. A legdrágább, legjobban vágyott autó sem ért már annyit, mint egyetlen ember, aki szólni tudott volna, aki elűzte volna a magányt. Egy pillanatig azt érezte, hogy nincs semmi, ami ezen a helyzeten segíthetne csak egy másik emberi lény, legyen az férfi, nő, fiatal, vagy öreg.

Gépiesen ment vissza a teherautóhoz, hogy elővegye a fegyvert és végezzen magával. Automata ismétlőfegyver volt, amennyire Ádám

ezt meg tudta ítélni. Ebben a helyzetben talán a leggyorsabb, szinte fájdalommentes halál.

Ám ekkor megmozdult valami. Szemben vele, a házak közül egy nagy test bukkant elő. Azután még egy, majd még egy. A három bölény volt, melyeket az állatkertből kiszabadított. Érthetetlen, hogy miért jöttek ide a város belsejébe ahelyett, hogy az erdő fái közt kerestek volna menedéket. Egy újabb miért volt ez, ami miatt Ádám most leengedte a kezét. Ez a miért ugyanis egy választ hordozott magában. Ugyanis ezeket az állatokat ő mentette meg. Hát ezért. Ezért volt érdemes életben maradnia. Még akkor is, ha csak egy valakit talál, akit megmenthet, akkor már érdemes volt.

Ahogy a bölénycsalád lassú ügetéssel továbbhaladt a vasútállomás irányába, Ádám szégyenkezve nézett a fegyverre. Majdnem ostobaságot követett el. Az öngyilkossággal nem kapott volna választ a kérdéseire, csupán pontot tett volna mögójük. A választ neki magának kellett megkeresnie, különben valóban nem volt értelme semminek. Még egy levegővételnek sem.

A remény főnixként ébredt újra hamvaiból és Ádám ismét felhúzta a gázmaszkot, hogy utána nézzen az elhalkult riasztóberendezésnek. Az egyetlen dolog, ami a magánnyal harcba szállhatott, az ebben a pillanatban az eleven, lüktető remény volt. Ő, aki csendestársként mindig is ott lapult a szobájában és most ide is követte. A remény, amit az emberi vágy táplált, új erőt adott a legrosszabb helyzetben is. Ideje volt cselekedni.

5.fejezet LABOR

Miközben a teherautóval átkelt a vasúti felüljárón, kivillant a benzinjelző. Jelen körülmények között ennek nem kellett volna gondot jelentenie, de áram híján a benzinkutak sem működtek. Ádámnak eszébe jutott egy átmeneti megoldás, amíg kitalálja hogyan tud töltőállomásról benzinhez jutni. Nemhiába volt autószerelő és nemhiába esett útba a szerelőműhelyük, ami a Kertváros északi részén helyezkedett el. Itt mindig volt pár kanna benzin arra az esetre, ha valamelyik autóba szükség lenne rá.

Így hát mielőtt a bolthoz hajtott volna, Ádám meglátogatta a műhelyt, ahol kálváriája elkezdődött. A bejárati kapu le volt pecsételve, így azt fel kellett feszítenie, hogy bejusson a műhely udvarára. Ezután feltörte Lajos műhelyének ajtaját is és magához vett néhány tele benzines kannát. Egy pillanatra megállt a műhely közepén, ahol olyan sok munkaórát töltött. Körülnézett. Furcsa melegséget érzett a hely iránt, mert szeretett itt dolgozni. Szerette az öreg Józsi bácsi aggályoskodását és most talán még Lajos fősvénysége is hiányzott neki.

Pár perc múlva már ismét a vöröskeresztes teherautó volánjánál ült. Közben elhajtott egy benzinkút mellett is, tudva, hogy a föld alatt jókora benzinkészletek rejtőznek, ám semmi nem jutott az eszébe, aminek a segítségével ehhez hozzá is lehetne férni.

A felfesztett ajtajú bolt előtt megállt. A madarak és kutyák mozgolódásán kívül semmi egyebet nem észlelt a városban. A körülötte magasodó panelházak valaha tele voltak étellel. Vajon meddig bírják majd ezek a vasbeton szerkezetek ha már senki nem lakik bennük. Ádámnak nem volt válasza. Talán Csernobilban tudnák. De oda most végképp nem kíváncszott.

A boltnál semmilyen emberi tevékenységnek nem volt nyoma. Minden ugyanúgy volt, ahogy azt előző nap hagyta. Úgy tűnt, hogy csak a riasztóberendezés akkumulátora merült ki egy nap után. Ádám visszaült a teherautóba és újra próbálkozott a rádióval, majd az adóvevővel. Mindenütt csak a halk, néha pulzáló jellegzetes zöreje volt hallható. Az éter, ami egy héttel ezelőtt még olyan zajos volt a zenétől, néma maradt.

*

A megyei kórház ugyanolyan elkésztő képet mutatott, mint a sportcsarnok. A halottak sűrűsége azonban minden bizonnyal magasabb volt az előzőnél, ezért Ádám nem is szállt ki a teherautóból. Éppen elég volt számára a mentőautóban látott halott mentőtiszt és a kórház körül fekvő több tucat elkékült emberi test. Nem akarta látni, hogy mi lehet a kórházi ágyakban.

A valaha négyszáz ágynak nevezett kórházkomplexum közelében ugyanilyen volt a helyzet, ám itt volt az a kutatóközpont, amit nem is olyan régen épített a város és ahol minden bizonnyal választ lehetett volna találni néhány miéltre. Ha valahol, akkor itt biztosan voltak olyanok, akik időben fel tudták mérni a betegség súlyosságát és a fertőzés mibenlétét.

A kórház nyitva volt, ám a kutatóközpontba nem lehetett olyan egyszerűen bejutni. A biztonsági őrok úgy látszik az utolsó pillanatig kitarítottak. Néhányuk még a gázmaszkot sem vette le haláltusájában, pedig addigra már ennek semmi jelentősége nem volt. Itt úgy tűnt komolyabb őrség volt a járvány idején, mint abban a táborban, ahova Ádámékat vitték. Az udvaron több katonai teherautó is állt és az itt állomásozó katonák is jobban fel voltak szerelve. Olyan fegyver azonban, ami megvédte volna őket a legapróbbtól, nem létezett.

A kapu felfeszítése után Ádám leparkolt az udvarban, majd többszöri próbálkozásra sikerült csak betörnie a biztonsági üvegajtót. Az épületen belüli orvosok holtteste mind védőruhában voltak. Idebent már nem voltak katonák és Ádám egy új felfedezést tett: volt áramellátás.

Talán egy generátor üzemelt még valahol, mert az „EXIT” feliratú zöld lámpák világítottak. Ezután már csak a villanykapcsolót kellett megnyomnia ahhoz, hogy bizonyosságot nyerjen. Itt valószínűleg az utolsó pillanatig folytak a kutatások. Talán még akkor is, amikor a városban már nem volt áram.

Ádám sorra járta a folyosókat. Maga sem tudta, hogy mit keres, bár lépten-nyomon halottakba botlott. Ez volt az első hely, ahol a holttestek egy részét egy teremben, fekete zsákokban helyezték el. A szobákban számítógépek, mikroszkópok és egyéb kutatási berendezések voltak elhelyezve.

Ádám megpróbált bekapcsolni egy számítógépet, de az jelszót kért, ezért nem jutott semmivel előbbre. Ahogy azonban a szobákat járta, talált egy komputert, ami még be volt kapcsolva. Tulajdonosa teljes felszerelésében feküdt a padlón holtan. Valószínűleg az utolsó

pillanatig dolgozott. Az ő holttestét már nem fedezte fel senki, hogy összegyűjthette volna.

A szobában több mikroszkóp mellett petri csészékben levő tenyészetek és több száz kémcső volt. A kódolt jelekkel ellátott feliratok alatt valamilyen zselés anyagban úszott az, amivel kísérleteztek. Ádám számára ez olyan volt, mintha kínai írásjeleket kellett volna kibetűznie.

Az asztalon heverő „Cianovírus” feliratú mappa olyan kérdésekre adta meg a választ, amiket Ádám már egy ideje szeretett volna tudni.

„Március 28.

Valószínűleg az első regisztrált cianovírus megbetegedés az Amerikai Egyesült Államokban. A beteget a Los Angeles-i California Hospital Medical Centerben kezelték.

Tünetek: a bőr kékes elszíneződése és erős légszomj a hemoglobin molekulák szétesése miatt. A beteg nem volt lázas és a fehérvérsejtek száma későn emelkedett meg. Az immunrendszer megkésve ismerte fel a kórokozót.

Március 29.

Az első halálos áldozat és további három regisztrált beteg. Mindhárom új esetet ugyanott kezelték. A tünetek teljesen megegyeztek az előzővel. A vizsgálatok szerint a kórokozó az adenovírusokhoz hasonló fehérburokkal rendelkezik. A vírust kimutatták a vérből, a nyálból és a tüdőből is. Az épület levegőszűrő berendezéseiben is megtalálták a vírust, ezért a kórházat karantén alá vonták. A cianovírus a levegőben terjed. A lappangási idő és a fertőzőképesség ideje még nem ismert.

Március 30.

Nyolc új cianovírus fertőzött Los Angelesben. Az áldozatok száma négy. Az előző napon bevitt betegek mindannyian meghaltak. Egy további áldozatot találtak az első áldozat lakásának közelében. A halál oka a vörösvértetek szétesése. A betegséget vérátömlesztéssel próbálták kezelni, de ez csak negyven perccel növelte meg a beteg túlélését.

A boncolási jegyzőkönyvek szerint a betegség elsődlegesen a tüdőt támadja meg és a légzőszerven keresztül fertőz. Terjedése az influenzához hasonló. A halál oka azonban minden esetben a

vörösvértettek szétesése. A betegség a fertőzés utáni egyelőre nem meghatározott napon hirtelen a légző szervrendszerrel átterjed a keringési szervrendszerre. Megtámadja a vörösvértesteket és ott rendkívüli sebességgel elszaporodik. Bár a vörösvértesteknek nincs sejtmagja, a vírus a sejthez való csatlakozás után egy, a baktériumokhoz hasonló DNS vektort juttat a vörösvértestbe, amely innentől vírusokat kezd gyártani. A sejtben levő hemoglobin lebomlik, a sejt hamarosan szétesik, a kórokozók pedig a vérbe jutnak.

Március 31.

Harmincöt új beteget regisztráltak. Az előző napon kórházba került betegek egytől egyig meghaltak. A nap végére a karantén kiterjesztették a városra és kijárási tilalmat rendeltek el. A pánik megakadályozása érdekében blokkolták az internetet és korlátozták a telefonos szolgáltatásokat. A közlekedést teljes egészében leállították. A hatóságok példászerűen jártak el.

A betegség lappangási ideje minimum négy nap és a kórokozó rendkívül ellenállónak bizonyult. Ellenáll a legtöbb hőkezelési eljárásnak, a savaknak és a lúgoknak. A levegőben legalább négy napon keresztül fertőzőképes marad és a szálló porral terjed. Az immunrendszer csak a vérben megjelenő formára reagál, de a fertőzés gócpontja a tüdő.

A tüdő belső hámrétegében a betegség elején csomók alakulnak ki, melyek vírusok milliárdjait tartalmazzák. Ezek a légutakon keresztül kerülnek a környezetbe és a levegőn keresztül nagy hatékonysággal fertőznek. Javasolták a karantén egész országra való kiterjesztését.

Április 1.

A halottak száma jóval meghaladta a kórházban regisztrált eseteket, hetvenhat. Az újonnan fertőzött regisztrált betegek száma négyszázhuszonkettő. Megbetegedéseket az Egyesült Államok hat városában regisztráltak, valamint Kanadában, Ottavában is kettőt.

A feltételezett lappangási időt öt napra módosították. A kórokozó négy nap után is fertőzőképes maradt. A Los Angeles-i California Hospital Medical Center minden dolgozójának a tüdejében megtalálták a fertőzést jelző csomókat.

Javasolták az egész ország karanténba helyezését és a gazdasági folyamat felfüggesztését. Az Egyesült Államok minden közintézményét a

következő naptól bezárják és korlátozzák a közlekedést. A katonaságot teljes egészében mozgósították. Az egész országban kötelező a védőmaszk használata

Április 2.

A halottak száma közelíti az ezret, a fertőzötteké pedig ennél jóval nagyobb nagyságrendű. Európai országokban is regisztráltak megbetegedéseket, többek között Franciaországban, Németországban és Olaszországban.

Az állatkísérletek patkányban, tengerimalacban, egérben nem váltottak ki sem megbetegedést, sem immunválaszt.

Április 3.

A halottak száma több, mint tízezer. Ennek nagy része az Egyesült Államokban, kisebb része Dél-Amerikában, Ausztráliában, Japánban és Európában van. Egyedül Afrikában nem találtak még a betegséggel. Teljes az internetes hírzárlat, sok ország van karantén alatt, de a többi országban is javasolják a karantén bevezetését.

Az első magyarországi halálos áldozat az olasz Paolo Longini, aki nemrég érkezett Európába az Egyesült Államokból. A vírus tulajdonságairól nem érkezett több hír, elsősorban a nemzetközi hírzárlat miatt. A vele érintkezett, feltehetően megfertőződött embereket karantén alá helyezték.

Április 4.

Nincs további információ az Egyesült államok kórházairól. Szinte minden európai városból jeleztek megbetegedéseket. Magyarországon is általános kijárási tilalmat rendeltek el. Az internet az európai vonalakon is akadozik.

Megérkezett hozzánk az első vizsgálati anyag, azoktól a fertőzöttektől, akiket a volt Petőfi laktanya területén helyeztek el. Amplifikációval próbáltuk a vírus DNS-ét meghatározni, de PCR után nem jutottunk tovább.

Április 5.

Nyolcvankét magyarországi halálos áldozatról tudunk.

A vírus bizonyíthatóan hét nap alatt érleli teljessé a csomókat, de közben is jutnak levegőbe kórokozók. A betegség tehát az első naptól

kezdődően fertőző. A hetedik napon a kórokozók egy része a levegőbe, a többi a tüdő hámszövetén keresztül a vérbe ürül.

Ellenszer nincs.

Antitestek nem mutathatók ki. A vírus a vérkeringéstől, illetve az immunrendszertől elzártan fejlődik, mintegy rosszindulatú daganatot képezve a tüdőben. A daganat sejtsíkjai azonban rengeteg vírust tartalmaznak. Az immunrendszer a hetedik napon találkozik vele, de immunválasz kifejlődésére nincs idő.

Április 6.

A halálos áldozatok száma meghaladta az ezret csak Magyarországon. A szűrőpróbaszerű belső vizsgálatok azt igazolták, hogy a vírus mindenkinek a szervezetébe eljutott, ami azt jelenti, hogy kevesebb, mint egy hetünk van hátra. Az izoláció és a karantén azoknál a személyeknél indokolt, akik még nem fertőződtek meg. Kérdés, hogy létezik-e ilyen ember. A kórokozó a levegőn hét napon túl is virulens marad. A széllel és a porral akadály nélkül továbbterjed az egész Földön. Csak elszigetelt helyeken lehetnek olyan emberek, akik még nem kapták meg.

A vírus budapesti források alapján majmokban sem tenyésztethető. Egyedül az emberi tüdőben szaporodik, mert csak az ottani sejtek felszínén tapad meg. A vírus vérbe jutása egy napon belül halált okoz. Négy olyan regisztrált esetről tudunk Magyarországon, ahol a vírus előbb került vérbe, mint a tüdőbe egy seben keresztül. A patológiai jelentés szerint a csomók már elkezdtek kialakulni, de a fertőzés nem onnan került a vérbe, hanem egy külső sérülésen keresztül. A halál 24 órán belül beállt. A vírussal telt vakuólumok nem távolíthatóak el a tüdő szövetéből, mert a fertőzés gyakorlatilag az egész tüdőre kiterjed. A vírus serkenti a CDR-B és a ciklin 1 termelését a sejtekben.

Április 7.

Az elmúlt napon kiderült, hogy immár az emberiség túlélése a tét. Eddig nem sikerült immunválaszt kiváltani. Bizonyosságot nyert, hogy a vírus az emésztő traktusba jutva nem fertőz, mert a gyomor pH-ja elpusztítja és a nyál is tartalmaz olyan anyagot, ami semlegesíti a fehérjeburkot.

A vírus DNS-ét elpusztítva megpróbálunk immunválaszt kiváltani patkányokban, illetve kísérleti személyekben. Magamat is

beoltottam. Félő, hogy a kísérlet befejezésére, illetve az antitestek azonosítására, befecskendezésére már nincs idő.

Április 8.

A vírus a véremlében van. A testem kezd elkékülteni. Légszomjamat még nem tapasztaltam. Továbbra sincs antitestünk. Még ha lenne is, valószínűleg nem lenne elég idő a legyártására. DNS chip segítségével sikerült egy váz gént meghatározni. Ez ellen a siRNS-ek fejlesztését kezdtük meg, mivel a ribozimek gyártása túl sok időbe tellett volna.

Ádám az órájára nézett: április 12 volt. Nagyjából négy napja pusztult ki az emberiség. Már csak az volt a kérdés, hogy ő miért élte túl. Mégis győzött az immunrendszere?

*

Sötétedett. Ádám szerzett pár újabb gázmaszkot a laboratóriumban és most ismét a TV torony felé tartott. Egyrészt mert ott nem volt olyan bűdös, másrészt mert ismét be akarta kapcsolni a zseblámpákat. Biztos volt benne, hogy ha ő túlélte, akkor másnak is kell lennie valahol. Még ha nem Magyarországon, akkor valahol külföldön. Addig kell keresnie, míg meg nem találja. Persze lehet, hogy mások is keresik a túlélőket. Ha most indulna keresésre, akkor lehet, hogy éppen elkerülnék egymást. Ki kell találnia valamit, hogy ez ne fordulhasson elő.

A környezet teljes sötétségbe borult, mire felért a torony kilátójába. Az előző napon használt elemek nagy része lemerült. Szemétté vált, ami majd tovább szennyezi az amúgy is végsőkéig rongált természetet. A folyamat azonban mostantól megváltozott. Eddig az ember volt az úr az egész bolygón, most azonban a növények és állatok végre visszafoglalhatták azt, ami az övék. Az ember korszakának szinte egyik pillanatról a másikra lett vége. Ostoba gögijében még annyit sem ért meg, mint a dinoszauruszok. A sok tudás, amit megszerzett, hogy uralkodhasson a világ felett, csak arra volt jó, hogy kipusztítsa önmagát. A Föld óráján pedig csak egy apró pötty volt ez az időszak, még ha talán formáló ereje meg is haladta a legnagyobb katasztrófáét. Mind a felszínt, mind az időjárást ugyanúgy változtatta meg az emberiség, mint a legnagyobb apokalipszisek. A fajok egy része miattunk pusztult ki és a természet egyensúlya is felborult. A világ végérvényesen megváltozott.

Nem volt többet meteorológiai szolgálat, ami az időjárást előre jelezte volna. A felhők azonban így is érkeztek. Talán azért, hogy terhüket lehullatva enyhítsenek a városra nehezedő bűzön és lemossák az emberiség mocskát. A zseblámpák ugyan nem voltak vízállók, de egyelőre nem volt más lehetőség a jeladásra. Lassú cseppekben elkezdett hullani az eső.

*

Miután Ádám elhelyezkedett a teherautóban és megvacsorázott, a jövőn kezdte törni a fejét. Addig, amíg ezek a készletei tartanak, még nem kellett aggódnia, de mi lesz azután? Nincs áram, nincs ivóvíz, nincs kereskedelem, nincs mezőgazdaság és állattenyésztés. Mi lett a házakba zárt lovakkal, tehennel és egyéb jószágokkal? Megmenekült egypár? Túléltek? Ha vannak túlélők, akkor hol és hogyan lehet berendezni az életet? Mi lesz a történelemmel? Mi lesz az emberiség tudásával? Miért egy autószerelő élte túl?

Olyan felelősség nehezedett most Ádámra, amit nehezen tudott elviselni. Kellott, hogy legyen még túlélő! Az nem lehet, hogy ő az egyetlen.

Odakint, a teherautó tetején kopogott az eső. A Föld forgott tovább és minden élőlény folytatta az életét. Ám semmi nem volt már olyan, mint azelőtt. A remény mégis ott állt, csendesen és biztatóan. Ugyan mi értelme is van az életnek? Mi értelme mindennek, ha az egész elpusztul? Kell, hogy valaki tudja erre a kérdésre a választ! Ádám nem volt közöttük.

Elhagyott magányában Robinsonnak érezte magát, akinek egy lakatlan szigeten a túlélést kell megoldania. Most még van a készletekből, még ha az úgynevezett civilizáció el is tűnt. De mi lesz azután?

6.fejezet
TŰ A SZÉNAKAZALBAN

Kopogtak a teherautó ajtaján. Ádám olyan gyorsan ült fel a sötét raktérben, mint akit fenékre szúrtak. A zseblámpa és a fegyver után kutatott remegő kezekkel, mellkasából majd kiugró szívvel. Valóban kopogtak vagy csak álmodta az egészet? Miután sikerült kitapogatnia és a zseblámpát és meggyújtania, megnézte, hogy mennyi az idő: Hat óra hét perc volt.

Újra kopogtak. Ádám szíve vadul kalapált a mellkasában. Mégsem álmodott. Odakintről egy férfihang hallatszott be:

–Van bent valaki? – az autószerelő erre felegyenesedett, egyik kezében a zseblámpát, másikkal a puskát tartva. A félelem, amit a magány és a bizonytalanság szült, most kezdte átvenni az uralmat. Torka kiszáradt, hang nem jött ki a száján, pedig szeretne volna megkérdezni, hogy ki az. Szeme előtt zombik százai jelentek meg, akik majd rávetik magukat, mihelyt ajtót nyit, hogy odakint vele táplálkozhassanak.

–Hahó! – hallatszott ismét kintről egy reményteli emberi hang, majd a raktér ajtaja megmozdult és kinyílt. Odakintről gyenge hajnali fény szűrődött be. Ádám készenlétbe helyezte a fegyverét és átkozta magát, hogy még nem próbálta ki. Az ajtóban egy csodálkozó férfifej jelent meg, aki most egyenesen a puska csövére meredt.

–Semmi baj! – hallatszott a nyugtató hang. – Kőszáli János vagyok. Láttam a fényjelet a toronyban és megtaláltam a papírt. – Ádám leengedte a puskát, majd némán leszállt a platóról, miközben a férfi lesegítette. Középkorú, erős testalkatú férfi volt, és az arcán egyértelműen látszottak az elmúlt napok viszontagságai. Egyedül volt és miután látta a megtört autószerelőt, biztatóan megveregette a vállát.

–Végre találtam valakit. Már azt hittem, hogy én vagyok az egyetlen túlélő – mondta, miközben megszorították egymás kezét.

–Vizes Ádám vagyok. Csak egyedül? – nyögte, miközben kezdett magához térni.

–Sajnos igen – a férfi hangja szomorú volt. –Nálunk Kaposváron sem élte túl senki. Legalábbis nem találtam túlélőket.

–Én sem találtam senkit.

–Nem tudom, hogy mi történhetett. Ez a vírus mindenkivel végzett. Én magam is megbetegedtem, de valamiért túléltem.

–Ahogy én is – bólogatott Ádám. –Nem vagy éhes, vagy szomjas? – a férfi csak pár évvel lehetett idősebb nála, ezért magától értetődőnek tűnt, hogy tegeződjenek. –Elég jól el vagyok látva.

–Köszönöm – rázta meg a fejét János. – Sajnos bőségesen jutottam hozzá az élelemhez. Úgy döntöttem, hogy nem várok tovább Kaposváron. Elindultam Budapest felé, de gondoltam teszek erre egy kis kitérőt az autópálya felé, na meg hogy megtudjam, vannak-e legalább itt túlélők. Akkor láttam meg a TV toronyban a fényt. Jó ötlet volt!

–Csak ez jutott eszembe – felelte Ádám. – Egészen eddig attól rettegetem, hogy egyedül maradtam. Ha ketten vagyunk, akkor biztosan vannak mások is.

–Nehéz annak a pár túlélőnek a fejével gondolkodni – mondta János. – Az ember szinte beleőrül ebbe. Én attól tartottam, hogy ha van is túlélő, akkor megőrül, vagy végez magával. Tulajdonképpen akkor sem csodálkoztam volna, ha lelész azzal a puskával.

Ádám zavartan nézett a fegyverre, amit még most is s kezében szorongatott.

–Valójában azt sem tudom, hogy működik-e.

–Mi volt a foglalkozásod?

–Autószerelő.

–Jó –jegyezte meg János. –Én pedig villanyszerelőként végeztem, bár eladóként dolgoztam. Ezeknek minden bizonnyal hasznát vesszük.

–Lehet, hogy be kellene járnunk az országot. Akármelyik faluban, vagy városban lehetnek még. Talán olyanok is, akik időben elmenekültek a betegség elől.

–Nem tudom, hogy minek köszönhetjük, ami történt, de ilyen pusztítást szerintem a természet magától nem végez – János hangjából harag hallatszott ki.

–Azt gondolod, hogy ezt emberek csinálták?

–Nem hinném, hogy Isten azért teremtette az embert, hogy elpusztítsa. Ez elég értelmetlenül hangzik. Azt viszont el tudom képzelni, hogy néhány ostoba istennek képzelte magát és megteremtette azt, ami ezt okozta.

–Ebben van valami igazság, de én nem vagyok hívő.

–Ez érdekes – János arcán valóban csodálkozás látszott. –Gondolom, akkor te most Istent hibáztatod mindezért.

–Még nem gondolkodtam ezen – vallotta be Ádám. –Eszek valamit, azután találjuk ki, hogy merre tovább – mondta Ádám, hogy megtörje

pillanatnyi zavarát. –Kell hogy legyenek még túlélők rajtunk kívül. Közben elmondhatnád, hogy mi történt az utolsó napokban, amíg nem voltam magamnál.

–Nem jó erről beszélni, de ha az ember kimondja, talán könnyebb. Gondolom te is sok barátot és családtagot veszítettél el.

–Szerencsére nincs családom – jegyezte meg Ádám, miközben egy pástétom konzervet próbált meg felfeszíteni. –És neked?

–Látod ez is érdekes. Nekem sincs. Jó lenne, ha rájönnénk, hogy miért pont mi éltük túl. Biztosan van valami oka. – Azután belekezdett. Az emlékek komor árnyakként ültek ki az arcára –Szóval az utolsó napokban, mikor megtelt az összes kórterem és a katonaságnak sem volt már tovább kapacitása, akkor elrendelték a kijárási tilalmat. De nem volt annyi rendőr és katona, amennyi kellett volna a betartásához. Azután elkezdtek hullani az emberek. Először csak páran, majd utána tízesével és végül számlálhatatlanul. Én visszavonultam a lakásomba, mert nem volt választásom. Se TV, se rádió, se internet. Csak az ablakon át tudtam az utcát fürkészni, na meg átvenni az enni és innivalót, ha jöttek a szállítók. Mikor már a katonaság is kezdett elhullani, akkor már nem kaptam ételt sem. Ekkor tört ki a káosz. Akik még éltek, elkezdtek fosztogatni. Én félttem kimenni, ezért bezárkóztam. Volt mindenem, de odakint nem volt, aki megvédje az üzleteket, vagy gondoskodjon a betegekről. Csak néhányan tartottak ki az utolsó pillanatig. Bevallom, szégyeltem magam –János szeme megtelt könnyel. –Ha tudom...ha nem félek, talán segíthettem volna... – elfordult, hogy Ádám ne lássa a könnyeit.

–Néha azt gondolom, hogy jobb lett volna meghalni – közölte Ádám. – Milyen élet vár ránk ezek után?

–Ezen én is sokat gondolkodtam. Talán egy kicsit alázatosabbak leszünk, remélem – a villanyszerelő újra felé fordult. A hangja erős indulatokról árulkodott – Azt hiszem az emberiség az utolsó cseppig kimerítette a Földet. Ha a Föld élőlény lenne, azt mondanám, hogy így állt bosszút. Nem viselt el tovább minket. Az biztos, hogy a halál angyala szabadon járt-kelt. Valóban csoda, hogy életben maradtunk!

Ádám miközben befejezte a reggelit és kezdett elpakolni, elmesélte amit a laborban megtudott.

–Ez is azt támasztja alá, amit mondtam. Ez olyan, mint a filmekben. Csakhogy sosem gondoltuk, hogy be fog következni. Az ostoba barmok! – fakadt ki egy pillanatra. –Nem hiába mondják, hogy a pokolra vezető út jó szándékkal van kikövezeve. A nagy tudósok

kitenyésztenek valamit, aztán történik egy emberi mulasztás és már ki is szabadult. De ha kész vagy, induljunk! Sok még a tennivaló!

*

A túlélővadászlat olyan volt, mint tút keresni a szénakazalban. Stratégiát kellett kidolgozniuk, aminek segítségével bejárják az országot. Mivel túlélők a legnagyobb valószínűséggel a fővárosban voltak, – ha voltak – ezért elsőként Budapestet tűzték ki célul. Indulás előtt azonban fel kellett tölteniük a készleteiket. Nem mintha a vöröskeresztes teherautóban nem lett volna több hétre való tartalék, hanem mert volt még pár dolog, amire a későbbiekben szükségük lehetett.

Miután János otthagyta a TV toronynál az autóját, gázálarcot húztak és együtt indultak tovább. Talán gyorsabban összegyűjtötték volna a szükséges felszerelést, ha külön mennek, de a villanyszerelőnek nem volt jó a pécsi helyismerete, másrészt éppen elégük volt az egyedüllétből.

Először a tűzoltólaktanyába törtek be. A vörösre festett épület majdnem teljesen üres volt. Még a tűzoltóautók közül is csak egyet hagytak itt. Holttestek ezen a helyen kivételesen nem voltak.

Itt benzines kannákat vettek magukhoz tele benzinnel, fejszét, tűzoltó készüléket, további gázálarcokat és két teljesen új generátort pakoltak a teherautóba. Meglepetésükre az egyik helyiségben nagy mennyiségű élelmiszerre és ivóvízre is leltek. Bár ketten voltak és így kétszer olyan gyorsan haladtak, mint ha egyedül lettek volna, mégsem voltak elég hatékonyak. Már dél volt, mire mindent bepakoltak.

Ezután felkeresték az egyik közeli bevásárlóközpontot, ám az épület bejáratai fel voltak törve és már amikor benéztek, akkor látták, hogy ki van rabolva. Itt már sok holttest volt. Egyik-másik egész kis történetet árult el magáról, hiszen több emberen a dulakodás jelei látszottak. A parkolóban tucatjával heverték a törött műszaki cikkek, melyek új tulajdonosai valószínűleg nem tudtak megegyezni abban, hogy ki és milyen jogon viheti magával őket.

Az emberiség még a halál torkában sem hazudtolta meg önmagát. Ádám szörnyülködve nézte azokat a holttesteket, melyek nem a betegség miatt voltak ott. A testekből kiálló tárgyak, törött végtagok és az aszfalton levő vér, amit még az eső sem tudott elmosni, most ismét bemutatott egy szeletet az emberiség utolsó napjainak szörnyűségéből. A férfi agyán most átfutott a gondolat, hogy ha Isten a felelős ezért a

betegségért, akkor mégis csak igaza volt. A kapzsiság, a birtoklási vágy és az erőszak még kitombolta magát, mielőtt a vírus befejezte volna, amit az emberek már elkezdtek.

A következő bevásárló központ úgy tűnt, hogy katonai védelem alatt állt. Az erről tanúskodó jármű és a végsőkéig kitartó két katona holtteste most néma tanúként indultak elmúlásuk felé.

A ráccsal elzárt üvegajtókon nem volt könnyű bejutni, ám János kíméletlennek mutatkozott a kérdésben. A tűzoltósági fejsze kiválóan bizonyult mind a zár feltörésében, mind az üvegajtó betörésében.

Az épületben nem várta őket senki. Nem voltak ott a máskor unottan ácsorgó, egyik fülükben kis hallgatókészüléket hordozó biztonsági őrök. Nem voltak pénztárosok és senki sem kérdezte meg tőlük, hogy milyen jögon hatoltak be.

Ami szokatlan volt, az a sötétség. Az elektromosság hiánya miatt most félárnyékban kellett haladniuk. Mindketten egy-egy bevásárlókocsit toltak maguk előtt. Elsősorban tartós élelmiszereket kerestek, de volt pár másik dolog is, amire szükségük volt. Elemek, hosszabbítók, vágó és fúró berendezések szükség esetére, hálózásák, mini főző berendezés, elemlámpák, akkumulátorok, halogén izzók és még egy csomó olyan dolog, amiről úgy gondolták, hogy később hasznos lehet.

Elképesztő volt végig nézni az élelmiszerektől zsúfolt sorokon. Úgy tűnt, hogy a tulajdonosoknak még a romlandó élelmiszereket sem sikerült mind eltüntetniük, mert még húsokat, sajtokat és száraz kenyereket is találtak az élelmiszer osztályon.

Ádám megint csak elgondolkodott azon, hogy mennyi éhező szenvedésén lehetett volna enyhíteni ezzel a mérhetetlen mennyiségű élelmiszerevel. Az áruház vezetői és dolgozói nyilvánvalóan magukkal vitték ezt-azt az utolsó napokban, ám a katonai zár megakadályozta az épület kifosztását. Valószínűleg volt éppen elég hely a városban, ahova be lehetett törni.

Ha akarta volna, Ádám most magával vihette volna a legnagyobb 3D ledtévét, a legdrágább dolby surround rendszerrel és a leggyorsabb számítógépekkel együtt, ám értékrendje olyan mértékben megváltozott az elmúlt napokban, hogy mikor ez eszébe jutott, csak egy halvány mosoly suhant át az arcán. Persze nem is sokra ment volna ezekkel egy teherautó rakterében áram nélkül.

Miután mindent beszereztek, visszamentek a TV toronyhoz, hogy tovább fejlesszék azt a rendszert, amit Ádám már elkezdett. Két

halogén izzót szereltek fel a torony kilátójának két oldalához, amiket egy generátorral töltött akkumulátor rendszer segítségével hoztak működésbe. Mindennek az összehozása már csak azért sem volt egyszerű, mert a toronyba fel is kellett hordani a berendezéseket. Maga a generátor több volt, mint tíz kiló. Ezt több száz lépcsőn felcipelni nem volt kis feladat még kettejüknek sem. Az elektronikai rész megoldása Jánosnak nem jelentett gondot, ezért gyorsan végeztek. Így is sötétedett, mire elkészültek és mindketten kimerültek voltak a fáradságtól.

–Szerintem ma már nincs értelme tovább indulnunk – jegyezte meg a villanszerelő. Tudta, hogy Ádám hajlik arra, hogy még az éjszaka elinduljanak Budapest felé.

–Minden perc számíthat, ha valakit megtalálhatunk. Az is lehet, hogy bajban van, vagy, hogy már az öngyilkosság gondolatával küzd.

János pontosan értette, hogy Ádám min megy keresztül, hiszen ő maga is hasonlóan érzett, ám azt is érezte, hogy kimerült. Még a betegségből sem gyógyult fel teljesen, napok óta nem evett megfelelően és tudta, hogy mik a határai. Nem szégyellte ezt Ádámnak is bevallani.

–Én még bírom egy darabig – mondta a fiatalabb férfi. –Feküdj be hátra a raktérbe és próbálj pihenni. Én pedig elindulok és lassan vezetek.

–Ne feledd, hogy minden településen dudálnod és várakoznod kell, amikor áthaladsz! Bármelyik faluban, vagy városban lehetnek túlélők, még ha ennek kicsi is a valószínűsége.

–Kérdés, hogy tudsz-e úgy pihenni, hogyha rázkódik veled az autó és nyomom a dudát?

–Ha előrébb viszi az ügyünket, akkor mindenképpen megpróbálom. Az adó-vevő, amit a bevásárlóközpontból elhoztunk, azért legyen nálad! Ha tengeribeteg leszek a raktérben, akkor felhívlak.

Így hát János elhelyezkedett a vöröskeresztes autó hátsó részében és belebújt a hálósákjába, Ádám pedig rácsukta az ajtót és elindult, hogy újabb túlélőket találjon a halott városon túl. Hitt benne, hogy fog találni és ez erőt adott neki, még ha ő is kimerült volt. Félelemmel és izgalommal indult útnak, mert tudta, hogy szembesülnie kell majd a halál száz, meg száz újabb formájával. A vágy azonban, hogy találjon valakit, most mindennél erősebb volt benne.

*

Az éjszaka a halott világban félelmetes volt. Szándékosan nem az autópályán ment, hanem a 6-os jelzésű

főútvonalon, hogy közben a falvakban és városokban megállhasson egy rövid időre túlélőket keresni.

Nem voltak megszokott fények, nem voltak kivilágított benzinkutak, nem égtek a lámpák a házakban és nem látszott a sötét ablakok mögül a TV villódzása.

Ádám óvatosan haladt. A teherautó lámpájának fényszórója most különösen vonzotta a rovarokat. A fénysugárban kóbor kutyák, patkányok ugrottak odébb, de hamarosan már láthatott rókát és nyestet is. Az állatok kezdték visszafoglalni az ember által elhódított birodalmukat, még ha lassan, óvatosan is.

Az éjszaka csöndje is rémisztő volt. Nem jöttek az úton szemben autók és a felhős égbolt miatt csak reflektorral lehetett távolabb látni. Egyedül a vöröskeresztes autó dudája hasított bele néhánéha a sötétségbe.

Ádám ilyenkor megállt. Várt egy darabig, hátha az emberi hangjelzésre megjelenik valaki a gépjármű lámpájának a fényében. Válasz azonban nem érkezett. Az emberek kora leáldozni látszott. A falvak és városok házait visszafoglalni készült a természet, hogy rég letűnt civilizációként jelenjen majd meg az utókor számára. Nem voltak túlélők.

Éjfél körül ért Szekszárd városához, ami ugyanolyan kihalt volt, mint a többi település. Talán csak a holttest volt több, mint a falvakban. Ott sehol sem lehetett az utcán tetemetek látni, míg a városokban mindenütt feküdtek emberek. Hogy miért és hova siettek, nem lehetett tudni. A legtöbb emberen maszk volt, ami talán meg is védte őket a nagyobb szennyeződésektől, ám a vírus ellen vajmi keveset használt.

Ádám lelkesedése eddigre zuhant le nullára. Ekkor már nem volt kedve tovább kutatni a néma éjszakában. Reménytelen, hiábavaló vállalkozásnak tűnt. Miután elhagyta a várost, keresett egy helyet, ahova a holtak szaga már nem annyira ért el. Egy autós pihenőhely volt valamikor. Így az éjszaka teljes sötétjében most valószínűtlenül félelmetesnek tűnt. Ádám azonban tudta, hogy nem mehet tovább. Nem akart balesetet szenvedni. Túl nagy volt a felelősség. Az emberiség védendő fajjá változott. Eddig ő pusztította ki a körülötte levő élővilágot, ám most ez a faj jutott a kipusztulás szélére. Két férfinak amúgy sem volt esélye.

*

Ádám dudaszóra ébredt. Az autó motorja halkan búgott, miközben úton volt valamerre. A raktér sötétjében semmi sem látszott. Elővette a zseblámpáját és megkereste az adó-vevőt.

–Halló János! – kiáltotta bele, majd elengedte a hívógombot. A válasz csak kicsivel később érkezett.

–Jól aludtál? – hallatszott a válasz, majd a jármű lassítani kezdett és megállt.

–Hol vagyunk? – kérdezte Ádám, miközben a kinyíló ajtón keresztül rásütött a hajnali napfény és megcsapta orrát a megszokhatatlan dögszag.

–Százhalombattán vagyunk – válaszolta János az arcán levő maszk alól.

–Ezek szerint te sem találtál senkit.

–Egyelőre nem, de már közeledünk Budapesthez. Bizom benne, hogy ott majd találunk valakit.

–Remélem valakiket – felelte Ádám. – Keressünk egy szagtalanabb helyet és reggelizzünk meg – javasolta.

*

Élelemmel bőven el voltak látva, mégis nem volt az a raktér, ami elegendőnek tűnt volna Ádám számára. Miközben egy távolsági buszmegállóban elfogyasztották a reggelit, váltottak pár szót.

–Szerinted meddig lesz elég? – kérdezte Ádám. A villanszerelő tünődve nézett végig a majdnem plafonig érő dobozhalmon.

–Nem tudom, de egyelőre nem aggódom emiatt.

–Pedig akárhogy is lesz, idővel nekünk kell majd megtermelnünk azt, amit enni akarunk.

–Igen – János arca elkomorodott. – Talán ez előbb is eszükbe juthatott volna az embereknek! Amíg mindenki azzal volt elfoglalva, hogy minél kevesebb munkával minél több pénzt keressen, nem jutott eszükbe, hogy valami értelmes szakmát is kitanuljanak. Én mondom neked, hogy törvényszerű volt, hogy előbb-utóbb összeomljon ez a rendszer. Persze erre én magam sem számítottam.

–Semmilyen mezőgazdasági gyakorlatom nincs – közölte az autószerelő.

–Nekem sincs, de nem hiszem, hogy ne lennének képesek boldogulni. Gondolom most elég olcsón jutunk hozzá bármilyen mezőgazdasági géphez. Ezen a tavaszon pihenni fognak a földek, akárhogy is lesz. Egy kicsit jobban bánt az, hogy mi lett a háziállatainkkal. Gondolom a többségük ott pusztult, ahol az emberek tartották őket. Ha volt eszük a

gazdáknak, akkor nyitva hagyták az istállók ajtaját és kiengedték a baromfit.

–Amit azután a kutyák felfalhattak – folytatta Ádám.

–Hamarosan visszaköltöznek majd ide is a farkasok és a medvék. Szerintem nem kell két év ahhoz, hogy az állatok átvegyék az uralmat, mi pedig a túlélésért küzdhessünk.

–Még mindig nem értem, hogy mi végre lenne ez a nagy pusztítás – csóválta meg a fejét Ádám. –Mi értelme lett volna egy olyan vírust kitenyészteni, ami ennyire gyilkos hatású?

–A nagyokosok mindig az bizonygatták nekünk, hogy az őshüllőket egy meteorit pusztította ki. Na, most akkor itt a bizonyíték, hogy elég hozzá egy vírus is. Sőt! Többet mondok neked! Az egész állatvilágot ki tudta volna pusztítani, ha csak egy kicsit is más. Számítanunk kellett volna rá, hogy ennek a világnak egyszer vége lesz. Az ostobáknak nem azon kellett volna fáradozniuk, hogy hogyan tenyészsenek ki egy ilyen pusztító lényt, hanem azon, hogy hogyan oldják meg az emberiség igazi problémáit. Valójában az lep meg igazán, hogy vannak túlélők. Ebben a rendszerben most mi vagyunk a kakukktojás.

–Mi lennénk a hősök, akik megmentik a maradék világot a pusztulástól?

– Ádám megpróbált valamit kihozni ebből a helyzetből. Ha már nem volt sem Pierce Brosnan, sem Bruce Willis, hogy megmentse a világot, kell, hogy legyen valami értelme a túlélésnek. – Ha így van, akkor mi kiválasztottak vagyunk, igaz?

–Mindenki kiválasztott – ellenkezett János. – Kérdés, hogy megérti-e, hogy mire. A legtöbb ostobának persze fogalma sem volt róla. Ha a helyükön lettek volna, most nem lennénk ebben a helyzetben. Neked is a saját utadat kell megtalálnod! Arra vagy kiválasztva, hogy azon menj végig. De az is lehet, hogy holnap mi is meghalunk. Addig is azonban tegyük meg, amit meg kell tennünk!

–Mély gondolatok egy villanyszerelőtől – Ádám nem vitatkozott, mert az evést is befejezték és ideje volt a tettek mezejére lépni. – Mindenesetre szeretném, ha még találnánk túlélőket, mert már megbocsáss, de ha csak mi ketten vagyunk, akkor nem megyünk sokra.

János arcára ironikus mosoly húzódott.

–Hát valóban többre mentem volna veled, ha egy nőt talállok helyetted, de sebjaj! Irány Budapest! Ha a világnak hősök kellenek, most érje be velünk!

*

A főváros ugyanolyan állapotot mutatott, mint Szekszárd, vagy Paks. Túlélőnek eleinte nem volt nyoma, ám miután elhagyták a Budapest táblát, meglepetten vettek észre két zsiráfot, melyek az elhagyott autók és holttestek között a város széle felé haladtak. Ádám lassított. A megtermett állatok, melyek nyilván valamilyen zöldterület után kutattak, megijedtek a teherautótól és futólépésben eltűntek az egyik mellékutcában.

–Ez túlélőt jelent – mondta Ádám. – Én is kiengedtem az állatokat az állatkertből.

–Már csak az a kérdés, hogy hol keressük? Mindenesetre menjünk a belvárosba a várhoz. – Ekkor Ádám megint lassított, mert a következő közlekedési táblán meglátott egy fénymásolt papírt, melyen nagy betűs felirat állt.

–El tudod olvasni? – kérdezte János.

Az autószerelő közelebb hajtott, annyira, hogy mindketten jól ki tudják betűzni. Fénymásolt papír volt.

„Túlélők a Gellért Hotelben”

–Akkor irány a Gellért Hotel! – adta ki az utasítást János. – Ez mindkettőjüket lelkesedéssel töltötte el. Úgy tűnt, hogy vannak túlélők, akik ott gyülekeznek a hegy aljában, hogy megkezdjék új életüket az elpusztult város romjai fölött. Ádám izgatottan lépett a gázra, jócskán túllépve a megengedett 50 Km/h-s sebességet. Nem volt senki, aki üldözőbe vegye, vagy megbüntesse. Szerencsére az utakon nem sok járművet hagytak egykori tulajdonosaik. Akiket útközben ért a halál azoknak az autói az út szélén álltak. Soknak az ajtaja nyitva volt, miközben tulajdonosuk megpróbált még utoljára kiszállni belőlük. Holttestük az autó mellett hevert.

Egyedül a kóbor kutyákat kellett kerülgetniük, melyek minduntalan megjelentek az utcákon. Nem különösebben tartottak az autóktól, miközben bandázva masíroztak az emberek egykori birodalmában.

A Gellért Hotel kitűnő választásnak tűnt. A Duna partján álló szecessziós stílusú épület impozáns látványt nyújtott. Valószínűleg minden meg volt itt, mely egy pár száz fős túlélőcsapat számára ideális újrakezdést jelenthetett. Az épület előtti parkolóban csak két jármű árválkodott. Ezen mindketten kicsit elcsodálkoztak.

–Azt hittem, hogy itt nyüzsgő életbe botlunk – vallotta be Ádám.

–Ha nem is nyüzsgő életre, de azért ennél több járműre számítottam – mondta János. – Lehet, hogy nincsenek olyan sokan.

Megálltak a bejárthoz legközelebb eső parkolóban, majd miután Ádám bezárta a kocsit, János megjegyezte:

–Gondolod, hogy el fogják lopni?

–Csak a megszokás – felelte Ádám mosolyogva. Az elmúlt világ beidegzései egy darabig még működni fognak, mígnem kikopnak elméjükből, hogy az újak vehessék át a helyüket. Ezeket azonban még meg kellett tanulniuk.

A Hotel bejárata nyitva volt. Akadálytalanul jutottak be a forgójátón, majd értek el a recepcióig. Életnek nyoma sem volt.

–Hol lehetnek? – kérdezte Ádám, miközben levette a maszkját és megállapította, hogy a dögszag elviselhető.

–Talán az ebédet készítik – felelte János, aki hasonlóképpen tett. – Elvégre majdnem dél van.

–Azért valakit hagyhattak volna itt, hogy fogadja a túlélőket.

Áthaladtak a hatalmas szőnyeggel borított előtéren, melynek oldalában bőr kanapék hívogatták a pihenni vágyókat. A recepciónál egy papírlapot találtak a pultra helyezve.

„*Elmentem a városba*” – volt a kézzel írott dokumentumon, mely bizonyára az egyik túlélőtől származott. Aláírásként az „*Éva*,” név szerepelt.

–Nem értem, hogy ezt miért hagyták itt – csodálkozott Ádám.

–Furcsa – mondta erre a villanyszerelő. – Nézzünk körül, hátha van még valaki!

Elindultak a Hotel belseje felé. Életnek azonban nyoma sem volt sem az étteremben, sem a bárban, sem a tárgyalótermekben. Holttest sem volt ugyan sehol, de a csönd ijesztő volt. Sehol nem volt a több száz túlélő, de még csak tucatnyi sem. Menet közben kiabálták, hogy „Hahó!”, meg hogy „Van itt valaki?”, de nem kaptak választ.

–Gondolod, hogy csak egy ember élte túl? – kérdezte Ádám. Hangjában ijedség bujkált.

–Meglehet – János is csüggedtnek, már-már ijedtnek tűnt.

Végre az egyik tárgyalóban találtak egy generátort, amire egy fénymásoló volt rádugva. A gépezeten több olyan papír is hevert, melyen a „*Túlélők a Gellért Hotelben*” felirat állt.

–Azt már legalább tudjuk, hogy a kiírásokat itt készítették – mondta János.

–Feltéve, ha több emberről van szó – tette hozzá Ádám.

Elindultak a bejárat felé. Mindketten egészen letörtek voltak. Arra ocsúdtak fel, hogy a forgóajtó megmozdult. Egy piszkos arcú, fésületlen, de karcsú fiatal hölgy lépett be rajta. Mikor meglátta őket, arcára halvány mosoly húzódott, majd tett egy lépést előre és elájult. Úgy tűnt a végkimerülésig hajszolta magát, hogy túlélőket találjon. Most már nem kellett tovább küzdenie.

7.fejezet
BUNKER

Éva hamarosan magához tért. Vízet, enniválókat és vitaminokat hoztak neki a vöröskeresztes autóból, hogy egy kicsit erőre kapjon. Ádám elszorult torokkal tette fel a kérdést:

–Te vagy az egyetlen túlélő?

–Most már nem – a lány csinos, de megviselt arcára gyenge mosoly húzódott. –Hangja is gyöngye volt. Nagyon kellett félelniük, hogy meghallják. Az elmúlt napok félelmei, az igyekezete, hogy túlélőt találjon, minden erejét kivette.

Ádám és János összenéztek. Egészen eddig még bizakodtak abban, hogy sok túlélőt találnak, ám most ez a reményük kezdett teljesen elhalványulni. Éva halk hangja törte meg a köztük levő csendet.

–Már azt hittem, hogy senki sincs – suttopta. – Annyira féltém – az arcán könnycseppek gördültek le. János megpróbálta megnyugtatni.

–Most csak pihenj! Biztonságban vagy. Elmegyek, megnézem, tudok-e valami meleget készíteni. Addig vigyázz rá! – fordult Ádámhoz.

Az autószerelő utána nézett, amint kiment a forgóajtón a kocsik felé, majd újra a lányra figyelt. Éva lehunyta a szemét és nyugtalan álomba merült. Úgy húsz éves lehetett. Az arca szép volt, de a szeme körüli vörös karikák arról árulkodtak, hogy az elmúlt napokban sok szörnyűséget élt át. Ezeket a dolgokat még egy férfinak is nehéz volt elviselni, nem hogy egy ilyen fiatal lánynak. Lehet, hogy ő az egyetlen nő az egész világon. Mekkora érték, mekkora kincs! Szinte felfoghatatlan. Eszébe jutott Terka és fájón gondolt arra, hogy nem hívta fel. Ha ő lenne itt, akkor most sokkal jobban tudná értékelni, mint a katasztrófa előtt. Már csak azért is, mert ismerte. Ez a lány ismeretlen volt számára, még, ha szimpatikusnak is tűnt. Ahhoz azonban semmi kétség nem fért, hogy ez a nő jelenleg minden másnál fontosabb ezen a világon. Minden erejüket latba vetve kell megvédeniük.

*

Mikor Éva végre felébredt, mindketten ott voltak mellette. A lány ijedt tekintete nem nekik szólt.

–Ugye vannak még túlélők?

–Nem tudunk róla – felelte János. –Viszont jó lenne, ha egy kicsit erőre kapnál, hogy tovább kereshessük őket. – Kezében egy tányér levest tartott, ami még mindig meleg volt.

Éva felült és egy pillanatra elmosolyodott.

–Köszönöm – mondta, majd mohón enni kezdte a zacskós levest, amit ebben a helyzetben könnyű volt elkészíteni. Közben tekintete egyik férfiről a másikra siklott. Ádám úgy érezte méricskéli őket. Már a gondolatától is zavarban volt. Éva kikanalazta a leves maradékát, majd megkérdezte:

–Van még?

–Persze – felelte a villanyszerelő és elindult, hogy behozza a konyhából, ami ott maradt.

–Hogy érzed magad? – kérdezte most Ádám a lányt.

–Most már egy kicsit jobban – felelte Éva. –Nem tudom elhinni, ami történt. Legkevésbé azt nem értem, hogy mi miért éltük túl, ha mindenki meghalt.

János visszatért a levestel, majd miközben a két férfi elmesélte a történetét, a lány befejezte az evést. Most már egy kicsit jobb színe volt, mint amikor rátaláltak.

–Én tanítónő voltam egy általános iskolában – mondta Éva. – Egyik reggel az iskolába menet két katona fogadott a bejáratnál. Teljes védő felszerelésben voltak és senkit sem engedtek be. Pontosan emlékszem, hogy április ötödike volt. Erre azért emlékszem ilyen biztosan, mert előző nap voltam tüdőszűrésen és negyedikére volt időpontom.

–Ez érdekes – szólalt meg most János. –Én is negyedikén voltam tüdőszűrésen.

–Én meg harmadikán – jegyezte meg Ádám. –Lehet, hogy ez az, amiért túléltek? – majd elmesélte, hogy mi történt vele aznap a tüdőszűrésen.

–Egy kicsit hasonló az én esetem is – mondta Éva. –Nálam a mikrosütő lett otthon zárlatos. Nagyon megijedtem, amikor elkezdett szikrázni. Nem elég, hogy tüdőszűrésen voltam, biztosan engem is ért még valamilyen sugárzás.

–Ha ez az oka a túlélésünknek, akkor ez valóban csodálatos véletlen – tette hozzá Ádám.

–Én inkább Gondviselésnek nevezném – tette hozzá János. – Engem sokkal inkább foglalkoztat az a kérdés, hogy miért pont mi éltük túl. Viszont, ha tényleg valamilyen sugárzás volt a segítségünkre, akkor talán nagyobb az esély arra is, hogy további túlélőket találhassunk. Sokan voltak aznap tüdőszűrésen, röntgenvizsgálatokon szerte az egész világon. Biztosan vannak még köztük túlélők.

–A röntgen nem pusztította el a kórokozót, csak megváltoztatta, hiszen mind a hárman megbetegedtünk – gondolkodott el Ádám.

–Ez igaz – mondta Éva. – Én úgy hét napra rá lettem beteg, pedig nem mentem sehova. A szüleimmel együtt bezárkóztunk a lakásba. – Arca itt egészen szomorú lett. Csak akadozva, könnyeivel küszködve tudta folytatni. –Még a boltba sem mentünk le, csak amikor a katonák hoztak a házak elé enni és innivalót, akkor mentünk le a többi lakóval együtt. Mindenki maszkban volt. Eleinte még működött a TV és a rádió, de az utolsó előtti napon már azok sem. Azt, hogy mikor ment el az áram, azt már nem tudtuk – itt elakadt a szava és sírni kezdett. Ádám és János egy erővel vigasztalták.

*

A szálloda éttermében terítették meg a vacsorához. Mintegy halotti tor volt ez, búcsúzóul az evilágból távozott lelkekért. A helyiség feledtette a szörnyűségeket. Gyertyával világítottak, ami barátságos hangulatot adott a teremnek. Vörösbort bontottak a halottak emlékére és bár a vacsora leves porból, meg melegített székelykáposzta konzervből állt, úgy érezték, régen nem ettek ilyen jót. Közben megbeszélték, hogy milyen teendőik lesznek a következő napokban. A reményt, hogy túlélőket találjanak, nem adták fel.

–Sokat segítettek a kiragasztott lapok – mondta Ádám.

–Talán az összes Budapest táblára kellene ragasztanunk egyet – javasolta János.

–Esetleg kicsit nagyobb felirattal – tette hozzá az autószerelő.

–Ha a fénymásolat kicsi, akkor festhetünk is transzparenszeket.

–Holnap ellátogatok egy papírboltba és egy festékboltba – Ádám tele volt tettrekészséggel.

–Legalább a környékről el kellene vinnünk a holttesteket – mondta János. –Ezt a munkát szívesen elvállalom. – Itt a fővárosban is nagyon erős a hullaszag. Nem tudom, hogy mennyi idő, amíg ez elmúlik, de ez a tény egy kicsit nehezíti azt, hogy továbblépjünk és elkezdjünk építeni egy új jövőt.

–Hosszú távon valóban nem rendezkedhetünk be itt – vélte Ádám. – Egy-két évig még élélhetünk konzerven, de azután magunknak kell majd megtermelnünk mindent. A természet pedig visszafoglalja mindazt, amit elvettünk tőle az évszázadok alatt.

–Ismerek egy jó tanyát – mondta Éva. – Gyakran mentünk oda a gyerekekkel, hogy megnézzük. Amolyan ökofaluként működött. Napelemek, szélerőmű, kút, állatok és szántóföld.

–Jól hangzik – mondta Ádám. –Végre lenne áramunk is. Nehezen szokom meg ezt az áramnélküli világot. Minden pillanatban várom, hogy mikor lesz vége az áramszünetnek.

–Ez csak generátor kérdése – mondta János. – Amíg van generátorunk és üzemanyagunk, addig áramunk is lesz.

–Egy ilyen épületet nem tud ellátni egy generátor, ráadásul nagyon hangos is – jegyezte meg Ádám. Éva azonban nem a villany miatt aggódott.

–Tudjátok, engem nem csak az emberek nyugtalanítanak, hanem az állatok is. Mi lehet a sok tehénnel, csirkével, lóval, meg a többi háziállattal. Ha nincs, aki etesse őket, mind ott pusztul. Nem lesz többé tej, sem tojás – mondta Éva.

–Próbáljunk meg aludni! Szükségünk lesz az erőnkre – szólalt meg János. Éva erre ijedten nézett rá.

–Nem akarok egyedül maradni! Nem lehetne, hogy egy szobában aludjunk?

–Szerintem nincs akadálya – a villanyszerelő tekintete egy pillanatra Ádámra szegeződött. –Keressünk egy nagyobb szobát!

A szállodában még volt víz és néhány gyertyával hangulatos világítást rendeztek be egy négyágyas szobába. Mikor Éva elment a mosdóba, János odafordult Ádámhoz.

–Ez a legrosszabb felállás. Egy nő és két férfi. A helyzet közénk áll, ha akarjuk, ha nem.

Ádám az ablakhoz ment és elgondolkodva nézett ki, mintha abban reménykedne, hogy valahol fény gyullad a távolban.

–Kell, hogy legyenek még túlélők – felelte az autószerelő. Nem szívesen beszélt az érzéseiről.

–Talán még vannak páran, de biztosan nem sokan. Lehet, hogy csak külföldön. Te miért nem nősültél meg?

–Talán mert a szerelemre vártam – vallotta be Ádám, majd felhagyott a kinti sötétség fürkészésével és letelepedett az egyik ágyra.

–Én is így voltam vele – János hangja szomorú volt. Érződött belőle, hogy nem provokálni akart, inkább csak beszélgetni és oldani a kialakulóban levő feszültséget. –Most inkább örülök, hogy így alakult. Nem tudom, hogy el tudtam volna viselni a feleségem, vagy gyermekeim halálát.

–Valójában mi is bármikor meghalhatunk, nem igaz? Ilyenkor azon gondolkodom, mi értelme? – a depressziós hangulat Ádámra is kezdett átragadni. Éva jelenléte eddig erőt adott neki, ám most újra úrrá lett

rajta a csüggedés. –Mi értelme volt a sok törtetésnek, a sok háborúnak, mikor mindennek vége lett? Milliókat gyilkoltak meg ártatlanul és értelmetlenül területekért, hatalomért és uralomért. Mind holtan fekszenek.

–Lehet, hogy igazad van, de voltak pillanatok az életemben, amikor azt mondtam magamban, hogy ezért a pillanatért érdemes volt élni – János is kapaszkodókat keresett a csüggedésben. Közben lehúzta a cipőjét és hanyatt feküdt az ágyán. A plafont bámulta, ahol táncot járt a gyertyák fénye. –Egyszer emlékszem, hogy nagyszüleim begyűjtottak a kandallóba. Ugyanígy táncolt odabent a tűz és én addig bámultam, míg újra és újra ki nem hunyt és fát kellett tenni rá. Voltak percek, amikért azt mondom érdemes volt élni.

Éva ekkor lépett be az ajtón. Szomorú és meggyötört volt, de gyönyörű. Sötét, hosszú haja nedvesen omlott a vállára. Tarka pizsamában volt, amit valahol a szállodában talált. Ádám egyet kellett, hogy értsen Jánossal. Vannak pillanatok, amikért érdemes élni.

*

Reggelizés közben János olyan új ötlettel állt elő, ami elgondolkodtatta őket.

–Ha valóban csak mi hárman vagyunk a túlélők Magyarországon, akkor meg kell tudnunk, mennyi túlélő van külföldön. Hosszú távon nem fog működni az, hogy ilyen kis létszámmal fenntartsuk magunkat. Valószínűleg egy nemzetközi települést kell majd létrehoznunk.

–Ahhoz előbb meg kell keresnünk a túlélőket a többi országban – mondta Ádám. – Az pedig sok idő és közben elpusztulnak, vagy elvadulnak a háziállatok, amiket befoghatnánk.

–Én inkább attól tartok, hogy veszekedés lesz abból, ha más népekkel akarunk közöset létrehozni. Mindenki a maga országát fogja előnyben részesíteni – érvelt Éva. János azonban máshogy látta:

–Ha eleve a rosszindulatot és a kompromisszumképtelenséget feltételezzük a többi túlélőről, akkor megkérdőjelezzük a túlélők kiválasztottságát a küldetésükre. –Ádám már kezdte megszokni, hogy ez a mániája. János mindenképpen értelmet akart keresni a dolgok mögött, ami néha kicsit idegesítőnek tűnt. János azonban folytatta:

–Ezzel együtt a mi kiválasztottságunk is megkérdőjeleződne. mienket is. Nézzetek magatokba! Ti képesek vagytok megegyezni? Képesek lesztek elhagyni az országot, ha találunk egy jobb helyet? Biztosan van

Európában egy már kész, önállóan is működőképes ökotelepülés. Kérdés, hogy le tudjuk-e tenni a ragaszkodásainkat és előítéleteinket.

–Magamról el tudom képzelni, hogy máshol éljek, de ugyanezt nem tudom feltételezni egy németről, egy angolról, vagy egy franciáról – mondta Ádám.

–Ezek csak előítéletek – csóválta a fejét János. – Magad sem gondoltad végig! Hány német, angol és francia hagyta el az óvilágot, hogy Amerikában telepedjen le? Otthagytak mindent és biztosan volt honvágyuk is. Mégis megtették az új élet reményében. Nekünk nem csak egy új életet kell létrehoznunk, hanem át is kell mentenünk a régi világ tudását – a villanszerelő egyre lelkesebb lett. – Ha az időnket arra fecséreljük, hogy kis házi gazdaságokban próbáljunk életben maradni, ahelyett, hogy egy nagyobb településen összedolgoznánk és segítenénk egymást, minden téren sokkal rosszabb az esélyünk. Valószínűleg minden túlélő máshoz ért. Nekünk pedig minden szakmára szükségünk lesz.

Ádámnak voltak még kétségei:

–Ne felejtjük el, hogy felmerül majd az a kérdés is, hogy ki vezesse azt az egész közösséget. Milyen nyelvet használjunk és melyik ország törvényeit alkalmazzuk. Ezek min-mind sértik a nemzeti érzületet. Szerintem először itthon kellene még túlélőket keresnünk!

–Szerintem, ha vannak túlélők, azok előbb-utóbb eljönnek a fővárosba – mondta Éva. –Lehet, hogy Jánosnak van igaza. Meg kell próbálnunk.

–Nem azt mondom, hogy van más út, csak tartok attól, hogy mi lesz. Fel kell készülnünk rá!

–Akkor ebben egyet is értünk. Már csak azt kell kitalálnunk, hogy mi legyen ez a felkészülés! Mert abban gondolom megegyezhetünk, hogy nem várhatjuk itt ölbe tett kézzel, míg az új Európai Unio tagjai felkeresnek minket, vagy újabb túlélők jelentkeznek.

–Azért valakinek itt kellene maradnia, amíg nem találunk egy jó helyet – mondta Éva. – Mégsem írhatjuk ki az ajtóra, hogy bocsnak, de elmentünk farmot keresni, egy hét múlva jövünk.

–Miért ne? – kérdezte Ádám.

–Van az ökofarm keresésének gyorsabb módszere is, mintsem nyakunkba vegyük az országot – jegyezte meg János. – Menjünk el a Széchenyi könyvtárba. Az ilyen témájú magazinok bemutatnak egy sor települést. Nekünk csak oda kell mennünk és menteni, ami menthető.

–Jó ötlet – mondta Ádám. – Akkor én nekilátok transzparenseket gyártani, hogy mindenki ide találjon, valakinek a könyvtárba kellene

mennie, valakinek pedig túlélőket kellene keresnie a kontinensen. Tulajdonképpen az is előfordulhat, hogy más országokban több túlélő van.

–Nem hinném, hogy sokkal több – mondta János. – Elismerem, hogy van rá remény, de mi az esélye annak, hogy valaki pontosan a fertőződés napján megy röntgenre, kétszer megröntgenezik és utána a kórokozók pont úgy mutálódnak, hogy ne haljon bele? Mint látjuk elég kevés. Mikor az utolsó napokban a híreket néztem, elég elkeserítőnek tűnt az európai helyzet.

– Mégis jobban szeretném, ha együtt maradnánk. – Éva már a szétválás gondolatától is elsápadt. – Kérlek, ne hagyjatok egyedül!

–Igazad van, valóban nem szabad szétválnunk – törődött bele Ádám, pedig sürgetően nehezedett rá a sok tennivaló. –Ha együtt maradunk, nagyobb biztonságban vagyunk. Ha mégis megteesszük, csak rövid időre szabad elkülönülnünk, hogy bármilyen baj esetén segíthessünk egymásnak.

–Az emberi faj utolsó példányai vagyunk – helyeselt János. – Meg kell becsülnünk magunkat!

*

Reggeli után abban egyeztek meg, hogy rövid időre kétfelé válnak. Ádám elkötött egy kisebb autót a hotel elől, hogy ne mindig a teherautót kelljen használnia, majd elindult, hogy beszerezze a transzparenszekhez szükséges anyagokat. János pedig Évával a könyvtárba indult. Igyekezniük kellett, mert az idő sürgette őket. Minden nap késedelem rontotta a későbbi lehetőségeiket, hiszen nem tudhatták, hogy milyen lesz a helyzet azon a helyen, amit választottak.

Ádám feltört egy festékboltot, egy papírboltot és egy dekorációs szaküzletet, ahonnan vízhatlan fedőfóliát szerzett be. Ezekkel megrakodva tért vissza a Gellért Hotelba, hogy elkészítse a transzparenszeket. Egyszerű, rövid feliratokat készített: „Túlélők: Gellért Hotel”.

Úgy negyven tábla elkészülte után úgy döntött, hogy ennyi elég lesz. Ha ennyi táblát elhelyez, akkor talán estig végez. Társai még nem érkeztek vissza a könyvtárból ezért egyedül evett valamit, majd elindult, hogy kitegye a táblákat. Mikor az ajtó felé tartott, ijedten lépett hátrébb. Két fehér ruhás, tetőtől talpig védőruhába öltözött férfi lépett be a forgóajtón. A kezükben levő fegyvereket Ádámmra szegezték.

–Maradjon ott és nem lesz bántódása! – közölte az egyik.

Ádám alig kapott levegőt. A félelem görcsbe szorította a gyomrát. Vajon kik ezek és mit akarnak tőle?

–Hol van a többi túlélő? – kérdezte most a másik férfi.

Ádám nem akarta elárulni Jánost és Évát, ezért megpróbált mellébeszélni és kipuhatolni, hogy a másik két ember kicsoda és mit tud.

–Csak én vagyok. Kik maguk? Ezek szerint vannak még túlélők rajtam kívül?

–Ugye nem azt akarja bebeszélni nekem, hogy maga az egyetlen? – a két fegyveres alak közelebb jött. Ebből a mondatból azonban Ádám megértette, hogy nem tudnak a társairól.

–Most már nem – felelte Ádám, majd folytatta a figyelemelterelést. –De hát hol voltak és hogy éltek túl?

–Mi is ezt akarjuk megtudni öntől – mondta az egyik védőruhás.

–Jöjjön velünk és mindent meglát majd a maga szemével! – a mondat kérdésnek hangzott, de valójában parancs volt. A két gépfegyver továbbra is Ádámra szegeződött.

–Maguk katonák? – kérdezte Ádám, miközben megpróbálta észrevétlenül lecsatolni a karóráját, hogy legalább valami jelet hagyjon Jánosnak és Évának.

A kérdésre nem jött válasz. Az óra halkan koppant a forgóajtóban, de a két védőruhás nem vette észre. Sem a látásuk, sem a hallásuk nem volt tökéletes ebben az öltözékben. Az egyik majdnem rá is lépett, de azután az épület előtt álló fekete Mercédész felé indultak és fegyvereikkel jelezték Ádámnak, hogy szálljon be. Az egyik mellé ült, a másik pedig az autót vezette. Az autószerelő pedig azon törte a fejét, hogyan tudná figyelmeztetni a társait. Egyelőre csak annyit tudott megtenni, hogy kikapcsolta a zsebében levő adó-vevőt. Szerencsére fogva tartója nem vette észre. A félelem ismét ott zakatolt a gyomrában és a fejében, szinte megbénítva, hogy ne tudjon tisztán gondolkodni.

*

János és Éva késő délután érkeztek meg a Hotelhez. A villanszerelő rögtön észrevette a forgóajtóban ledobott órát.

–Ez nem Ádámé? – kérdezte Évát, miközben lehajolt és felvette a fekete Casio márkájú tárgyat.

–Azt hiszem ilyen volt neki, de nem figyeltem meg különösebben – jegyezte meg a lány. –Hogyan került ide?

–Furcsa – János elgondolkodva, majd mikor észrevette a pultra helyezett nagy rakás transzparenst, szinte megijedt. –Ádám miért hagyta itt ezeket? Úgy volt, hogy elhelyezi őket a városban.

–Ádám! – kiabálta most Éva, remélve, hogy a férfi valahol a közelben van és meghallja a hangját. Ezután elővette az adó-vevőt és beleszólt: – Ádám, jelentkezz!

–Csodálnám, ha válaszolna – mondta erre a villanyszerelő, majd elgondolkodva ült le az előtérben elhelyezett bőr kanapéra.

–De hát mi történhetett? – kérdezte Éva. Eddig nagyon lelkes volt, mert a könyvtárban sikerrel jártak és találtak egy megfelelő helyet, amit másnap fel is kereshettek volna, ám most ismét megijedt. –Csak nem történt valami baj?

–Gyanítom, hogy vannak rajtunk kívül túlélők – mondta most János. – Lehet, hogy megcsalnak az érzéseim, de ha Ádám nincs itt és itt hagyta a transzparenseket, valamint ledobta a karóráját a forgóajtónál, amit még alvás közben sem vett le, akkor szerintem elvitték.

–Elvitték? – kérdezett vissza Éva, aki nem akarta elhinni ezt a történetet. János azonban hirtelen nyomozóvá változott és folytatta.

–Mivel nem hagyott nekünk semmilyen üzenetet, márpedig ebben megegyeztünk, hiszen az adó-vevő hatótávolsága csak hét kilométer, arra gyanakszom, hogy nem önszántából ment, sőt el akarta titkolni a jelenlétünket.

–De hát, ha vannak még túlélők, akkor miért vitték el, mit akarnak vele? – kérdezte Éva tele félelemmel.

–Erre nem tudok válaszolni – felelte a villanyszerelő. Felállt és elgondolkodva elkezdett járkálni fel és alá. –Persze lehet, hogy rosszul látom a dolgokat és nincs semmi baj – ezt tulajdonképpen csak azért mondta, hogy megnyugtassa a lányt. –Talán csak itt hagyta a transzparensek egy részét, hogy majd elvigye. Talán csak elfelejtett üzenetet hagyni, talán csak túl messze van, hogy meghallja az adó-vevőt.

–Túl sok a talán – jegyezte meg Éva.

–Egyedül a földre esett karórát nem tudom megmagyarázni – ekkor megcsörrent az adó-vevő hívásjelzője. Éva gyorsan felkapta és beleszólt:

–Ádám! Hol vagy?

–A Bérc utcába hoztak. Egy család van itt, egy orvos, meg két ór. Egyelőre csak vért vettek tőlem, aztán bezártak ide. Félnék a fertőzéstől,

ezért fogva tartanak...–az adás itt megszakadt. Ádám valószínűleg ismét kikapcsolta a készüléket.

*

A Hotel belső parkolójában tartott járműveknek meg voltak a kulcsai. Innen egy Mazdát kötöttek el, aminek segítségével pár perc alatt a Bérc utcában voltak. A hely szerencsére egészen közel volt a Hotelhez. Autójukat az utca végében állították meg. Kezdett lemenni a nap, de a sötétség most nekik dolgozott. Óvatosan indultak el a Bérc utca belseje felé, minden neszre megállva, minden beszögellésbe behúzódva.

Ezt nagyon jól tették, mert ekkor megjelent egy sötétkék Mercedesz. Az utca végéig ment, ahol kinyílt egy kapu és a gépjármű behajtott rajta. Éva majdnem elindult utánuk az utca sötétjében, ám a János megfogta a kezét.

–Ott a kamera a kapu fölött – mondta. A Mercedesz fényénél tisztán ki tudta venni a megfigyelő készüléket.

–Akkor hogy jutunk be? Valahogy ki kell szabadítanunk Ádámot!

–Van egy tervem!

*

A vadászboltot János már rutinosan törte fel. Gyermekkorában sportlövész volt, ezért nem volt nehéz eligazodnia a helyiségben. A szükséges puskákat szokás szerint egy lezárt szekrényben tartották, de ez a zár sem tudott ellenállni a feszítővasnak. A töltényekhez már könnyebben hozzáfért, ám amit keresett, az nem egyszerű töltény volt, hanem egy kábító lövedék, amit többnyire akkor használtak, ha a sérült vadat nem volt könnyű befogni és nem elfogyasztani, hanem meggyógyítani szerették volna.

János egyszer régen elkísérte egy vadász barátját egy gímszarvas kiszabadítására, mely egy kerítésbe akadt be és sehogyan sem tudtak a közelébe férkőzni. Akkor használta a vadász azt a lövedéket, amit most keresett. Nemsokára meg is találta egy kis fehér dobozban. Betöltötte a puskába, majd mivel már nagyon régen lőtt, Éva ijedelmére ki is próbálta.

–De ugye nem akarsz megölni őket? – kérdezte a lány.

–Persze, hogy nem – mondta a villanyszerelő. – Csupán elkábítani, de azt is csak akkor, ha nagyon szükséges. Viszont szükségünk lesz egy

másik fegyverre is, ami hangtompítós és amivel ki tudom lőni a kamerákat.

Pénz nem számított. János most a legjobb fegyvereket vette a kezébe és próbálta ki. Éva nem szívesen vett részt ebben, de nem volt más választása. Nehéz volt olyan fegyvert találni, amihez hangtompító is volt. A vadászatban ilyenként többnyire nem használtak, ám végül hosszas keresgélés után mégis lelt egyet, ami megfelelő volt. A keresésnek meg volt az a haszna is, hogy találtak pár infra távcsövet, amit rögtön el is tettek, hiszen éjszaka ennek segítségével sokkal könnyebben tájékozódtak.

Találtak egy terepszínű ruhát is, amit János mindjárt fel is próbált. Ebben már-már félelmetesnek látszott, különösen, ha fegyver is volt a kezében.

Amíg Éva világított, János jó pár lövést leadott, míg megszokta a fegyvert és viszonylag pontosan célba is talált vele. Ideje volt hát, hogy induljanak.

*

A Bérc utca csendes és kihalt volt, ugyanúgy, mint délután, amikor lement a nap. Mindketten az infra távcsövek segítségével közelítették meg az épületet. Mikor végre lőtávolságra értek, János elhelyezkedett egy biztonságos helyen, hogy kilője a térfelügyelő kamerát. Tudták, hogy ennek az akciónak meg lesz az az előnye is, hogy a fogvatartóknak ki kell jönnie, hogy megnézzék, mi történt a megfigyelő rendszerrel. Az lesz az a pillanat, amikor lecsaphatnak rájuk és szükség esetén kicserélhetik a tűszokat.

János sorra adta le a lövéseket a távcsöves puskával, ám a fegyver kezelése még nem ment neki tökéletesen. Különösen a sötét nehezítette a dolgát, pláne mert néha a holdat is felhő takarta. Éva közben az infra kamera segítségével sugott neki.

Hatodik lövésre végre talált. A készülék egy reccsenéssel félrebillent. A lövedék szétroncsolta az optikáját, a lövés ereje pedig a mozgató berendezést tette tönkre.

Óvatosan közelebb mentek az épülethez. Úgy látszik a bentiek mással voltak elfoglalva, mert majdnem fél órát kellett várniuk, míg végre felkapcsolódott egy villany és odabent mozgolódás támadt. Ezt az időt János és Éva arra használták ki, hogy a bejáratot megkerülve átmásztak a kőfalon és a sövénykerítésen. Ott várták, míg történik

valami. A szívük persze közben a torkukban dobogott. Erre nem voltak igazán felkészülve. A szükség azonban nagy úr.

A kerti világítás fényében egy valaha jól gondozott, ám most kissé elhanyagolt kert tűnt elő. A ház egyik oldalában úszómedence volt és a füves területeket virágágyások díszítették. Az ajtóban két védőruhába bújt férfi jelent meg. Valószínűleg az is sok időbe telhetett, míg ezt az öltözéket magukra húzták.

–Nem értem, hogy mi történt – mondta az, aki elől haladt. A mögötte levőnél volt csak fegyver. Láthatóan nem számítottak rá, hogy valakivel találkozhatnak.

–Lehet, hogy valami állat – mondta a második, ám a következő pillanatban már János puskájának csövét érezte a hátában.

–Dobja el a fegyvert! – kiáltott rá a villanszerelő, mire a rémült férfi engedelmessé vált. Éva csak ekkor jött elő.

–Ne mozduljanak! – mondta Éva is olyan mérgesen, amennyire csak merte, bár lehet, hogy ő jobban meg volt ijedve, mint a két védőruhás.

–Vigyenek a társunkhoz! – szólította fel őket János.

–Nem mehetnek be az épületbe – jelentette ki a férfi, aki távolabb állt. – Maguk fertőzőek.

–A társunk is fertőző volt, akit ma magukkal vittek – ellenkezett a villanszerelő.

–Nézze! Mi parancsot teljesítünk – ellenkezett a másik, akire a fegyvert tartotta. – Az a parancsunk, hogy ne engedjünk be senkit.

–Melyik miniszter? – kérdezte Éva.

–Eke István – felelte a messzebb álló.

–A mezőgazdasági miniszternek még hasznát vehetjük – jegyezte meg János. – Kérdés, hogy ért-e a földműveléshez és állattenyésztéshez. Egyébként nem tájékoztatták magukat arról, mi történt? Nem tudják, hogy körülbelül ennyien vagyunk az ország teljes lakossága?

A férfiak nem válaszoltak. Ők még az előző világ utolsó morzsájában éltek. Szükségük volt rá, hogy valaki megmondja nekik, hogy mit csináljanak. Ez biztonságérzetet adott és levette a vállukról a felelősséget. János éppen ebbe az illúzióba akart behatolni, ám ezt a diót nem volt olyan könnyű feltörni. Először mindenképpen puhítani kellett.

–Hányan vannak bent? – tette fel most a következő kérdést.

–Erre nem válaszolhatunk – ellenkezett a közelebbi.

–Azt hiszi, hogy bántani akarjuk magukat? – János türelmét nehéz volt kikezdeni. – A mi érdekünk ugyanúgy a túlélés, mint a maguké. Eke István már nem miniszter. A kormány megszűnt és nincs sem

rendőrség, sem katonaság. A volt miniszternek is ugyanúgy be kell majd állnia dolgozni, ahogy nekünk, ha túl akarjuk élni. Ha jól látom, akkor maguk még nem fertőződtek meg.

Erre a kérdésre sem kapott választ, bár a védőruházat egyértelműen erről tanúskodott.

–Ebben az esetben csak mi menthetjük meg magukat, mert mi ugyebár megfertőződünk, de túléljük. Ráadásul nagyjából tudjuk hogyan. Már csak az a kérdés, hogy odabent kíváncsiak-e erre az információra. Mit gondolnak, mit szólna a miniszter ahhoz, hogy maguk nem engedték be azokat, akiknek a kezében ott volt a megoldás. Vagy tán az egész életüket ebben a házban akarják tölteni?

A két férfi ismét összenézett. A közelebb álló bólintott. Úgy tűnt, hogy megadta magát. Közben Éva felvette a földről a fegyvert és megpróbált úgy csinálni, mint aki nem először fog ilyent a kezében. Nem volt igazán meggyőző.

Előreengedték a két védőruhás alakot, de mivel János továbbra sem bízott bennük teljesen, még nem engedte le a kábító lövedékkel ellátott fegyverét. Tudta, hogy azok az emberek, akik parancsot teljesítenek, sokszor nem látnak át a parancs függönyén és akkor is betartják, vagy betartatják azt, amikor arra már semmi szükség.

A lakás, amibe érkeztek egyszerűen és modern bútorzattal volt berendezve. A tulajdonosok valószínűleg kevés időt töltöttek itt. A tágas nappaliból nyílt egy folyosó, majd innen egy ajtó, ami az alagsorba vezetett. Egy pincébe érkeztek, ami viszont jóval nagyobb volt, mint amire számítottak.

A pincében kódzáras biztonsági üvegajtó állta az útjukat. Ez egy tágas előtérbe nyílt, ahonnan több folyosó is indult. A két védőruhás közül az egyik itt megállt, a másik pedig előre ment a jobboldali folyosóra. Ezt újra egy biztonsági ajtó zárt el.

–Itt van a barátjuk – mondta a férfi.

–Akkor megtenné, hogy kiengedi? – kérdezte János, a fegyverével az ajtó felé mutatva.

Az ember beütötte a kódot, kire az ajtó kitarult. A folyosóról több szobába is el lehetett jutni, de mindegyik ugyanolyan zárral volt ellátva, mint amilyeneken eddig már átjutottak. János az előtérben maradt, míg Éva követte a férfit, aki végre beütötte a számokat és az ajtó kinyílt. Odabent Ádám álmosan tápáskodott fel az ágyáról:

–Ez egész gyorsan ment – jegyezte meg mosolyogva, mikor meglátta Évát. A lány rá mosolygott.

Ebben a pillanatban, mikor a villanszerelő nem figyelt a két őrre, az a férfi, aki az előtérben maradt, egy gyors mozdulattal előre lépett, hogy kicsavarja János kezéből a puskát. A következő pillanatban azonban lövés dördült és az őr előre görnyedve térdre rogyott.

–Sajnálom – szólalt meg a villanszerelő. –Ezt elkerülhetted volna.

*

Miután megnyugtatták a másik férfit, hogy a földön hortyogó társa csak kábító lövedéket kapott, mindannyian az előtérbe mentek.

–Összesen hatan vannak itt – mondta Ádám. – Ez a két őr, egy orvosnő, meg Eke István a feleségével és a lányával.

–Ha sikerülne azzal a vírussal megfertőzni őket, amit mi is elkapunk, akkor megmenekülnének? – kérdezte Éva.

–Nem tudom – mondta Ádám. –Ha nincs igazunk, hanem csak az immunrendszerünk védte ki a betegséget, akkor mi magunk lennénk a gyilkosaik.

–Nem értem, hogyan úszhatták meg? – tűnődött János.

–A szemben levő folyosó vezet a miniszterhez. Oda csak egy sterilizáló kamrán keresztül lehet eljutni. Mindenki, aki még nem fertőződött meg, ott lakik. Csak engem helyeztek el itt kint – mondta Ádám.

–Akkor talán beszéljünk a bentiekkel – javasolta a villanszerelő. – Hogy hívják magát? – fordult a biztonsági őrhez.

–Fazekas Károlynak – válaszolta a férfi.

–Megtenné, hogy kihívja a bent levőket?

–Elég, ha beszélni tudnak velük, vagy valóban hívjam ki őket?

–Természetesen elég, ha beszélni tudunk velük.

Károly odalépett egy falon levő monitorhoz és bekapcsolta. Amolyan videofon volt. A csengőhang után hamarosan Eke István álmos arca jelent meg a képernyőn. A vékony, magas, bajuszos férfi haja enyhén őszült. A szeme alatti táskák az elmúlt időszak nehézségeit tükrözték.

–Uram, túlélők vannak itt – jelentette a védőruhás férfi.

–Ti hoztátok be őket? – kérdezte a volt miniszter. Hátul a félhomályban megjelent a felesége is hálóköntösben.

–Nem uram, ők hatoltak be – válaszolta Károly kelleetlenül. János félretolta és most ő szólalt meg.

–Üdvözlöm! Kőszáli János vagyok. Elég rossz néven vettük, hogy behozták ide Ádámot anélkül, hogy ezt ő maga is akarta volna. Természetesen mi is azt szeretnénk, hogy önök túléljék. Mindenben a

segítségükre leszünk, de nem tarthatnak minket bezárva egy pincében. Meg kell szerveznünk az életet odakint azok számára, akik még túléltek a járványt.

–Ne haragudjanak, de nem akartunk alkudozásba bocsátkozni – szabadkozott Eke István. –Sürgősen meg kell találnunk az ellenszert. Nap, mint nap rettegésben telik az életünk. Tulajdonképpen mi magunk vagyunk ide bezárva, mint egy börtönbe. Csak a két katona van mellettünk, akiket az egészségügyi minisztérium rendelt ki.

–Ezek szerint lehetnek más ilyen bunkerek is a városban? – kérdezte János reménykedve.

–Sajnos nem – érkezett a válasz. – A többi minisztert is hasonló módon szállásolták el, de ők már túl későn vonultak el. Nem hitték el, hogy milyen súlyos a helyzet és mire elszeparálták magukat, már megfertőződtek. Eleinte még tartottuk velük a kapcsolatot, amíg éltek, de aztán elnémult minden. Nekünk még védőruhánk sincs, csak ennek a két katonának és a doktornőnek.

–Beszélhetnénk vele?

–Rögtön idehívom – felelte Eke István. –Segítsenek rajtunk kérem! Nem csak magunkat féltjük, hanem a lányunkat is – ezután elvonult a szomszéd szobába, ahol a doktornő lakott.

–Üdvözlöm! Fésűs Laura vagyok.

–Köszáli János.

–Nagyon örülök maguknak! Szükségem lenne a vérükre – a monitor előtt egy harminc körüli, szőke, göndör hajú hölgy jelent meg. Kék hálóruhában volt. Van itt egy kis laboratóriumom. Az alapvető vizsgálatokat el tudom végezni és a többihez be tudok jutni a kórházba.

–Talált valamit Ádám vérében?

–A rossz hír az, hogy valószínűleg még mindannyian fertőzők. Ádám vérében elég sok kórokozót találtam, pedig az immunrendszer már minden bizonnyal felismerhetné. A vírust kettős burok veszi körül. Ilyent még nem láttam. A külső burok nem tartalmaz fehérjét, csak egy liposzacharid burok, ami miatt antitestek nem termelődnek ellene. Ez a kórokozók egészen új nemzedéke.

–Ha igaz az elméletünk, akkor akik a mi vírusainkkal fertőződnek meg, azokat nem viszi el a járvány. Szerintem két különböző vírusról van szó és az egyik elleni védettség védetté tett minket a másik ellen.

–Ez így jól hangzik, de nem kockáztathatunk – rázta meg a fejét Laura.

–Ha valóban csak ennyi túlélő van, akkor mindannyian sokszorosan számítunk.

8. fejezet REPÜLŐTÉR

Bár a túlélők két táborra szakadtak, a következő napok mégis reményteljesebben teltek, hiszen az emberiség száma háromról hirtelen kilencre emelkedett. Valójában ez a szám is elképesztően alacsony volt, ám ezen felül annak reménye, hogy más országokban is vannak túlélők, továbbra is megmaradt.

A két csoport a fertőzöttekből és a karanténban levőkből állt. Az előbbieket úgy döntöttek, hogy ők a családi ház lakószintjét foglalják el, míg a karanténban levők továbbra is a bunkerban maradtak. Laura mindenkítől vért vett és ezt a rendelkezésére álló eszközökkel megpróbálta kielemezni. Mindhármuknál ugyanaz volt a helyzet. Olyan megoldást azonban, ami mindannyiuk számára kielégítő lett volna, nem találtak.

Maga a családi ház, amibe beköltöztek, nagyon hangulatos volt. A légkondicionáló és a jól szigetelt nyílászárók nem engedték be a városban terjengő dögszagot és az egész épület jól védve volt az állatok ellen is. Mindannyiuknak jutott külön szoba, de Éva kérésére mégis együtt aludtak három matracon a nappaliban. A teherautóval beparkoltak a kertbe és mindenük megvolt, amire csak szükségük lehetett.

A bunker belsejében úgy egy évre való élelmiszer volt felhalmozva, de mindannyian tudták, hogy nem maradhatnak ott sokáig és előbb-vagy utóbb valamit tenniük kell.

Laura folyamatosan tanácskozott velük. Megvizsgálta a vérüket és a vizeletüket. Mindkettőben volt vírus. Még mindig hordozók voltak. Egy szonda segítségével az általuk kilélegzett levegőt is megvizsgálta és abban is kórokozókat talált.

–Nem tudom, hogy meddig tudnak életben maradni ezek a vírusok – mondta a doktornő másnap este, mikor a videofonon beszélgettek. Egyelőre úgy tűnik, hogy a napfény sem károsítja a szerkezetüket. Tulajdonképpen nem is igazi vírusok. Csak a szaporodásmódjuk olyan. A külső felépítésük merőben eltér minden más kórokozótól. Tökéletes biológiai fegyver. Az immunrendszer számára szinte láthatatlan és az állatok elkapott formája is hosszú ideig fertőzőképes marad a szervezetben. A fehérvérsejtek túl későn ismerik fel. A műszereimmel nem látok különbséget a bennetek levő és a város levegőjében levő

vírusok között. Nem kockáztathatjuk meg, hogy megfertőzzetek minket, még ha arra a változatra gyorsabban is reagál a szervezet. Valószínűleg ti még éppen időben váltatok védetté. Ez függhet a szervezet állapotától is. Egy gyermeknek, vagy idősebb embernek könnyen végzetes lehet.

–Csak légúton keresztül fertőz?

–Nincsenek laboratóriumi állataim, hogy kísérletezni tudjak velük. – Laura elég reménytelennek látta a helyzetüket. – Még ha lennének is állataim, tudomásom szerint csak az embert fertőzi meg. Mintha csak ellenünk készült volna. Nem hinném, hogy ilyesmi magától létrejönne. Ha így van, akkor a természet legyőzött minket.

–Az emberiség nem volt elég alázatos – bólintott János. – Olyan érzésem van, mint Noénak lehetett az özönvíz után. Csak azt nem tudom, hogy én mivel érdemeltem ki, hogy túléljem.

–Meg kellene próbálnunk felvenni a kapcsolatot a külföldi túlélőkkel! – Laura ebben az egyben látott reményt. – Ha ők elértek valami eredményt, vagy esetleg találtak ellenszert, akkor meg lennénk mentve.

*

Másnap reggel, mikor János, Ádám és Éva a ház ebédlőjében reggeliztek, a férfi szoba is hozta a dolgot.

–Ideje lenne elindulnunk, hogy felvesgyük a kapcsolatot a környező országok túlélőivel – mondta János. – Úgy érzem, hogy itt most már megtettük, ami megtehető volt. Laura nem jut semmire a lenti műszereivel. Még ha találna is valamilyen megoldást, ellenszert gyártani akkor sem tudna. Az ő túlélésük érdekében is tovább kell lépünk.

–Valóban indulni kellene. Keresek egy megfelelő járművet, ti pedig pakoljatok össze. Egy gyors, biztonságos és nagy rakterű autóra lesz szükségünk. –Ádám is tükön ült már, de nem akarta itt hagyni a föld alatt megbújó hat rettegő embert, akik saját börtönükbe voltak zárva.

Éva hirtelen felemelte a kezét.

–Hallgassátok csak!

–De hát mit? –kérdezte Ádám és kérdőn a tanácstalan Jánosra nézett.

–Csitt! – tette a szája elé a kezét Éva, majd egész halkán suttogva hozzá tette: –Ez nem egy repülő hangja? – Valóban, mintha a távolból repülő, vagy vihar hangja hallatszott volna.

–Talán valakik érkeztek a ferihegyi repülőterre – jegyezte meg Ádám, miután már nem hallották a hangot.

–Meg kellene néznünk – tette hozzá János.

–Szólok a lentieknek, hogy elmegyünk egy rövid időre – Éva sem akart egyedül maradni. Az elmúlt napokban is mindenhova együtt mentek, bár a teherautót nem vitték magukkal. Ádám szerzett egy Mercédesszt és azzal közlekedtek mindenhova. Valószínűleg erre az autóra több éves fizetése sem lett volna elegendő.

*

A ferihegyi repülőtér Budapest keleti részén helyezkedett el. A hatalmas épület most elhagyatottan állt, de sajnos itt is sok volt a holttest. Talán sokan még az utolsó pillanatig abban reménykedtek, hogy visszajutnak a hazájukba, esetleg mások éppen Magyarországból próbáltak volna elmenekülni. A rendre itt is a kis létszámú hadsereg vigyázott a rendőrséggel karöltve. Két katonai teherautó és három rendőrautó is állt itt.

Alighogy leparkoltak a látszólag kihalt területen és kiszálltak az autóból, a környék hirtelen megelevenedett. Bár a fegyverek az autóban voltak, most nem volt idejük még arra sem, hogy kinyissák az ajtót. Zöld védőfelszerelésben levő fegyveresek állták körbe őket. János, Ádám és Éva ijedten tömörültek össze a rájuk meredő fegyverek csövének látványától. Pár percig senki nem mozdult, csak valami idegen, keleti nyelven beszéltek hozzájuk. Azután szétnyílt a kör és megjelent egy, a többieknél sötétebb zöld védőruhát viselő férfi. Nem mondott semmit, csak intett nekik, hogy kövessék. Négy fegyveres velük ment, a többiek pedig szétszóródtak, hogy tegyék a dolgukat. Úgy tűnt, hogy átvizsgálják a területet. Talán csak túlélőket kerestek.

A három magyar rémulten, némán ment köztük. Nem mertek megszólalni, bár fogvatartóik valószínűleg egy szót sem értettek volna abból, amit mondanak. Meg sem próbáltak velük kommunikálni.

Az épület egy hadi központ képét mutatta. Mindenütt fegyveresek várokoztak kisebb csoportokban. Védőruházatuk színe változó volt. Voltak fehér, kék, de még sárga és piros öltözetet viselő emberek is. Sokan megbámulták őket, de különösebben nagy figyelmet nem szenteltek nekik.

Egy szobába kísérték őket. A modernül berendezett helyiség ablakai a repülőtér felé nyíltak. Két kerek faasztal és nyolc műanyag szék volt itt. Miután beterelték őket, két fegyveres katona velük maradt, a többiek távoztak. Ők hárman pedig letelepedtek az egyik asztal köré és halkán suttogva megpróbálták beszélgetni.

–Ezek kínaiak? – kérdezte Éva.

–Nem hinném – rázta meg a fejét János. – Szerintem inkább valamelyik dél-ázsiai ország.

–Ha észak-koreaiak, akkor nem csoda, ha túléltek a szerencsétlenséget – mondta Ádám. – Ők eléggé elszigetelten éltek még az utóbbi években is.

–Mit akarhatnak itt? – Éva szeme ijedten pásztázta a két őrt és a kezükben levő fegyvereket. – Mit akarnak velünk?

–Hamarosan meg fogjuk tudni – János nem volt annyira megijedve, mint a többiek. –Szerintem ezek az emberek felelőtlenek, hogy idejöttek. Akármilyen védőruházatuk is van, egy ilyen agresszív vírussal szemben nem sokat tehetnek.

–Gyanítom, hogy rajtunk fognak kísérletezni – jegyezte meg Ádám. – Legalább az adó-vevők nálunk lennének. Most otffelejtettem őket a kocsiban – szándékosan nem beszélt a többiekről, akik a bunkerban maradtak. Tudták, hogy most ők is veszélyben vannak. – Ezek több százan lehetnek.

–Ők jöhettek a repülővel – folytatta Éva.

–Minden biztonnyal jelentős apparátust mozgósítottak – János most gondterhelten ráncolta össze a homlokát. – Lehet, hogy egy bioterrorizmus áldozatai vagyunk az egész földön.

–Nem hinném – mondta Ádám. – Ha így lenne, akkor ezek itt nem viselnének védőruhát, mert lenne ellenszerük. Az azonban nincs, ezért rajtunk kell majd kikísérletezniük – már azt is nehezen viselte, hogy Laura vért vett tőle, de most, hogy belegondolt, milyen kísérletek áldozatai lehetnek, még a háta is libabőrös lett.

Az ajtó ekkor kinyílt és egy piros védő öltözetű férfi lépett be Rajta. Mögötte a már előzőleg látott sötétzöld ruhás ember érkezett három fehérruhással a nyomában. Ádám legjobban ez utóbbiaktól ijedt meg, mert ezeknél orvosi felszerelés volt.

–Üdvözlöm önöket! – szólalt meg erős akcentussal a piros ruhás. –Én vagyok a magyar összekötő. Azért jöttem, hogy tolmácsoljak önöknek – nem folytathatta, mert a sötétruhás megszólalt és magyarázott valamit. A másik fordította:

–Önök most a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság foglyai. Kérem engedjék meg, hogy kivizsgáljuk önöket. Ezzel segítik a Földön maradt túlélőket. Sokan veszélyben vannak még.

A rabok nem mertek semmit mondani, vagy kérdezni, mert a fehérruhás férfiak mindegyikükhöz odamentek. Megmérték a vérnyomásukat és vért vettek tőlük. Ádám különösen sápadt volt, de

azért tartotta magát. Főleg Éva előtt nem akart gyengének mutatkozni, de ez most nem is volt olyan könnyű a számára.

Úgy tűnt, hogy a vizsgálatok ennyivel be is fejeződtek, ám mindannyian kaptak még egy kis fehér poharat, amibe pisilniük kellett. Ehhez elvezették őket a szomszédban levő mosdóba. Ezután a piros ruhás férfi még feltett nekik egypár kérdést és a válaszokat a fehérruhásoknak fordította, akik közben jegyzeteltek. Természetesen arra voltak kíváncsiak, hogyan élhették túl a járványt. Úgy tűnt, ők ugyanúgy potenciális áldozatai a cianovírusnak, mint a magyarok. A kórt tehát nyilvánvalóan nem ők idézték elő, de minden erejükkel azon voltak, hogy kiderítsék a győgmódot.

Ádámék nekik is elmondták a hihetetlennek tűnő történetet a röntgenvizsgálatokról. Persze ezt a teóriát semmivel sem tudták bizonyítani. Fogvatartóik próbálták még azt is kideríteni, hogy vannak-e további túlélők a városban, de a magyarok úgy tettek, mintha ők hárman lennének az egyedüliek és nem tudnának semmit a bunkerről. Annak, hogy a volt miniszterre rátaláljanak Budapesten, nagyon kicsi volt az esélye. Mégsem volt lehetetlen, hiszen ha a két katona valamiért utánuk jönne ide, akkor vajmi kevés esélyük lenne arra, hogy bele ne fussanak a koreaiakba.

– Helyezzék kényelembe magukat – zárta le a beszélgetést a piros ruhás.
– Holnap folytatjuk a vizsgálatokat. Gondoskodunk mindenről, amire szükségük lehet. Ha a mosdóba kell menniük, a katonák segítenek.

Miután távoztak, a három rab kelleetlenül nézett körül.

– Úgy gondolták, hogy ezen a kemény padlón aludjunk? – kérdezte Éva.

– Valami hálósákot igazán hozhattak volna – kapcsolódott hozzá Ádám. János eközben felállt és az ablakon bámult kifelé. A repülőtéren nagy mozgolódás volt. Teherautók jöttek és mentek, katonák nyüzsögtek mindenfelé.

– Örölnöm kellene, hogy ilyen sok túlélő van, mégsem tudok lelkesedni – jegyezte meg.

– Mit csinálnak ennyire? – Ádám mellé állt és együtt figyelték, hogy mi történik odakint. Egy nagy, ázsiai feliratú repülőhöz szállítottak jókora csomagokat teherautón. Ezt a zöldruhás katonák munkagépek segítségével kipakolták és a teherautó újabb szállítmányért indult.

– Kéfétegyek, ha ezek nem a mi élelmiszereinket exportálják haza – szólalt meg Ádám.

– Szerintem nem csak az élelmiszereket viszik – János borúsabban látta a helyzetet. – Visznek ezek mindent, ami az üzletekben és raktárakban

maradt. Persze náluk is sok az éhező, ami miatt szükség lehet erre. Nekem mégis úgy tűnik, mintha minket fosztának ki. Elvégre ez a magyarok tulajdona. A magyar túlélőké. Azok pedig mi vagyunk.

–Még akkor is, ha nagy része a nyakunkon romlana? – Éva nem annyira sajnálta a dolgot.

–Ez akkor sem így működik – Ádám most inkább a villanszerelő pártján volt. – Nem elég, hogy kirabolnak minket, még fogva is tartanak, sőt még vért is vesznek tőlünk. – Részéről talán ez utóbbi volt a koreaiak legfőbb bűne.

–Talán a végén elengednek minket – mondta János.

–Minek a végén? – kérdezte az autószerelő?

–Ha már összegyűjtöttek mindent, amire szükségük van. Nem hinném, hogy pár repülőre az egész országot fel tudják pakolni. Még Budapest raktárainak is csak egy részét tudják hazavinni.

–Vagy itt leszünk pár évig fogságban – Ádám kezdett elkeseredni. Olyan könnyen sétáltak bele ebbe a csapdába, mint a hal ahogy ráharap a csalira. Nagyon bosszantotta a dolog. –Akkor pedig ki kell találnunk, hogyan szökhetnénk meg.

–Az örököt biztosan váltani fogják – mondta Éva, miközben egy újabb repülő érkezett.

–Ha jól látom, ez francia gép – csodálkozott Ádám. –Ezt is lenyúlták?

–Ha van elég pilótájuk, de kevés a gépük, miért ne tették volna? – felelte János.

–Nem hinném, hogy Észak Koreában sok pilótát képeznének. Minek nekik?

–Viszont repülőből sem lehetett náluk túl sok.

Egy darabig némán figyelték, míg a gép leszállt, majd csodálkozva látták, hogy védőruha nélküli embereket terelnek le róla.

–Ezek újabb túlélők! – örvendezett Éva.

–Lehet, hogy itt gyűjtik össze Európa túlélőit? – kérdezte Ádám.

–Miért ne? – válaszolta János. – Tulajdonképpen Budapest Európa szívében van. Kérdés, hogy ezeket az embereket is ide hozzák-e?

A kíséret eltűnt alattuk valamelyik bejáraton, de azután nem történt semmi. Az idő dél felé közeledett. Két fehérruhás érkezett, akiktől Ádám nagyon megijedt, de azután kiderült, hogy csak ebédet hoztak. A műanyag tégelyekbe tálalt zöldségleves és borsófőzelék valószínűleg levesporból és konzervből készült. Éhesek voltak, ezért mindent megettek. Közben a jövőjüket latolgatták.

–Nem értem, hogy miért kell mindent erőszakos módszerekkel megoldani – mondta János. – Az a két félnótás katona is ugyanazt csinálta mint ezek. Mintha nem közös érdekünk lenne, hogy túléljük. Vajon mennyi lehet most a Föld lakossága?

–Ha a koreaiakat is beleszámoljuk, akkor nyilván millió fölötti – tanakodott Ádám

–Gondoljátok, hogy ők el tudták szigetelni magukat? – kérdezte Éva. – Mert ha így van, akkor az erdőkben is lehetnek menekültek, vagy sok szigeten, elzárt faluban.

–Nem tudom, hogy milyen agresszív ez a vírus – János most örült volna, ha a doktornő a bázisról velük van. – Ha például a porral is száll, vagy a levegőben messzire eljut, akkor a Földön senki sincs biztonságban. Laura említette, hogy napfényen sem változott a szerkezetük.

–Nagyjából egy hét a lappangási idő – jegyezte meg Ádám. – Ha ezeknek van egy kis eszük, akkor folyamatosan vizsgálják magukat. Ha a vérükben ott van a kórokozó, akkor a védőruhájuk csak a saját bőrtönük lesz. Amit az a pécsi fickó írt a feljegyzéseiben, az éppen erről szólt. Pontosan tudta, hogy fertőzött és valószínűleg meg fog halni.

–Ezt az ember sokszor az utolsó pillanatig nem hiszi el – mondta János. – Mindig azt hisszük, hogy velünk ez nem fordulhat elő. A legtöbb dologgal így vagyunk. Nézzétek meg: az országot elfoglalták és mi nem tehetünk semmit. Ha egy hónapja ezt mondja nekem valaki, akkor azt mondom, hogy ne nézze annyit a TV-t.

Ahogy kinéztek az ablakon, láthatták, hogy a rablás tovább folyik. Magyar rendszámú teherautók hordták a rakományt az egyik géphez, majd a másikhoz. A vezetők valószínűleg nem magyarok voltak, bár ezt innen nem láthatták.

Az idő idegesítően lassan telt. Tettre készek voltak, mégis bezárt tétlenségre voltak ítélve. Kísérleti nyúlként fogva tartva, esélytelenül a szökésre. Keveset beszélgettek, mert a múltat nem volt jó felemlgetni. Mégis újra és újra előbukkant, mint egy kísértet, aki nem hagyja nyugton az embert.

–Nekik már jó – sóhajtotta Éva. – Szívesebben lennék köztük.

–Valóban kegyes halál lett volna –felelte erre Ádám. –Engem nyugtató és altató infúzióval tartottak a helyemen, amíg volt, aki figyelje az adagolást. Egyszerűen halálba aludhattam volna, de én felébredtem. Én is irigyeltem a többieket.

–Te nagyobb hívó vagy mindannyiunknál – élcelődött János. –Csak az vágyik a halálra, aki tudja mi vár rá azután.

–Senki nem tudja mi vár rá – ellenkezett az autószerelő.

–De remélheti – vágott közbe Éva. – Annak aki itt maradt, ez a pokol.

–Szerintem az rosszabb – vetette ellen János. – Nagyon remélem, hogy még lesznek boldog pillanataink, különben valóban nem lenne értelme itt lennünk.

–Mondjuk, ha most ez a két fickó itt lelőne bennünket? –Ádám maga is érezte, hogy ez kicsit túlzás volt, de most megint nem volt sok életkedve.

–Ne légy ilyen! – korholta Éva. – Jánosnak igaza van. Én is elhiszem, hogy lesznek még boldog pillanataink. Például, amikor az állatkerben kiengedtem az állatokat, akkor egy rövid időre boldognak éreztem magam. Talán csak pár pillanat volt, mégis a jó, amit tettem, az hogy megmentettem őket, egy pillanatra boldoggá tett.

Ádámnak eszébe jutott a bölénycsalád, melyeknek az életét köszönhette. Talán nem csak véletlen volt. Ekkor abbahagyták a beszélgetést, mert megjött a váltás.

Az őrzésükre kirendelt védőruhás katonák szabályosan négy óránként váltották egymást. Nem foglalkoztak velük, nem beszélgettek, még csak rájuk sem néztek. Ez egy kicsit feszélyező és félelmetes volt eleinte. A maszkok mögött mindig ugyanaz a ferde vágású szem tekintett előre üresen, kifejezéstelenül. egy idő után megfelejtkeztek róluk és a rájuk szegeződő fegyverekről. Gondolataik azonban újra és újra a múltba kanyarodtak.

–Nem tudom, hogy mit kellett volna másképp csinálnunk – Éva leült a földre, mert a teremben levő székek egy idő után nagyon kényelmetlennek bizonyultak. A két férfi követte a példáját. Olyannyira, hogy János le is feküdt. A padlószőnyeg nem volt ugyan túl puha, most mégis megfelelt.

–Éppen ez az, hogy semmit – mondta a villanyszerelő. –Nagyjából azt, amit most teszünk. Nem mi mozgatjuk a világ kerekét. Néha abban a hitben vagyok, hogy de igen, aztán rájövök, hogy mégsem. Pedig nem tudok nem akarni. Magamban a szökést tervezem, de képes lennék-e rá? Vajon ezt a kettőt el tudnám-e intézni, vagy mindhárman meghalnánk? – úgy beszélt, mint ha őreik ott sem lettek volna. Ennek valóban nem adták semmi jelét. Mereven álltak az ajtónál. Még a lábukat sem pihentették, vagy a testsúlyukat sem helyezték át. Jól tanított, szigorú

rendszerben képzett fegyveresek voltak. Vajmi kevés esély volt rá, hogy két szerelő és egy tanítónő elbánhatna velük.

–Például jöhetne valami szuperhős és megmenthetne – közölte Éva. – Ilyenkor bezzeg nincs a közelben egy sem.

–Sajnálom, de most csak kiválasztottak vesznek körül, nem szuperhősök – vágott vissza Ádám.

–Hát akkor kénytelen leszek beérni ennyivel. – A lány arcán apró mosoly jelent meg, ami még szebbé tette. Ádámnak összeszorult a gyomra. Most jött rá, hogy már nem magáért aggódik, hanem a lányért. Furcsa érzés volt. Szokatlan és meleg. Megnyugtató, mégis felzaklató. Talán a két örök is neki ment volna. Ehelyett azonban tovább ücsörgött, elméjében a múltat és a jövőt feszegetve, választ keresve kimondatlan és megválaszolhatatlan kérdésekre.

Vacsora előtt ismét megjelentek a fehér ruhások és vért vettek. A tolmácsuk nem volt sehol, pedig lett volna mit kérdezniük. Ezúttal is kértek tőlük vizeletet, sőt a szájukból is kenetet vettek egy pálcika segítségével. Közben érthetetlen nyelvükön csak pár mondatot váltottak egymással, mintha csak nem akarnák, hogy meghallják amit mondanak. Pedig amúgy sem értettek volna belőle egy kukkot sem.

Este nyolc óra is elmúlt már, mikor odakintről mozgolódás hallatszott. Egy női hangot hallottak kiabálni.

–Gyilkosok! – hallatszott a közelből az asszonyi hang, miközben feltárult az ajtó. A zöldruhás örök vigyázzba vágta magukat, miközben a pirosruhás érkezett meg fegyveresekkel és a a bunkerben hagyott társaikkal. Eke István a családjával, Fazekas Károly és Sárdi Péter, a két ör most védőruha nélkül, valamint Laura, a doktornő.

–Gyilkosok! – támadt nekik ismét a miniszter felesége, Zsóka. Göndör haja csapzott volt az izzadságtól, arcán csorogtak a könnyek. Bal kezével tizenöt éves ijedt, lányának a kezét szorította, jobbal pedig a pirosruhás tolmácsot próbálta megütni.

–Ne hergeld őket! – csitította a férje halkán. Lányuk, akinek hosszú, barna haja volt, látszólag mind közül a legjobban viselte a dolgot. A két biztonsági őr fehér volt, mint a meszelt sírok, a doktornő pedig ha lehet, még dühösebb, mint Zsóka asszony.

A pirosruhás szemrehányó hangon szólalt meg, mintha megsértették volna:

–Jobban tették volna, ha elárulják, hogy vannak még túlélők! Így most arra megy el az energiánk, hogy további túlélőket keresünk.

–Inkább tanult volna meg rendesen magyarul! – szidta Eke Istvánné, a tolmács akcentusára célozva. –Szemétláda!

–Zsóka! – Eke István most kezdett kijönni a sodrából. Még a végén a felesége ellenük uszítja ezt az állig felfegyverzett bagázst. Az asszony végre elhallgatott. Duzzogva vonult az egyik sarokba, a lehető legtávolabb Ádáméktól. Szája azonban néma átkokat küldött fogvatartóik felé.

A pirosruhás tolmács nem hallgatta tovább. Úgy tűnt sietős dolga van, mert katonáival együtt távozott a két őrrrel magukra hagyták őket.

Laura rászólt a miniszter feleségére:

–Zsóka asszony! Most az egyetlen esélyünk a túlélésre az, ha Jánosék vírusát kapjuk el! Oda kell mennünk hozzájuk és minél közelebről beszívunk a levegőt, amit kilélegeznek. Ha az immunrendszerünk időben reagál, az az egyetlen esélyünk!

Eke István, kiragadva lányát az anya kezei közül minden teketóriázás nélkül szót fogadott az orvosnőnek.

–Kérem bocsássanak meg! – telepedett le közjük a földre. Károly és Péter követték a példát. Mély levegőt vette, jelezvén, hogy ők szót fogadtak a parancsnak. Életük immár nem a saját kezükben van, hanem a doktornőében. Ők engedelmeskedtek, a felelősség már nem az övék.

–Zsóka! – emelte fel a hangját Eke István. – Csináld azt, amit a doktornő mond! – majd egy kicsit szelídebb hangon hozzá tette: – Szükségünk van rád!

Talán ez volt az a két szó, ami hatott. Ez hatolt csak át a sértett büszkeség és a félelem függönyén. Amit még a túlélési ösztön sem ért el, azt elérte két kedves szó. Az asszony duzzogva, könnyeit nyelve csatlakozott hozzájuk. Hátát mutatva ugyan nekik, az ablakot kémelve, de közjük telepedett. Nem ült le, ahogy a férje, vagy a többiek, de már ott volt köztük.

–De hát mi történt?– kérdezte János.

–Nem tudtuk, hova tűntek olyan sokáig, úgyhogy kiküldtük Pétert, nézzen utána merre lehetnek. Egyenesen belefutott a karmaikba.

–Sajnálom! – nyögte a férfi, megelőzve a minisztert a vádaskodásban. – Pisztollyal a fejének szegezve maga sem lenne olyan nagy legény.

–Nincs semmi baj! – nyugtatta őket a doktornő. – Belekényszerítettek abba, ami tulajdonképpen az egyetlen esélyünk a túlélésre. Megfertőződünk a halálos vírussal, de most azzal is, amivel ti. Ha van egy kis szerencsénk és elég erős az immunrendszerünk, akkor túlélhetjük.

–Gyilkosok! – nyögte Zsóka asszony, majd zokogásban tört ki. Eke István felállt és átölelte, hogy megvigasztalja. Az asszony zokogva folytatta, el-elcsukló hangon.

–Kiráncigáltak minket..... a biztos menedékből a biztos halálba. Hiába tiltakoztunk, betörték az ajtót. Bosszút álltam! – zokogott. – Bosszút álltam! – mondta ismét halkabban, férje pulóverébe fojtva kitörő könnyeit.

Mindannyian részvétellel tekintettek rá. Még a lánya is. Nem firtatták, hogyan állt bosszút. Talán csak az átokra értette, amit az idegen katonákra mondott. Nem is lett volna különösebben idejük rá, mert az ajtó kinyílt és három fehérruhás jött be négy zöldruhás kíséretében. Ennyi embernek már nem is volt túlságosan tágas a helyiség.

Most az újonnan érkezettektől vettek vért, vizelet és nyálmintát. Zsóka asszonytól is, aki nem volt hajlandó kimenni a mellékhelyiségbe és a vért és nyálat is csak nagy nehézségek árán volt hajlandó megadni, mintha ezzel is csak bosszút akarna állni fogva tartóikon. Ezután már a férjétől is elhúzódott és csak a lányát engedte maga mellé, aki halk szavakkal próbálta vigasztalni.

Mikor besötétedett, kintről továbbra is beszűrődtek a fények. A teherautók egész éjszaka jártak fel alá, miközben egy repülő már fel is szállt és elkezdték feltölteni a következőt.

–Vajon egész Európában ezt csinálják? – kérdezte János a volt minisztertől, akivel együtt ácsorgott az ablak mellett. Nem jött álom a szemükre.

–Kifosztják a gazdagabb országokat – meredt István a külső fénypontok felé. – Ha ők kezdték ezt a háborút, akkor megnyerték. Minden az övék.

–Ez nem az ő művük –ellenkezett János.

–Miből gondolja?

–Ha lenne ellenszerük, nem lenne szükségük védőruhára. Egyszerűen csak kihasználják a helyzetet. A megszállás akkor következik majd, amikor meg lesz a védőoltás. Ehhez minden túlélőre szükségük van. Láttuk, hogy hoztak másokat is, de nem tudjuk, hova vitték őket.

–Más országokból hoztak ide túlélőket? – csodálkozott István.

–Annyit láttunk, hogy védő ruha nélküli embereket tereltek be az épületbe. Csak sejtjük, hogy, más európai országok túlélői lehetnek.

–Nem tudom, hogyan lesz tovább – mondta csüggedt hangon István. – Én nem haragszom rájuk. Ha valaki, akkor én megérdemlem a halált. Én tehetek arról, hogy így jártunk. Hány életet menthettem volna meg,

ha határozottabb vagyok? Nem tudom. – a valaha egyenes testtartású férfi háta egészen meggörnyedt a felelősség súlya alatt. Nagy önuralomra volt szüksége ahhoz, hogy ne kezdjen el zokogni. – Önző módon csak a családomat mentettem meg.

–Ha jól emlékszem azt mondta, hogy voltak más bunkerek is.

–Igen, voltak. Eleinte azonban nem akarták nekem elhinni. Azt mondták, hogy ilyen nincs!

–A többi ember sem hitte volna el, csak pánik tört volna ki – vigasztalta János. –Most képzelje el, hogy bemondják a híradóban, hogy halálos vírus jelent meg Amerikában és senki ne menjen ki még az utcára sem. Az emberek úgy gondolták volna, hogy a többiek maradjanak csak otthon, én meg sürgősen beszerezem a legközelebbi bevásárlóközpontban ami kell. Pánik lett volna és verekedés.

–Volt is a végén – tette hozzá keserűen István.

–Előre kell néznünk – mondta most János.

–Valószínűleg csak egy hetem van vissza az életből. Kis szerencsével nem kell végignéznem a feleségem és gyermekem halálát.

–Erős a szervezetük. Ha nekünk sikerült, nektek is sikerülni fog.

–Meglátjuk – bólintott a férfi. –Nem tudom, hogy Laura valóban el is hiszi, amit mond, vagy csak minket akar megnyugtatni.

–Nem voltam túl jó biológiából, de elhiszem neki – jegyezte meg Ádám. – Nem szeretnék halálfélelemben élni sem egy napig, sem egy hétig. Nem fogom tudni megnyugtatni, csak bízom abban, amit a doktornő mond.

–Talán jobb is lenne befejezni –tört fel a keserűség Istvánból.

–Esetleg kérdezze meg erről a lányát. Nem hiszem, hogy egyetértene. Szüksége van rád és nekünk is szükségünk van mindenkire. Minden magyarra és minden külföldre.

–Ezekre is? – mutatott ki a sötétben mozgó fénypontokra, melyek hangya módra szorgoskodtak megállás nélkül. –Ezek nemzetközi bűnözők, akik a mi bajunkból hoznak hasznot! – hangjába most először harag vegyült. Még a kezét is ökölbe szorította.

–Majd meglátjuk – fejezte be János és elment az ablaktól. Letelepedett a többiek mellé, akik nyugtalan álmukat aludták kemény fekhelyükön.

9.fejezet KÓRHÁZ

Eljött a hajnal, de nem hozott pihentséget a fogvatartottaknak. Amelyikük tudott is aludni, összetörtebbnek érezte magát, mint este. A bezártság, a félelem és a bizonytalanság ébren tartották őket még akkor is, ha tudták, szervezetüknek a legjobb kondícióban kell maradnia a túlélésért.

–Legalább egy laticelt adhattak volna – nyögte Éva. Szemei karikásak voltak az alvatlanságtól de a többiek sem néztek ki jobban.

–Már az összeset felpakolták a repülőkre – felelte keserűen Ádám, aki a falnak támasztott háttal próbált aludni egy keveset.

–Még mindig mennek – jegyezte meg Péter az ablak mellett állva. Talán ő aludt közülük a legtöbbet. Ő elhitte Laurának, amit mondott, bár ebben még maga a doktornő sem volt egészen biztos. Hajnal felé úgy horkolt, hogy a többiek már csak ezért sem tudtak volna megfelelően pihenni.

–Vajon a Nemzeti Bankot is kifosztják? – kérdezte hangosan István, aki az ország ügyeiért leginkább felelősnek érezte magát.

–Nem! – ellenkezett János kicsit gúnyos hangon. – Csak a romlandó élelmiszereket viszik el az áruházból, hogy ne nekünk kelljen majd megsemmisíteni.

–Nézzétek, újabb repülő érkezik! – szólalt meg Károly, mintha csak várt volna valakit, aki ezzel a járattal jön.

–Egy újabb fuvar Ázsia felé – János ironikus kedvében volt. Ezt hozta ki belőle a kialvatlanság.

Odakint esőfelhők gyülekeztek. Több mint egy hete nem esett eső, bár ezt most különösebben nem hiányolta senki. Most már nem csak teherautók, hanem kamionok is szállították a repülők felé rakományaikat. A leszálló repülőből több száz kék védőruhás ember került elő, akik szabályos rendben vonultak az épület felé.

Egyedül Zsóka asszony és a lánya maradtak elvonulva az egyik sarokban. Eke István képtelen volt megvigasztalni a feleségét, akit a halálfélelem szinte sokkos állapotba hozott, majdnem magával rántva a depresszióba egy szem lányukat is. Laurának nem volt semmilyen gyógyszere, amivel segíthetett volna neki, pedig egy nyugtató injekció most jól jött volna.

–Kék ruhásokat eddig még nem láttunk – mondta Ádám, miközben István feleségének kivételével mindannyian felsorakoztak az ablak mellett.

–Ha a zöldruhások a katonák, a piros ruhások a diplomaták és a fehérruhások az orvosok, akkor a kék ruhások a civilek lesznek – csatlakozott János.

–Még több rabló – István annak ellenére, hogy milyen válságban volt a családja és nem tudhatta, hogy megéri-e a jövő hetet, tartotta magát. Tekintete azt a belső keménységet és elszántságot sugározta, amivel karrierjében idáig jutott.

–Már esik is az eső –jegyezte meg Éva.

Az ajtó ekkor kinyílt és a piros ruhás férfi érkezett sok katona kíséretében. Ezek most nem jöttek be, csak kint várakoztak.

–Jöjjenek velem! – szólította fel őket. – Más helyre helyezük át magukat.

–Orvos vagyok. Gyógyszerekre lenne szükségünk! – kérte Laura.

–Ha odaértünk, akkor próbálok segíteni – felelte erre a pirosruhás, majd félre állt, hogy utat engedjen nekik.

–Mikor engednek szabadon? – szegezte neki a kérdést már egy kicsit keményebben János.

–Maguk fertőzők – figyelmeztette a koreai. – Nem járhatnak szabadon. Az új helyen jól elkülönítve lesznek.

–Maguk tettek beteggé! – vádolta meg István a feleségét és lányát vezetve.

Többet nem beszéltek. A piros ruhás férfi otthagya őket a katonákkal, akik egyértelműen közrefogták őket és egy buszhoz vezették. Miután felszálltak, elindultak a város felé.

–Lehet, hogy szigorúbb karantént kapunk –gondolkodott hangosan Éva, miközben a 27-es feliratú városi buszon szállították őket. A sofőr egy kék védőruhás koreai férfi volt, míg a zöld ruhás katonák a sofőrülke közelében levő üléseken foglaltak helyet. – A Szent István Kórházban meg tudják oldani. Ott van helyben kutató labor is.

–Nem hinném, hogy téged beengednének oda – érvelt Ádám.

–Ha szükségük van helyi segítségre, akkor igen – ellenkezett Laura.

–Mivel tolmács híján nem tudnál velük kommunikálni, nem hinném, hogy odaengednének – János is úgy gondolta, hogy fogva tartóik nem lesznek ilyen készségesek.

Különös volt, hogy az utcákon már nem láttak holttesteket. A törött, elhagyott járművek sok helyütt várakoztak még, ám hogy mi lesz

a sorsuk, azt nem lehetett tudni. Az egyik utcában egy kék ruhás csoportot láttak, akik fekete zsákokat hordtak egy teherautóba. Meglepő módon úgy tűnt, hogy az idegenek segítenek megtisztítani a várost. A holttesteket mindenestre elszállítják. Családok, tervek, vágyak, elképzelések, szerelmek karrierek és akarások vándoroltak fekete zsákokban nyugvóhelyük felé. Mindaz, amiért a magyarság küzdött, háborúzott évszázadokon keresztül, most fekete zsákokba került, minden harc, küzdelem és akarási mögé egy nagy fekete kérdőjelet téve.

Végül Laurának lett igaza, mert a Szent István Kórház régi épületegyüttesébe vitték őket. A főbejárat előtt megállt a busz és onnan gyalog kellett menniük a szemerkélő esőben. Laura figyelmeztette őket, hogy próbáljanak minél kevésbé vizesek lenni, mert ha megfáznak, akkor nem lesz esélyük a vírus ellen.

Egészen a bal oldali IV-es számmal jelölt épületig mentek, ami a laboratóriumok melletti épület volt. Itt már volt áram is, mert égtek a lámpák. Ez volt valamikor a belgyógyászat épülete. A második emeleten helyezték el őket, ahol külön terelték a férfiakat és a nőket, de egymás melletti szobába. Éppen annyi ágy volt, ahányan voltak. Egy-egy fehér védőruhás ember fogadta őket. A nőket egy hölgy, a férfiakat egy férfi. Nem sokat kommunikáltak, hiszen nem is lett volna értelme, csupán elmutogatták, hogy helyezkedjenek el. Az ágyak mellé ruhák voltak készítve.

Mikor éppen elfoglalták a helyüket, megjelent a tolmács.

–Öltözzenek át és mosakodjanak! A következő időszakban itt lesz a szállásuk.

–Meddig tartanak itt minket? – szegezte neki a kérdést ismét János.

–Amint megvan a kórokozó gyógymódja, önök szabadon távozhatnak – közölte a férfi. –Mi tiszteletben tartjuk a magyarokat.

–Csak az országot rabolják ki – fakadt ki Eke István.

–Csupán élelmiszereket visznek – közölte a férfi. – Olyasmit, amire már nem lesz szükségük. Segítünk rendbe rakni az országot és hagyunk is itt segítséget. Ennyien nem boldogulnak és minden kárba lesz. Ezt a népünk nem hagyhatja.

–Kaphatnánk gyógyszereket? – kérdezte tőle Laura, akinek ez most jóval fontosabb volt annál, semmint, hogy ki mit visz és hova.

–Mire van szükség? – kérdezte a koreai.

–Vitaminokra és nyugtatókra van szükségünk, hogy az immunrendszerünk minél jobb állapotban legyen és tudjunk pihenni.

–Megoldom –felelte kurtán az ember – Ha valamire még szükség van, szóljanak a katonáknak és felveszik velem a kapcsolatot. Teljes erővel dolgoznak az embereink.

Csak a zöld ruhás katonák maradtak a folyosón, hogy meg ne szökjenek. Úgy tűnt, itt kell majd berendezkedniük. Ezen az emeleten a mozgásukat nem korlátozták. Szabadon látogathatták egymást, az egyik orvosi szobába is bemehettek, voltak takarítószereik is.

Érkezésük után nem sokkal megjött a reggeli is, amin meglepődtek, mert a kenyér, amit hoztak még meleg volt.

–Ezek aztán befészkeltek ide magukat – jegyezte meg mérgesen Eke István.

–Ebben a helyzetben hálásnak kell lennünk – mondta Éva, aki átjött a férfiak szobájába, hogy megnézze milyen a helyük. – Kilencen maradtunk életben az egész országban. Kilenc magyar maradt valószínűleg az egész földön. Mekkora terület kell, hogy jól érezzük magunkat?

–Magyarország ezé a kilenc magyaré! – ellenkezett István.

–Magyarország azé, aki uralni tudja – vetette ellen János. – Jelenleg koreai megszállás alatt vagyunk.

–Ha mondjuk beköltözik ide százezer koreai, – elmélkedett Ádám – akkor vajon az még Magyarország lesz?

–Az épületek, a kultúra, minden a miénk – jelentette ki Eke István. – Egy fillért nem vihetnek el!

–Pedig arra volt már pár példa a történelemben – jegyezte meg keserűen János. – Vagy mérünk rájuk egy megsemmisítő csapást? Mi öten férfiak elintézzük azt a pár százezer ferdeszeműt, aki ide beteszi a lábát?

–Az emberiség a kihalás szélén van, a kilenc magyarból hat halálos beteg, ti meg azon vitakoztok, hogy kit lehetne még eltenni láb alól? – háborodott fel Éva, miközben a két némaságba burkolózott biztonsági őrt figyelte.

–Én éppen ezt akarom megkérdőjelezni – ellenkezett János. –Pontosan azt mondom, hogy nincs értelme ellene mennünk a dolgoknak. Egy új világra kell felkészülnünk.

Ekkor Laura érkezett meg, aki közben megkapta a kért orvosságokat.

–Ezeket a vitaminokat injekció formájában fogom beadni, hogy minél gyorsabban hathassanak.

Eke István elsőként állt elé, hogy beadassa magának a gyógyszert, majd a hirtelen felélénkült Károly és Péter is sorra következtek. Ádám és János már egy kicsit kelletlen volt.

–Hogy van a feleségem? – kérdezte most István.

–Beadtam neki egy nyugtatót is, meg a lánya is kapott egyet, úgyhogy most tudnak aludni egy kicsit. Ha kéred, neked is adok egyet.

–Lehet, hogy jól jönne – vallotta be a férfi. – Érzem, hogy pihennem kellene, de az agyam egyre csak a törtéteken jár. Nem tudok megnyugodni.

–Rendben van, de akkor inkább ebéd után adom be – mondta Laura.

–Köszönöm – felelte István.

*

A délelőtt nagy része események nélkül telt el, csak az eső esett egyre jobban odakint. Késő délután, azonban észre vették, hogy védőruha nélküli embereket is hoznak az épületbe. Mivel őrök nem engedték ki őket, ezért megpróbálták megértetni velük, hogy beszélni akarnak a tolmáccsal.

Úgy fél óra múlva érkezett meg a piros ruhás ember.

–Mit óhajtanak? – kérdezte, mikor belépett a férfiak szobájába.

–Láttuk, hogy más túlélőket is hoztak az épületbe – mondta János. – Szeretnénk tudni, hogy kik azok és beszélhetünk-e velük.

–Olaszok, németek, osztrákok – közölte szárazon a férfi. – Nem találkozhatnak. Csak ezért hívtak ide? – a hangja kicsit ingerült volt.

–Miért nem találkozhatunk velük? – kérdezte János.

–Vizsgáljuk őket. – A maszk mögüli ferde szem nem árult el érzelmeket, csak a hangsúlyból érezték ki a türelmetlenséget. – Nekem fontos munkám van. Fordítom a magyar feljegyzéseket, hogy megtaláljuk az ellenszert. Ne hívjanak, csak ha fontos! – ezzel meg is fordult és távozott is.

–Ez jól lerázott minket – mondta Ádám.

–Nem értem, miért különítenek el bennünket – háborgott Ádám. – Jó lenne találkozoznunk velük. Biztosan megértenénk őket és egy csomó hasznos információhoz juthatnánk.

–Nem tudni, hogy ennek a vírusnak nincsenek-e mutációi – jegyezte meg Laura, aki eddig a hátuk mögött állt. – Már pedig ha vannak, akkor az okozhat újabb megbetegedést nálunk is, vagy súlyosbíthatja a mi helyzetünket. Valóban jobb is, ha nem találkozunk velük ezen a héten.

–Lehet más módon is kommunikálni – vetette ellen János. – Például adó-vevőn keresztül.

–Akkor hívjuk gyorsan vissza Piroskát és kérjünk tőle egyet – élcelődött Ádám.

–Talán inkább várjuk meg, míg újra megjelenik – mondta Laura. – Bízunk benne, hogy hamarosan magától is eljön, hogy utána nézzen annak, hogy vagyunk.

–Ezen a helyen lassan telik az idő – jegyezte meg Ádám. –Kérhetnénk, hogy legalább könyveket hozzanak, na meg egy adó-vevőt.

–Nem hinném, hogy most tudnék egy könyvre koncentrálni –vallotta be Laura.

–Azt hiszem én sem – ismerte el János. – Annyi tennivalónk lenne, mégis ide vagyunk bezárva.

–Legalább ide hozzák nekünk Európát – Ádám most az egyszer optimista volt. – Ők megkeresik és ide hozzák a túlélőket, akiket mi hetekig kereshetnénk. Talán még magyarokat is fognak találni.

*

A következő napok a kinti eső borongós hangulatában teltek. A piros ruhás tolmács másnap sem jelent meg, sőt harmadnap sem. Az időt beszélgetéssel próbálták elütni és így egyre jobban megismerték egymást. Ki-ki elmondta, hogy honnan jött, még ha fájt is feleleveníteni az emlékeket. Még Károly és Péter is közlékeny volt és egészen megnyíltak előttük.

Laura bakteriológusként helyezkedett el, miután elvégezte az egyetemet. Ott keresték meg közvetlenül a járvány amerikai megjelenése után, mert Eke István egykori osztálytársának a lánya volt. Saját családja nem volt, de a járványban elveszítette a szüleit, akiket pedig időben figyelmeztetett, hogy zárkózzanak be. A betegség azonban átjutott mindenre.

A két katona közül csak Károly akart hivatásos lenni, Péter inkább szakácsként helyezkedett volna el, ha lett volna munka. Csak pár hete voltak szolgálatban, mikor megbízták őket a bunker védelmével. Ők is a szüleiket, testvéreiket gyászolták, ahogy János és Éva is. Egyedül Ádám volt, aki a barátain kívül nem veszített el senkit. Legalábbis nem a járványban. Szülei már az érettségije után meghaltak. Mind a ketten tüdőrákban.

Zsóka asszony többnyire aludt, ám a lányuk, Szilvia szívesen csatlakozott a felnőttek beszélgetéséhez. Nyitott, kedves lány volt, ezért

Laura nem akarta nyugtatókkal teletömni. Eke István nyílt meg a legnehezebben. Szükszavúan, mogorván nyilatkozott. A lánya többet elárult róla, mint ő maga.

A katonák csak az étkezéseik idejére látogatták meg őket. Még az orvosok sem jöttek többször. Már-már hiányolták a vér, vizelet és nyálminták vételét. Az egyik váltással üzentek egy levélben a tolmácsnak, hogy miket szeretnének kérni. Válaszul másnap több doboz könyvet kaptak, amiket valószínűleg egy könyvesboltból hozhattak el, egy jó felbontású mikroszkópot, lázmérőt, további vitaminokat, tüket, tárgylemezeket, valamint egy levelet:

„Köszönöm a kitartásukat és hogy nem hívtak. Nagy erővel dolgozunk a kutatásban, de lassan haladunk. Kérem írjanak, ha szükségük van valamire.”

Az aláírást nem lehetett elolvasni.

*

Odakint pedig az eső nem akart elállni. János Noéval és a vízőzönnel hozakodott elő, miközben gyakran ácsorogtak az ablakban és figyelték a koreaiak mozgolódását. Újabb túlélőket nem hoztak, vagy csak nem látták. Repülőök hangja azonban többször is hallatszott, jelezve, hogy valahol körülöttük zajlik az élet. Egyetlen egy dolgot tehettek: vártak. Hol türelmesen, hol türelmetlenül. A bunkerlakókat Laura gyakran megvizsgálta. Időnként vért is vett tőlük, de csak pár cseppet az ujjbegyükből, hogy megnézzék a vér alkotóelemeit, de változást egyiküknél sem tapasztalt. Mikor Eke István ezt elégedetten konstataálta, Laura megjegyezte:

–Inkább az lenne jó, ha valami változást tapasztalnék! Akkor látnám, hogy a szervezet elkezdett harcolni a kórokozókkal. Így azonban csak azt látom, hogy napról napra haladunk a vég felé. – Szerencsére ezt úgy mondta, hogy csak István hallotta meg. Ő viszont megtartotta magának. Jánosnak egészen más gondjai voltak, hiszen az ő figyelmét nem a betegség kötötte le. Ő inkább a sok eső miatt aggódott.

–Ha ez így megy tovább, idén sem ússzuk meg árvíz nélkül. Nem tudom, hogy ezzel tisztában vannak-e a megszállóink, de a gátakat ebben az évben is ellenőrizni és erősíteni kell. Talán szólni kellene nekik.

–Szerintem van elég bajuk e nélkül is – mondta Ádám. – Különben is csak három napja esik az eső. – Majd hozzá tette: – Csendes eső. Ez jót tesz a termésnek. Talán ez az utolsó év, hogy arathatunk.

–Ezt úgy mondod, mintha ültél volna életedben kombájnbán.

–Nem hinném, hogy autószerelő létemre nem tudnék boldogulni vele –
vetette ellen Ádám. –A munka nehezét már elvégezték. Szántás, vetés,
boronálás...

–Ha nem is ebben a sorrendben –ellenkezett ismét János. Gyakran
voltak nézetkülönbségeik, de sosem vitatkoztak komolyan. Tudták,
hogy együtt kell végigcsinálniuk, akármi is lesz.

10.fejezet
TRÓJA BUKÁSA

Következő nap, csak, hogy megcáfolja Jánost, kisütött a Nap. Kellemes tavaszi időnek ígérkezett és végre kitarhették az ablakokat. Ha éreztek is enyhe bűzt, az már korántsem volt az az elviselhetetlen dögszag, amit csak maszkban lehetett kibírni. Laura ezen a reggelen is vért vett tőlük. Immár ötödik napja voltak együtt.

–Elkezdődött – jegyezte meg, miután Szilviától vért vett.

–Micsoda? – kérdezte a lány aggódó hangon.

–Megemelkedett a fehérvérsejtek száma. Öt nappal a fertőzés után indult be az immunválasz. Talán elég gyorsan ahhoz, hogy a szervezet le tudja győzni. – A ki nem mondott ijesztő tény az volt, hogy a folyamat csak a lánynál kezdődött el. Sem Lauránál, sem a többiekénél nem volt még változás. A doktornő azzal nyugtatta őket, hogy még van idő. Tulajdonképpen az utolsó percig. Azt ugyan nem árulta el, hogy ez bármilyen más betegségnek is lehet a következménye. Az viszont ebben az állapotban végzetes lehet.

A következő vérvételeket már mindannyian egyre fokozottabb izgalommal várták. A délutáni mintában már a doktornőnek és Péternek is magasabb volt a fehérvérsejt száma, ami mindannyiukat bizalommal töltötte el. Eke István és Zsóka sápadt hallgatásba burkolózott. Szilvia az anyjához bújtt, úgy próbált erőt adni neki.

Minden bizonnyal további izgalmat hoztak volna az esti vérvételek, ám a szokott időben – hat órakor – nem érkezett meg a vacsora.

–Nincsenek meg az örök! – mondta János, miután visszatért a folyosóról.

Mindannyian döbbenet szaladtak ki. Még Zsóka is felkelt az ágyából, hogy megnézzze, mi történt. A zöldruhások valóban nem voltak a helyükön. Egy ismeretlen civil jött velük szemben a lépcsőn:

–Vo sind die Bevachers? – kérdezte németül. Alacsony, izmos, barnahajú fiatal férfi volt. – Sie sind die Ungarn über Uns? – tette fel a kérdést ismét és barátságosan kezét szorított velük.

–Ich bin Jürgen.

János, aki nem tudta, hogy a többiek értik-e a mit a férfi mondott, vagy sem, fordította:

–Az örököt keresi és afelől érdeklődött, hogy mi vagyunk-e a magyarok. Jürgennek hívják.

–Na ne mondd! – ennyit ugyanis még Ádám is értett.

–Ezek szerint szabadok vagyunk? – kérdezte Éva, de nem tudott örülni. Valami nagyon rossz érzése volt.

János váltott pár szót a férfival, akiről kiderült, hogy osztrák építész és hatan vannak együtt túlélők. Három férfi és három nő. Ők sem tudtak semmit a koreaiak eltűnéséről.

–Nem tetszik ez nekem – jelentette ki Laura. –Ez csak azt jelentheti, hogy megbetegedtek.

–Én tehetek róla – hallatszott egy vékony hang hátulról. Csodálkozva néztek hátra: Zsóka volt az. – Egy ollóval felsértettem azoknak a ruháját, akik ide hoztak. Így álltam bosszút, amiért megfertőztek minket. Ők is megfertőződtek.

–Te nem tehetsz semmiről – ölelte át István a feleségét. –Laura mondd meg neki!

–Valóban így van – felelte a doktornő. – Azóta csak öt nap telt el és a betegség lappangási ideje egy hét. Még nem halhattak meg.

–Nem is haltak meg, csak eltűntek – mondta János. – A kórokozó most jelent meg a vérükben és ezt felfedezték. A trójai faló átjutott Korea védelmén is és belülről győzte le őket – most okosabbnak érezte magát Lauránál, de a többiek megbotránkozva néztek rá. Zsóka zokogásban tört ki.

–Ezt nem kellett volna! – jegyezte meg Éva. –A többiek szinte egyszerre kezdték el gyözködni Zsókát arról, hogy ártatlan. Talán Ádám érvei voltak a legnyomósabbak:

–Még nem is tudunk semmit! Lehet, hogy nem is betegek, csak egyszerűen eltűntek és kész. Elvittek mindent, amit akartak és itt hagytak minket. –Végre János is megértette, hogy hol követett el hibát, ezért újabb érvet dobott be:

–A betegséget már otthonról is magukkal hozhatták. A saját karanténjukon belül is fertőzöttek lehetnek. Kicsi az esély rá, hogy egy kis vágáson keresztül bejusson a kórokozó.

Most azonban már nem nagyon figyeltek rá. Közben Jürgen előkerítette a többi osztrákot is, akikkel kezét fogtak, vagy megölelték egymást. Pár pillanatra Zsóka is megfelejtkezett a gondjairól. Egy Hans nevű szőke osztrák indítására elindultak, hogy megkeressék az épületben levő többi túlélőt is.

A földszinten találtak rá négy olaszra, akik már-már nem meglepő módon szintén párban voltak, de végül egy eldugott helyen három németre is rábukkantak. Itt két férfi volt és egy nő.

Tulajdonképpen a magyarok voltak a legtöbben, bár közülük még nem lehetett tudni, hogy hányan fogják túlélni a következő időszakot. Mire idáig jutottak, már sötétedett.

A férfiak egy része tovább akart keresni, viszont a nők inkább az épületben szerettek volna maradni, mert attól tartottak, hogy fegyveresek lehetnek az utcán. Végül aztán abban egyeztek meg, hogy a nők az épületben maradnak három férfival, Istvánnal, Károlyal és Péterrel, a többiek pedig felfedezőútra indultak a környéken. Laura szerint a koreaiaknak a laborban kellett a legtovább lenniük, mert valószínűleg ott tették azokat a kísérleteket, amiket itt el tudtak végezni.

Ádám Jánossal alkotott egy párt, de velük tartott a többi hat külföldi is. Jól jött volna nekik egy zseblámpa, de így, a hold fényénél is jól eligazodtak. Fény egyedül abban az épületben volt, ahova elszállásolták őket, ami azt mutatta, hogy az idegenek közül már máshol már nem maradt senki. Csöndesen haladtak a sötétben alig-alig látva egymás árnyékát. A labor ajtaja nyitva volt és minden gond nélkül be tudtak menni. A sötétben azonban nem láttak semmit. Még egy gyufájuk, vagy gyertyájuk sem volt, ezért hamarosan feladták a kutatást. Sem élet, sem holtat nem találtak sem bent, sem kint, az épületek között. A koreaiaknak nyoma veszett. Annak feltárása, hogy mi történt, másnapra maradt.

*

Laura volt az egyetlen orvos a társaságban. Mikor este megvizsgálta a vérüket azt tapasztalta, hogy az immunválasz mindenkinél elkezdődött. Az egyetlen kérdés csak az volt, hogy időben történt-e mindez.

Miközben hol németül, hol angolul, hol mutogatva megpróbálták megérteni egymást, sok részletre fény derült. A túlélők között többen is voltak a fertőzés előtt szűrővizsgálaton, másoknak erősen rákkeltő anyagokkal volt dolguk a betegség kitörése előtt. Mindezek valószínűleg előidézhették a vírus megváltozását, vagy legyengíthették a kórokozót.

Laura azt mondta, hogy a B limfociták nem léptek működésbe és nem kezdtek el antitesteket termelni, amiket ellenanyagként fel lehetett volna használni, mert a vírusnak nem fehérje, hanem lipid külső burka volt. Ezt ugyan sokan nem értették, de annyit felfogtak a dologból, hogy az immunrendszer nem működött rendesen.

Mikor megtudták, hogy a magyarok közül hatan még át sem estek a betegségen, teljesen meg voltak rökönyödve. Nem tudták, hogyan adjanak tanácsot, de a tekinteteken látszott a részvét és az, hogy izgulnak értük. Még csak pár órája ismerték egymást, de már az volt az érzésük, hogy összetartoznak, mint egy közösség, vagy egy nagy család. Minden ember fontos és értékes volt.

A koreai megszállásról eltérőek voltak a vélemények. Voltak, akik indulatosan, voltak akik elnézően, vagy részvéttel gondoltak erre. Abban azonban mindannyian egyet értettek, hogy az idegenek is a fertőzés áldozatai lettek. A részleteket még nem tudhatták ugyan, de nem láttak más okot a hirtelen eltűnésre.

*

Ahogy a kórház épületében sem találtak már senkit, úgy a repülőtér is kiürült. Nem volt egyszerű ide jutniuk, de megoldották ezt a helyzetet is. A feladat neheze Ádámra hárult, aki Jánossal karöltve kora hajnalban elkötött egy autót, majd addig járták az utcákat, míg egy olyan buszt nem találtak, amibe mindannyian beférhettek. Ennek segítségével azután az előző napi koplalástól kیهezett társaság együtt, a tömeg érzésétől megmámorosodva hajtott ki a repülőtérré.

A biztonság kedvéért ugyan János az először elkötött autóval előre ment, ám mikor látta, hogy a reptér üres, visszament értük.

Egyetlen repülő sem volt itt. A koreaiak ugyanúgy tűntek el, ahogy jöttek. Holttestet nem, viszont kiürített és rendben hagyott épületeket hagyva maguk után. Az nem derült ki, hogy mi történt, csak az látszott valószínűnek, hogy a hódítók visszatértek hazájukba. Más magyarázat nem volt. Hogy a betegség, vagy a politika vezérelte-e mindezt, azt nem lehetett tudni. Akárhogy is volt, alapos munkát végeztek.

A felszabadult társaság következő gondja az élelemszerzés volt. Már dél felé közeledett az idő, de egyetlen olyan üzletet sem találtak, ami ne lett volna tökéletesen kifosztva. Sem ételt, sem innivalót nem találtak sehol. Egyetlen ijesztő megoldás volt csak: magánházakba kellett behatolni valamilyen élelmiszer reményében.

Míg a társaság nagy részének az élelmiszer beszerzése, addig hat magyarnak a betegség felerősödése kezdett gondot okozni. A bőrük színe ugyanis megváltozott. Mintha hidegben lettek volna, halványan ugyan, de kezdtek elkékülni mind a hatan.

Kénytelenek voltak két csoportra szakadni. A magyarok visszatértek a Szent István Kórházba, míg a többiek élelmiszer után kutattak a lakóépületekben. Egyik sem volt hálás feladat. Mind a két csoportnak újra szembe kellett néznie a halállal. A magyaroknak, mert nem voltak biztosak benne, hogy túléljük, a külföldieknek, mert a legtöbb lakásban temetetlen holttestek voltak.

Hogy a dolguk még nehezebb legyen, ismét elkezdett esni az eső. Most azonban már nem csak enyhén, szelíden, hanem viharos széllel érkezve és sok csapadékot hozva. Mintha a természet erői újabb támadásra készülnének a megmaradt emberiség ellen. A vastag, sötét felhők villámlással és menydörgéssel tarkítva ontották nedves tartalmukat a földre.

11.fejezet NOÉ BARKÁJA

A Szent István kórház biztos menedéknek tűnt a viharban, ám mindannyian úgy érezték, mintha a Föld még ki akarná tombolni magát. Mintha még egyszer vissza akarna vágni az őt ért sérelmeken. A túlélőkre ismét felhőként telepedett a félelem és az emberi kicsinység érzése.

–Talán az alázat – mondta Éva Ádámnak, miközben a haldoklók ágyai mellett álltak. Mind a hatan egyre kéőbbek lettek és egyre nehezebben vettek levegőt.

–Mi van az alázattal? – kérdezte Ádám, aki éppen most tette fel Laurára az oxigénmaszkot. A doktornő még az utolsó percekben is ellátta őket tanáccsal, hogy hogyan és mit tegyenek. Előkészítette számukra az infúziókat és mindenkinek bekötötte, utána pedig oxigén palackokat hozatott. A kórházban szerencsére sok palackot találtak és a működésük sem volt bonyolult. Innentől a sorsukat már nem ők irányították. Mindannyian nyugtatót kaptak, amitől el is aludtak.

–Talán ez a válasz a miértre – mondta Éva. –Úgy értem, hogy egyetlen közös vonást találtam a túlélőkben: alázatosak a természettel szemben. Tisztában vannak gyengeségünkkel és korlátainkkal. Aki azelőtt nem volt, azt a betegség megtanította rá.

–Erre még sosem gondoltam – mondta Ádám. Most ketten voltak, mert János utánanézett a generátornak, ami az épületben az áramot működtette. Nem lett volna szerencsés, ha éppen a válságos pillanatban állt volna le az áramszolgáltatás. Ahogy ott álltak a haldoklók ziháló teste fölött, Ádám arra gondolt, hogy ugyanígy fekhett ő is abban a katonai sátorban. Ugyanígy nem lehetett tudni, hogy túl fogja-e élni, vagy sem. – Tényleg különös, hogy mi, a szegények, kicsik és gyengék itt állunk egészségesen, míg a gazdagok, hatalmasok és erősek fekete zsákokban pihennek egy tömegsírban.

–Néha nem az erősek mentik meg a világot – Éva megfogta Ádám kezét és megszorította. Az utóbbi napokban sokszor beszélgettek és egyre jobban megkedvelték egymást. Ádám tudta az első perctől kezdve, bár nem tudta eldönteni, hogy az érzéseit csak a helyzet váltotta-e ki belőle. Ha nincs a járvány, talán sosem találkoznak. A lány érintése boldogsággal töltötte el még ebben a helyzetben is. Magányukban egymásból merítették erőt és bátorságot.

–A legkisebbnek és a leggyengébbnek is lehet küldetése – a lányra nézett. Bár továbbra is nyúzottnak és törékenynek tűnt, gyönyörűnek látta. Összeszorult a szíve a gondolatra, hogy akár Éva ágya mellett is állhatna most.

–Megtaláltuk volna az utunkat, ha a katasztrófa nem kényszerít rá? – kérdezte Éva.

–Az út valószínűleg a döntéseinktől függ. Azt hisszük, hogy mi döntjük el merre megyünk, de csak letérünk az útról, vagy visszatérünk rá. Nem tudom, hogy jutnak eszembe ilyen gondolatok.

–Úgy, hogy valaki mindig próbál az útra terelgetni.

–Az a valaki nem szereti az embereket – jegyezte meg Ádám.

–Az a másvalaki, akiről beszélsz. Valaki az úton akar tartani, másvalaki le akar csábítani róla. Az emberekben van egy hajlam arra, hogy letérjenek az útról. Mindig eszembe jut az a sok szülő, akikkel konfliktusom volt. Azok, akik verték a családjukat, akik iszákosok lettek, vagy elváltak, mind boldogan és szerelemmel mentek az oltár elé. Utána valami elromlott. Az úton túl csak borzalom van és szenvedés.

–Mégis sokan letérnek róla – bólintott a férfi.

*

Késő délután tért vissza az első csoport. megviselten. ázóttan, de élelmiszerekkel felszerelve. Az olaszok voltak az első érkezők, akik igen csak kitettek magukért. A négy ember teljesen felpakolt. Étkészleteket, evőeszközöket, zöldségeket hoztak, valamint találtak lisztet, olajat, cukrot és egy csomó olyan tartós élelmiszert, ami egy háztartási kamrában előfordul. Találtak egy működő gázfőzőt, valamint más edényeket is, aminek segítségével nekiláttak főzni. Addig is, hogy csillapítsák éhségüket, kekszet és sárgarépat ettek.

Meg kell hagyni, hogy Giovanni, Paolo, Leonora és Margherita kitettek magukért a szakácsművészet terén. A kórház mélabús folyosóját hamarosan kellemes illatok töltötték be. Már mindannyiuk gyomra korgott az éhségtől.

Közben János is visszatért, aki talált benzint és feltöltötte a generátort, ami az épületet ellátta árammal. A betegek állapota nem változott a színük már nem kéült tovább, de a légzésük sem javult. Egyenetlenül, zihálva vették a levegőt a maszk alatt, ami az oxigént adagolta számukra.

Időközben megérkeztek az osztrákok és németek is. Hasonlóan csapzottan, de élelmiszerral felpakolva jöttek. Zsákok és dobozok sorakoztak mindenütt. Úgy tűnt, hogy találtak még pár családot, akiknek sikerült több élelmiszert felhalmozniuk otthon. Együtt volt hát a csapat, azonban a haldoklók állapota nyomasztóan hatott a kedélyekre. Ilyen körülmények között a mégoly ízletes étel sem esett jól. János leült Laura ágya mellé és a kezét fogta, miközben a többiek odakint falatoztak. Ők már megvívták háborújukat a kórral szemben.

*

Az éjszaka eseménytelenül telt. Mindenki a régi hálóhelyén aludt az épületen belül, miközben odakint továbbra is zuhogott az eső. A viharos szélölkések néha megremegtették az ablakokat és a felhők körül villámok lejtettek táncot, mennydörgéssel kísérve.

Ádám a betegek mellett virrasztott egy darabig a másik két magyarral, de egy idő után elnyomta az álom. Arra riadt fel, hogy valaki rázza a vállát. János volt az.

–Mi történt? – kérdezte az autószerelő. A másik csak megrázta a fejét, majd halkán megszólalt:

–Két embert már elvesztettünk. – Ádám ijedten állt fel. Éva még ott aludt az egyik székben és nem tudott semmiről.

–Kik azok? – tette fel a kérdést.

–István és Zsóka – közölte János kiszáradt torokkal.

–A többiek?

–Még küzdenek.

Ádám felállt és a volt miniszter ágyához lépett. Az oxigénmaszk még a helyén volt, de mikor megfogta a kezét, langyosnak érezte, tehát nemrég halhatott meg. A teste talán egy kicsit sötétebb kék volt a többiekénél. Zsóka ugyanígy nézett ki. Ő valószínűleg már korábban elhunyt, mert egészen kihűlt. Odakint mennydörgés rázta meg az eget. Ádám összeresztette. Szilvia ágyához ment, aki még egyenetlenül ugyan, de látható módon vette a levegőt. Laura és a két katona is élt még. Az ő szervezetük erősebbnek bizonyult eddig.

Halkan, hogy Évát ne ébresszék fel, egy-egy tolható ágyra helyezték a holttesteket és kivitték a szobából. János visszatért Laura ágya mellé, Ádám pedig elindult a kihalt folyosókon, hogy zsákot keressen, amibe a holttesteket betehetik. Fájó szívvel és remegve gondolt Szilviára, aki mindkét szülőjét elveszítette ezen az estén. Nem

tudhatta, hogy a lányra is ez a sors vár-e, vagy sem. Nehéz volt eldönteni, hogy mi lenne neki jobb.

Mikor Ádám leért a földszintre, meglepve tapasztalta, hogy valahonnan folyik a víz. Ijedten indult el arra, amerről a vízfolyás érkezett és döbbszenten látta, hogy a szennyes ár az ajtón keresztül jön be. A bejáratot kinyitva a kórház lámpáinak halvány fényében csak annyit látott, hogy odakint mindenütt áll a víz.

Visszarohant az emeletre Jánoshoz és lehvta magával, hogy nézze meg, mi történik. A villanszerelő is döbbszenten szemléltte a vizet, ami még ha lassan is, de emelkedni látszott.

–Ez árvíz! – jelentette ki az idősebb férfi.

–Itt, árvíz? csodálkozott Ádám. – Az lehetetlen!

–Nem tudhatjuk, hogy a Duna mennyire áradt ki az utóbbi napokban, mert ezzel egyáltalán nem foglalkoztunk. Lehet, hogy itt kevés volt az eső, de ahol ez a folyó ered, ott lehetett bármi. Ha Budapest víz alá kerül, akkor sok más nagyváros is víz alatt állhat már – aztán a fejéhez kapott: - A generátor! – és már futott is Ádámmal a nyomában, hogy elérje a készüléket még mielőtt elönti a víz.

Az utolsó pillanatban érkeztek, hogy felemeljék a súlyos szerkezetet. A lábai már így is a vízben álltak.

–Valahova feljebb kell vinnünk – jelentette ki a villanszerelő.

–A vezetékek nem érnek el messzire – utalt rá Ádám. – Segítségét kell hívnunk!

–Siess, szólj az osztrákoknak! Azok közt van két izmos fickó. Én itt maradok és leállítom a készüléket, ha baj lenne.

A hat osztrák túlélő azonnal és készségesen sietett a segítségükre. Egy erős kórházi ágyra tették fel a generátort, ami úgy egy méterrel a vízszint felett tartotta a készüléket. Kérdéses volt azonban, hogy az a továbbiakban mennyire fog megemelkedni. Fel kellett készülniük minden eshetőségre, hiszen a jelek azt mutatták, hogy a Duna minden eddiginél magasabb vízszintet ért el.

–Ez túllépi az 1838-as nagy árvizet – mondta János, aki olvasott erről valamikor. –Itt nem szabadna víznek lennie sehogy sem.

–Ahhoz kell alkalmazkodnunk, ami történik – jelentette ki Ádám. –Ha eddig túléltek, akkor ezután is túl fogjuk élni. Én inkább a fönt levőkért aggódom. – János erre ha lehet még jobban elkomorult és amint biztonságban tudta a berendezést, már sietett is felfelé.

A lépcsőn Éva jött velük szemben, aki felébredt a zajra. A szemei sírástól voltak könnyesek. Mikor meglátta őket, átölelte Ádámot

és zokogásban tört ki. Az osztrákok is csak most tudták meg, hogy ketten időközben meghaltak. János nem maradt ott velük magyarázkodni, hanem visszasietett Laurához.

A kórteremben nem történt változás, ami jó jel volt. Ha a betegek állapota nem javul, akkor nem lehet szállítani őket, akármilyen árvíz is vegye körül az épületet. Most nem tudták magukat homokzsákokkal elbarikádozni és nem jött segítségükre sem a katasztrófavédelem, sem a katonaság. Magukra voltak utalva. A természet erői tizennyolc küzdő ember ellen.

*

Reggel nyolc órára a vízszint kicsivel boka fölött ért már a földszinten, de úgy tűnt nem emelkedik tovább. A betegek állapota sem változott, ami mindenképpen biztató volt. Az infúziókat Éva cserélte. Már úgy mozgott az ágyak között mint egy szakavatott ápoló. Mind a négy beteg tovább aludt a nyugtatókat és vitaminokat is tartalmazó keverék hatására.

A zuhogó esőben senkinek sem volt kedve elhagyni az épületet. Maga az ár önmagában hordozta az újabb fertőzések veszélyét, különösen, mivel nyilvánvalóan rengeteg holttest került víz alá. Az árvíz a lehető legrosszabbkor jött.

–Isten arra figyelmeztet, hogy ezt a világot csak kölcsön kaptuk. Nem a miénk. Ránk bízta, de végül mégsem a miénk.

–Nem értem, hogy hihetsz benne így ebben a helyzetben – mondta Ádám.

–Az egyetlen kapaszkodó és biztonság nála van – jelentette ki a lány. Valójában az autószerelőnek ezen meg kellett volna sértődnie, hiszen benne kellett volna bíznia, nála kellett volna biztonságot keresnie, ám most olyannyira tudatában volt kicsinységének, hogy elhessegette magától a gondolatot. Tekintetük egy pillanatra összefonódott, olyan melegséggel töltve be a szobát, amit ebben a helyzetben szégyelltek volna bevallani. Azután figyelmüket újra a rájuk bízottakra szegezték, hogy eleget tegyenek kötelességüknek.

Várniuk kellett. A betegek mellett nem volt sok kedvük a beszélgetésre, ismerkedésre. Külföldi társaik sokkal bizakodóbbak voltak. Talán mert érzelmileg még nem tudtak úgy kötődni a négy kékülő színű idegen iránt. Az aggodás az emberi természet sajátja, még akkor is, ha a dolgokat nem viszi előrébb. A magyarok így egy kicsit

elkülönültek a többiektől, még ha azok gondoskodtak is a reggeliről, ebédről és vacsoráról.

Nem volt további halott, ami mindenképpen biztató volt, s estére Szilvia légzése egyenletessé vált. Talán ő volt a legkevésbé elkékvülve a többiek közül. A legkellemetlenebb feladat a betegek tisztába tétele volt, amivel mindhárman együttes erővel próbáltak megküzdeni. A kórházban szerencsére volt hozzá felszerelés és váltó ágynemű, maga az elfoglaltság azonban ismét olyan dolgokkal szembesítette őket, amivel az ember csak a bajban mer és tud szembenézni.

Éva Szilvia infúziójába már nem is tett több nyugtatót, mert szinte biztos volt a gyógyulásában. Más kérdés, hogy mivel kell majd szembe néznie a lánynak akkor, amikor felébred.

–Végül nektek lett igazatok – mondta Éva.

–Na és Laurának – tette hozzá János, akinek hangja most már sokkal nyugodtabb volt. Minden körülmény ellenére szinte boldognak látszott.

–Azért várjuk ki, míg felgyógyulnak – Ádám nem volt még teljesen optimista.

*

A következő ebédet az osztrákok készítették. Ahogy javult a betegek állapota, úgy a kommunikáció is egyre gördülékenyebb lett. Most már a magyarok is oldottabban fordultak a többiek felé, bár a betegeiket nem hagyták magukra. Magától értetődő volt, hogy mindenki tette a dolgát, még ha többnyire tétlenségre is voltak kárhoztatva a rossz idő miatt. Az ebéd előkészítésében, a krumpli pucolásban, hagymaszeletelésben szinte mindenki részt vett, a kellemes illatok pedig oldották a hangulatot is. Most már nevetést is többször lehetett hallani, még ha a gyász komorsága újra és újra fel is vetette a fejét.

Az emberi elme csodálatosan működve alkalmazkodott az új lehetőségekhez. Immár nem voltak írott szabályok, vagy törvények, amiket be kellett volna tartani, nem voltak tulajdonok, saját területek, csak egy együtt élő és működő közösség, ahol mindenkinek az volt a célja, hogy túléljen és segítsen túlélni. A betegek sorsáért nemzetiségtől függetlenül mindenki aggódott, s valahogy azok az előítéletek, amik a népek közé álltak a régi világban, már nem bírtak jelentőséggel. A betegek ápolása semmivel sem volt könnyebb, mint az ebéd készítés, vagy a takarítás. A munka mindig megtalálja az embert, ha nem rest megfogni a végét.

Meglepő dolog a szabadság. Önmagában is boldoggá tesz. A lehetőségeknek olyan tárházát nyitja meg, amit talán csak az emberi elme tud felfogni. Dönteni lehet ösztönösen, vagy tudatosan is. Mindkettőnek megvan a maga helye és jelentősége. Választása csak az embernek van. Ugyanúgy, ahogy hite is. A délután folyamán tizennégy emberből, még ha nem is mindannyiuk részvételével kis imacsoport jött létre. Imádkoztak és énekeltek, ki-ki a maga nyelvén, letéve a kereszt elé a fájdalmait és félelmeit. Erre is csak az ember képes. Mindezt minden kényszer és elvárás nélkül tették azok, akiknek a hite úgy diktálta.

Ádám csak kívülről figyelte őket, némi irigységgel. Talán azért, mert Éva és János is ott volt köztük, de lehet, hogy azért, mert látta, hogy az imádságban békére lelnek. Utólag már nem akart csatlakozni. Inkább visszament a kórterembe és megnézte, hogy mindenki lélegzik-e. Újabb öröm volt, hogy Laura légzése is egyenletesebbé vált. Már csak Károly és Péter küzdöttek a betegség nehezeivel.

Szilvia ekkor ébredt fel.

–Hol vagyok?–kérdezte alig hallhatóan, kiszáradt szájjal. Ádám egyből az ágyához ment és a tőle telhető legkedvesebb hangon válaszolt:

–Még mindig a kórházban. Túl vagy a nehezen.

–A szüleim? – hallatszott a következő kérdés, amitől Ádám a leginkább tartott. A gyomra összeszorult és érezte, hogy nem tudja visszatartani a könnyeit. Csak a fejét rázta meg, azután együtt sírtak, miközben egymás kezét szorították. Mikor végre képes volt megszólalni, csak ennyit mondott:

–Elaludtak.

–És a többiek? –hallatszott ismét a lány elcsukló hangja.

–Még nem tértek magukhoz – mondta Ádám. –Laura jobban van, de még alszik. A többiekről nem tudunk.

–Hol van Éva? – kérdezte a lány.

–Szóljak neki? –Szilvia csak bólintott, a férfi pedig kicsit megkönnyebbülve hagyta az ágyon. Ezzel a fájdalommal nehezebben szembesült, mint bármi mással az elmúlt hetekben. Odasietett Évához és a fülébe súgta, hogy Szilvia felébredt. A nő csak annyit kérdezett:

–Tudja? – Ádám nem válaszolt, csak bólintott. A szemébe megint könnyek futottak. Leült Éva helyére az imádkozók közé és megpróbált részesülni azoknak a békéjéből, akik hittek. Közben torkát a sírás fojtogatta és arra koncentrált, hogy ne zokogjon fel. Hosszú percek teltek el, mire oda tudott figyelni arra is, ami körülötte történik.

*

Míg a betegek helyzete javulni látszott, az odakint tomboló itéletidő annál aggasztóbb kezdett lenni. A földszintre betört víz egyre magasabbra emelkedett, már-már megközelítve a generátort. Immár combközépig ért a szennyes áradat, ami ráadásul jéghidegnek tűnt számukra. Ádám jobb híján hullazsákból készített vízhatlan „csizmát” maguk számára, ami lehetővé tette, hogy a hideg víz ne közvetlenül a bőrükhöz érjen és a fertőző kórokozókat is tartalmazó áradat se férjen közvetlenül hozzájuk. A dolog egyetlen bökkenője az volt, hogy ha a vízszint továbbra is így emelkedik, akkor átlépi azt a határt, amikor a módszer már nem használható.

Jánosnak nem kis munkájába került az, hogy az alsó szintet áramtalanítsa és a generátort az első emeletre felvívve újra működésbe hozza. Természetesen a többi férfi is a segítségére volt ebben.

–Ha így megy tovább, kénytelenek leszünk valami bárkát építeni – közölte János.

–Úgy négy-öt napra elegendő az élelmiszer készletünk – mondta erre Ádám. –Azt viszont nem kellene megvárunk, amíg az elfogy. Valakinek szereznie kellene egy hajót, vagy csónakot, hogy biztonságosabb helyre menekülhessünk.

–Kimenni sem lehet az épületből, – ellenkezett János – nemhogy csónakot szerezni valahonnan.

–Pedig nem ülhetünk itt tétlenül, míg kimos minket innen a víz.

–Ha szerencsénk van, holnapra eláll az eső – próbálkozott a villanszerelő.

–Ahhoz többet kellene imádkoznotok – vágott vissza Ádám. – Egyelőre még a második csapásnál tartunk csak. Betegség, árvíz, aztán ki tudja, hogy mi jön még? Valami békák, vagy szúnyogok még beleférnének ebbe a koncepcióba. – János erre csak ennyit mondott:

–Erről nem Isten tehet. Ő a kellő időben mindig megsegít. Ha valaki felelős ezért, akkor azok a felelőtlen emberek, akik ezt a tragédiát előidézték.

*

Estére Laura is magához tért és a két férfi állapota is javulni látszott. Szilvia is megnyugodott már, különösen, mert Éva átvette a szülői szerepet és minden figyelmét rá áldozta. Ádám ebből kifolyólag magányosnak érezte magát egy kicsit, de jó társaságra lelt Jürgen

személyében, aki elkísérte egy kis felfedező útra az épületbe, hátha találnak valami olyan eszközt, ami alkalmas a vízben való közlekedésre. A tétlen várakozás Ádám számára elviselhetetlen volt.

Odakint enyhülni látszott az idő, de a vízszint tovább emelkedése még jobban nyugtalanította őket. Az épületet járva az egyik helyiségben találtak egy, a szokottnál nagyobb méretű kádat. Valószínűleg valamilyen terápiás fürdéshez használhatták. Minden része műanyag volt, csak a lefolyót kellett valamivel eltömíteni, hogy csónak gyanánt használható lehessen. Az ovális tárgyat nagy nehezen kivonszolták a folyosóra, bár kérdéses volt, hogy az épületből merre lehet majd vele kiférni.

Már a folyosó közepén jártak vele, mikor a lépcsőn az egyik német férfi Klaus jelent meg és hangosan kiabálta:

–Hubschrauber! Ein Hubschrauber! – majd tovább szaladt a helyiség végén levő ablak felé, kezében egy fehér lepedővel.

Ádám először nem értette, hogy mi történik, ám hogy le ne maradjon valamiről, Jürgennel együtt futott a német után, aki miután kinyitotta az ablakot, vadul hadonászni kezdett a lepedővel. Sokat nem láttak ugyan, de a helikopter hangja jól kivehető volt.

Csak nem a koreaiak tértek vissza? – ijedt meg először Ádám, ám ez a lehetőség valahogy valószínűtlennek tűnt. Az ázsiaiak segítettek is meg nem is. Inkább valószínűnek tűnt, hogy újabb túlélők jelentek meg.

Egy darabig nem derült ki, hogy mi lett a helikopterrel, mert a zaj hamarosan megszűnt és ők, mint a Duna hajótöröttei nem tudták, hogy vajon észrevették-e a jelzésüket, vagy sem. Legalább egy riasztópisztolyuk lett volna. Lelkesek is lettek a történetektől, de bosszankodtak is azon, hogy ilyen lehetőségre nem gondoltak. Természetesen lehetett más országok túlélői között olyan, aki értett a repülőkhöz, vagy helikopterekhez, de eddig ez a verzió eszükbe sem jutott. A másik pedig, hogy más országok túlélői is keresik őket újfent meglepő volt. Az emberiség ismét tanújelét adta annak, hogy szükség esetén leleményes és tettekész tud lenni.

Estére Károly és Péter is magukhoz tértek. Fél óra különbséggel csupán, de ahogy szolgálatban voltak, úgy a betegségben is együtt vettek részt. Illett volna pezsgőt bontani erre az örömrre, s nem is gondolták, hogy erre valóban lenne lehetőségük. Az olaszok ugyanis, amikor a házakat járták, pár palack vörösbort és két üveg pezsgőt is magukkal hoztak. Szilvia miatt azonban elvetették az ötletet, mert nem

akarták megsérteni a lányt azzal, hogy örömeiket ilyen módon fejezik ki. Hozzá kell tenni, hogy Péter olyannyira rosszul lett, miután magához tért, hogy nem voltak biztosak benne, hogy életben marad. A hőmérséklete és a vérnyomása ingadozott, hányt és folyamatosan émelygett. A gyomrában persze nem volt már semmi és bár a szintén gyengélkedő doktornő próbált rajta segíteni, semmivel nem jutottak eredményre. Végül az injekció formájában beadott B vitamin megtette a hatását és a férfi idővel jobban lett.

Aki csak tehetett, folyamatosan az ablakban volt egy hatalmas kendővel, hogy felhívhassa magukra a figyelmet. Mind a négy égtáj felé elhelyezkedett egy-egy megfigyelő, akikkel folyamatosan váltották egymást. Az éjszaka azonban csendben telt. A víz csobogásán túl nem lehetett semmit hallani. Az egyetlen jó hír az volt, hogy elállt az eső.

Ádám és Jürgen egészen a földszintig vonszolták a jókora fürdőkádát, amit idővel sikerült betömíteniük. Most már csak arra várt, hogy ha nem történik semmi, reggel vízre bocsássák. Jürgen egyébként mérnök volt, de az építőiparban dolgozott, ahol volt egy vállalkozása. Látszott rajta, hogy a gyakorlat embere. Az érzelmeit nem rejtette véka alá. Az Irene nevű szőke lánynak csapta a szelet. A történetek ellenére tele volt életkedvvel, vidámsággal. Irene viszont kicsit tartózkodó volt, mert őt jobban megviselték a történetek. Ádám is bevallotta neki az Éva iránti szimpátiáját, mire Jürgen elégedetten megveregette a vállát és annyit mondott:

–Sehr gut!

*

A túlélők többsége még aludt, mikor Jürgen és Ádám már a csónakot próbálgatták a félhomályba burkolózott földszinti részen, ahol még mindig derékig érő víz volt. Lapát gyanánt két lécezt használtak, amivel úgy tűnt elég ügyesen tudnak manőverezni. Most éppen azon fáradoztak, hogy valahogy kinyissák az ajtót, aminek nagy része még a víz alatt volt. A gondot az jelentette, hogy nem tudták megfelelően kitémasztani magukat, úgyhogy vagy az ajtó kezdett elmozdulni, vagy ők.

Végül sikerült megragadniuk az egyik ajtószárnyat, amibe kapaszkodva és a lécekkal ügyeskedve lassan sikerült kijutniuk a szabadba. Csendes tavaszi napnak ígérkezet. A barna, lassan hömpölygő víz rengeteg szemetet hordozott magával és mintha a dögsgaz ismét

kezdett volna felerősödni. Ádám ebből megértette, hogy ezen a helyen nem szabad sokáig maradniuk.

Számításaikban a legnagyobb hibát az jelentette, hogy a víz áramlott. A sodrás miatt nem tudták megfelelően irányban tartani esetlen járműüket, úgyhogy hamarosan már nem azért küzdöttek, hogy eljussanak valahova, hanem hogy sikerüljön épségben visszajutni az épületbe. Ehhez minden erejüket össze kellett szedniük. Egyikük sem volt jó kormányos, ezért a kád hol erre, hol arra fordult el és csak araszolva tudtak haladni az árral szemben. Rossz kedvüket csak tovább fokozta, hogy holttesteket is sodort magával a víz. A felismerhetetlen tetemek iszonyattal töltötték el őket. Úgy tűnt, hogy a koreaiaknak még sok munkájuk lehetett volna.

Vagy félórai izzasztó küzdelem és három vízhólyag után annyit értek el, hogy sikerült megkapaszkodniuk egy fában, ami a kórház parkjában nőtt. Úgy tűnt vállalkozásuk csúfos kudarcba fulladt, s most ahelyett, hogy ők segíthetnének a többieknek, még rajtuk kell majd segíteni. Szerencsére az erre az oldalra kijelölt megfigyelő, az olasz Paolo rögtön észrevette őket. Mikor látta, hogy nem jutnak egyről a kettőre, elment, hogy hívjon segítséget.

Pár perc múlva már majdnem minden túlélő ott lógott az ablakban, hogy a két szerencsétlent figyelje. Ádám rendkívül kínosan érezte magát. Egyedül az vigasztalta, hogy Szilvia arcán meglátott egy mosolyt. János hangosan kiabálta az ablakból:

–Ti mit csináltok ott?

–Elindultunk reggeliért! – kiabálta vissza az autószerelő.

–Hören Sie! – kiabálta most Jürgen és egy pillanatra elengedte az ágat, amitől a kád megbillent és Ádám majdnem a vízbe esett. – Hubschrauber!

*

Megmentőik több, mint egy órát vártak magukra, miután egyértelmű volt, hogy észrevették őket. Ádám és Jürgen közben tehetetlenül, de reménykedve kapaszkodott a fölējük magasodó juhar ágaiba.

Mikor végre újabb zajt hallottak, nem csak a helikopter, hanem egy motorcsónak is érkezett. Ez utóbbit egy nő vezette. Erőteljes testfelépítésű, határozott tekintetű hölgy volt. Mint később kiderült, Darinának hívták. Jól beszélt németül, de nem értette a magyart. Űgyesen navigált a csónakkal, amíg a két férfi végre bekecmergett a

járműbe. Cseh származású megmentőik négyen voltak összesen. Ebből csak ketten vettek részt a mentőakcióban. Prágából jöttek és mint kiderült, már előző napon is felfedezték a mozgást, de akkor már visszafelé tartottak és nem volt elég benzinjük. Éppen ezért érkeztek egy kis késéssel.

Mivel a motorcsónak és a helikopter nem tudott ennyi személyt elszállítani, ezért valamilyen más megoldás után kellett nézniük. A helikopter visszarepült Prágába, de Darina velük maradt és megszervezték a mentést. Klausz értett még a motorcsónakokhoz, de Ádám és Jürgen is készségesen velük tartott, hogy keressenek egy megfelelő vízi járművet.

Ebben az áradásban ez igen nehéz feladatnak bizonyult. Több óras keresgélés után végre találtak a Hajógyári szigeten egy kisebb jachtot „Mandarin” felirattal, amibe mindenki beleférhetett. Darina közben elmesélte németül, amit tudott. Három nőt és egy férfit találtak összesen Csehországban, de két szlovák is volt velük Prágában. Őket is a koreaiak szállták meg és gyűjtötték össze. Onnan is ugyanúgy tűntek el, mint Magyarországról. Darina sejtései szerint ők is elkapták a betegséget, de halott ázsiainak nyomát sem látták.

Míg Klausz feltörte a Jachtot, Ádám segített kulcsok nélkül beindítani a motort. Ők hárman Jürgennel együtt a hajón is maradtak, míg Darina elindult a kórházba, hogy összegyűjtse a többi túlélőt.

Amíg a többiek érkeztek, Ádámék felfedezték az imponáló fehér vízi alkalmatosságot. Összesen négy kabin és kilenc ágy volt benne, ami pont a fele volt annak, amire szükségük lett volna. Ettől azonban nem keseredtek el. Más megfelelő járművet nem találtak. Ami még jó lett volna, az vagy zátonyra futott, vagy olyannyira megsérült, hogy nem tudták volna használni.

A motor kellemes duruzsolását dízel hajtómű adta és nagy meglepettségükre félig volt gázolajjal. A Hajógyári szigeten ugyan volt tankolóállomás, ám áram híján most ez sem üzemelt. Jürgen közben felfedezett egy újabb használható motorcsónakot, aminek segítségével gyorsabban ment a mentés.

Az első csoport négy olasszal úgy egy óra múlva érkezett, majd ahogy a nap telt, szép sorban a többiek. Darina és Jürgen étlen szomjan vetette bele magát a túlélőkért folytatott küzdelembe, míg a jacht konyháján az olaszok hamar otthon érezték magukat és nekiláttak főzni. A kórházból átmentett ételmennyiség már csak két napra volt elegendő, úgyhogy igyekezniük kellett, hogy beszerezzék az utánpótlást.

Délután négy óra hat perckor érkezett az utolsó csoport: Laura, Károly, Éva és János. A doktornő szándékosan maradt a végére, mert szerette volna, ha a betegek addig pihennek, amíg lehet. Mikor a hajóra léptek, a villanyszerelő csak ennyit mondott:

–Nem is rossz ez a Noé bárkája.– Innentől mindenki csak bárkának nevezte, hiszen ezen menekültek meg a vízőzöntől.

Ekkor ültek le először pihenni és álltak neki a tervezésnek, hogyan oldják meg az ellátásukat a következő napokban. Tennivalójuk akadt bőven, ám először is Prágába akartak eljutni, hogy egyesült erővel folytathassák a kutatásokat.

12.fejezet BÁBELI TÚLÉLŐVADÁSZOK

A prágai hotel, ahol elhelyezkedtek, minden kényelmet kiszolgált. Talán egyikük sem volt még azelőtt ötszelliges szállodában, így ez mindenkinek élmény volt. A két szlovák között volt egy ezermester, aki helyreállította az áramellátást és mivel víz még volt elég a hálózatban, a hely gyakorlatilag összkomfortosnak számított. Azt azonban nem tudták kiszámítani, hogy meddig fog tartani mindez.

Maga a város ugyanolyan képet mutatott, mint Budapest. Hála a koreai megszállásnak, az utcákon itt sem voltak már holttestek. A cseh helikoptercsapat időközben talált lengyel, belga, dán, finn és svéd túlélőket is. Az új Európai Unió teljes lakossága elfért kényelmesen egy hotelben. A legtöbben az angolt és a németet beszélték. A létszám már olyan sok volt, hogy az életüket komolyabban meg kellett szervezni. Voltak, akik az élelemellátásért, voltak, akik a közlekedés megszervezéséért, üzemanyagellátásért, voltak, akik a takarításért, mosásért vállaltak felelősséget. A konyhai kommandó, – ahogy maguk között nevezték, a lelkes főzőcsapatot – főleg az olaszokból állt.

A nyelvek különbözősége néha bábeli állapotokat idézett, de az emberi agy csodája az is, hogy alkalmazkodni tud szélsőséges helyzetekhez. Mindenkinek a gondolkodása átállt egyfajta új üzemmódba, ami a német, az angol és a kézjelek különleges keverékéből állt. Szerencsére a túlélőkben volt annyi alázat, hogy nem erőltették egyik nyelv használatát sem. Tudták, hogy eljön az ideje, amikor majd erre sor kerül, de most annyi volt a teendő, hogy alig láttak ki a feladatokból.

Az orvosi ellátásért Laura felelt. Eddig rajta kívül egy férfi volt még orvos, aki sebészként dolgozott egy finn klinikán. Ő azonban – beteg és sebesült híján – inkább azokhoz csatlakozott, akik túlélőkre vadásztak.

Maga a túlélővadászok nem csak abból állt, hogy embereket kerestek, hanem most már a háziállatokra is koncentráltak.

A kettesével kiküldött túlélővadászok kisteherautókkal, közlekedtek és az állatokat egy Prága melletti gazdaságban helyezték el. Egyelőre három ember gondoskodott az itt levő jószágokról. Köztük Károly is, aki falun nőtt fel és nem volt idegen számára az ilyen munka.

Ádám és Éva egy túlélővadász csapatot alkottak, akik két-három napos körutakon, nap mint nap elindultak Magyarország felé,

hogy a falvakat és városokat járva emberek, vagy háziállatok nyomára bukkanjanak.

*

Egy májusi hajnalon az E65-ös autópályán tartottak Győr felé. Reggel ötkor indultak és már több, mint háromszáz kilométer volt a hátuk mögött. Ádám bátran nyomhatta a gázt, mert egyrészt amúgy sem kellett autópályadíjat fizetni, másrészt senki sem ellenőrizte a közlekedési szabályokat. Ezt az új világrendet hamar meglehetett szokni, ám az ember hajlamos arra, hogy szabályok nélkül öntörvényűvé váljon. A természet azonban már elkezdte visszahódítani a területeket a maga részére.

–Kicsit lassíthatnál! – figyelmeztette Éva, mikor látta, hogy a kilométermutató már a százötvennél jár. –Nem lehet tudni, hogy hol vannak sérülések az autópályán. Nincs már aki ezzel foglalkozzon!

–Ez az autópálya jó állapotban van – ellenkezett Ádám, akinek sehogy sem tetszett, hogy órákat töltsenek utazással, mikor olyan sok települést kellett bejárniuk.

–Nincsenek már akik karbantartsák! – mondta Éva kicsit sértődötten, mire Ádám visszafogott a tempón. Jókor is tette, mert meglepetésükre egy szarvascsorda jött velük szemben a kétsávós úttesten. Mikor meglátták a teherautót, megfordultak és elkezdtek menekülni előlük, ám átjárási lehetőség ezen a részen nem volt.

–Hát ezek meg mit keresnek itt? – csodálkozott Ádám.

–Valahol be tudtak jönni, ahol régebben nem lehetett – mondta Éva.

Lassabb tempóban haladtak tovább, egy darabig, követve a szarvasokat, melyek végre a határátkelő régi helyénél el tudtak tűnni egy másik irányban. Letérve az autópályáról a szokásos kép fogadta őket. A főutak is nagyon rossz állapotban voltak, mert nem volt, aki kijavítsa a téli fagyok nyomait, úgyhogy Ádám kényszeredetten kénytelen volt lassabb tempóra kapcsolni. A növényzet a sok csapadék hatására szinte támadásba lendült minden emberi létesítmény ellen, legyen az út, épület, vagy műemlék. Az előző ősszel és most tavasszal vetett növények, viszont gyönyörűen fejlődtek azokban a táblákban, amiket még a járvány előtt meg tudtak művelni. A többi helyen úgy nőtt a gaz, mintha csak vetették volna. Lila, sárga és fehér virágok tarka egyvelege nőtt méteres lágyszárú tengerré ott, ahol az előző években még kultúrnövényeket vetettek. Veszprémvarsány előtt vaddisznók menekültek előlük.

–Van egy olyan érzésem, hogy meg kell tanulnunk majd vadászni – jegyezte meg Ádám.

–Hagyni kéne, hogy a természet visszavegye azt, ami az övé volt – vetette ellen Éva.

–Ha az állatok túlszaporodnak, akkor annak is súlyos következménye lehet. Ráadásul a vadhús nagyon értékes táplálék.

–Vágtál már disznót életedben? – kérdezte Éva.

–Nem, de nem hiszem, hogy nem tudnám megtanulni.

–Biztos meg tudnád – mosolyodott el Éva. Ádám szerette, amikor mosolyog. Eleve boldog volt attól, hogy együtt vehettek részt ebben a kalandban és hogy Éva magától jött vele. Más társaságában nem érezte volna magát ilyen jól. Néha büntudata is volt emiatt. A hosszú utaknak és hosszú beszélgetéseknek megvan az az előnye, hogy az ember már bármiről beszélhet. Akár a lelkének legmélyebb titkairól is.

–Van valami csodálatos ebben az új világban – mondta Ádám. – Persze szörnyű, ami történt, de mégis. Sosem éreztem ennyire szabadnak magam. Ez pedig boldoggá tesz. Szerinted baj, hogy így érzek?

–Én is így vagyok vele – Évával sok mindenben egyformán gondolkoztak és ez a férfinak jól esett. Éppen ezért tudott könnyen megnyílni előtte. – Azelőtt más dolgok voltak fontosak – mondta a lány. – Fontos volt a munkahely, a pénz, hogy legyen lakásom és persze hogy legyen majd családom. Mostantól nincs többet munkanélküliség, nincsenek lakásgondok és nincs pénz.

–Meg családod sem – jegyezte meg Ádám.

–Remélem, hogy lesz – ellenkezett Éva. – Sok jóképű túlélő van az új Babelünkben.

–Ha így beszélsz, féltékeny leszek – vallotta be Ádám félig viccesen. Mivel még nem árulta el érzelmeit a lánynak, csak halványan mert utalni rá. – Amúgy sem lenne illendő esküvőket tartani – aztán, hogy elterelje magáról a figyelmet, inkább Jánosról kezdett beszélni. – Mert ha mondjuk János el akarná venni Laurát feleségül, mikor kérhetné meg a kezét? Pár hete, hogy a civilizációnk összeomlott, minden hozzátartozónkat elveszítettük. Lehetünk boldogok?

–Más az, ha úgy gondolod, hogy a halottak jó helyen vannak és más az, ha nem tudod – felelte Éva. Tudta, hogy a férfi valójában kettőjükről beszélt. Voltak olyan jelek, ami alapján ki lehetett következtetni, hogy a másik mit érez. Elkapott tekintetek, apró megjegyzések, gesztusok. Egy férfi ezeket nehezebben vette észre, de Éva hagyta, hadd küzdjön meg ezekkel. A dolgoknak az értük való küzdelem ad értéket. – Én úgy

hiszem, hogy akiket elengedtünk a mennyországban vannak. Ha így hiszem, akkor egyrészt nyugodtabb vagyok, másrészt pedig nem ők a sajnálatra méltók, hanem én, mert nem ők veszítettek el engem, hanem én veszítettem el őket. Valószínűleg őket is az nyugtatná meg, hogyha boldogok vagyunk.

–Tehát szerinted János nyugodtan lehet szerelmes Laurába és akár össze is házasodhatnának.

–Szerintem igen – felelte Éva, amivel a fiút igen csak elgondolkodtatta. Legalábbis erre utalt, hogy a homlokát ráncolta és percekig nem tudott megszólalni.

*

Két lepke táncolt vidáman a Bakonyban tekerő autópályán. Úgy tűnt, hogy az emberek elhagyták ezt a területet és ők végre birtokba vehették azt a részt is, ahol állandóan a járművektől kellett tartaniuk. A harmóniát azonban teherautó motorjának a hangja törte meg és a két apró élőlény kis híján a kocsiszelvédőjén kötött ki. Az ember korszakának még nem volt vége.

Bakonyszentkirály a katasztrófa utáni falvak szokásos képét mutatta. Gondozatlan, elgazosodott kertek, árvízről megszagattott utak, kerítések, repedezett házfalak. Enyhe dögszag terjengett a levegőben, pedig az elhullások nagy része már több héttel ezelőtt megtörtént. Túlélő ember, vagy állat megtalálására vajmi kevés remény volt. A bezárt helyen levő jószág éhen pusztult, a többit pedig elvitték a ragadozók.

A két ember egymás mellett sétált a faluban, mintha csak kirándulnának. Csernobili hangulat volt ugyan, de a tavaszi napsütés békéje, a természet kedves hangjai ezt mégis csak át tudták formálni. A bolt nem nyitott ki többet és az ajtaja is fel volt feszítve. A vendéglő hirdetőablaja szakadtan lógott, a sörházból senki sem lépett ki és a főtéren levő szobor talapzatánál nagy fücsomók éktelenkedtek. A kerítések mögött nem kapirgáltak tyúkok, csak a lassan méteresre növe az próbált kikandikálni az udvarokból az utcára.

A kezük összeért egy pillanatra, majd Ádám megfogta a lány kezét. Nem néztek egymásra, csak mosolyogtak, majd így, kéz a kézben sétáltak tovább a falu főutcáján, egyre távolodva a teherautótól. Az idilli hangulatot azonban kutyaugatás törte meg. Nem egy kutyáé, hanem többé. Vadul, mérgesen hallatszott a házak háta mögül.

–Bent hagytam a puskát – vallotta be a férfi Évának és a lány kezét húzva, gyors léptekkel elindultak vissza a jármű felé. Éva nem szólt semmit, mert ő is megijedt, még ha a férfi mellett biztonságban is érezte magát. Ahogy hátranézett, látta, hogy egy egész falka, vagy tucatnyi elvadult eb van a nyomukban. Nem tűnt valószínűnek, hogy az állatok majd békésen megállnak és farokcsóválva üdvözlik őket. Inkább vadnak és kiéhezettnek tűntek.

Teljes erejükből rohantak a teherautó felé, de egyértelműen látszott, hogy nem fogják elérni. Ádám ekkor elengedte Éva kezét és rákiáltott:

–Fuss a puskáért, én addig feltartom őket! – közben körülnézett, hogy mivel védekezhetne. Csak egy letört ág volt az úttesten, amit megragadhatott, s ami csupán ujjnyi vastagságánál fogva nem adott reményt arra, hogy egy kiéhezett kutyafalkát megállítson. Éva kétségbeesetten rohant tovább.

Az, hogy Ádám megállt és a bottal hadonászott, most a rohanó kutyafalkát is lassításra készítette. A legelől rohanó nagytestű fehér komondor, mely valószínűleg a falkavezér lehetett, nem ijedt meg egy kis husángtól. Vadul ugatva, hörögve rontott rá Ádámra, aki maga elé tartva a kezét védekezett. Éva ekkor ért el az autóhoz. Még soha életében nem használt fegyvert, de tudta, hogy ha meg akarja menteni Ádámot, akkor használnia kell. Ráadásul úgy kell használnia, hogy Ádámban ne essen kár. Először a levegőbe lőtt, ami megzavarta az állatokat és megállította a támadást. A következő lövéssel az Ádámtól távolabb álló kutyák közé lőtt, mire az egyik felvonyított és elterült, néhányan pedig szűkülve rohantak el. A komondor azonban nem hátrált meg. Ádám kezét már véresre marta, majd a lábával rugdosó férfi bokája után kapott. Mikor áldozata elterült, készen állt rá, hogy a torkára vesse magát. Ekkor dördült a lövés, ami egyértelműen véget vetett a küzdelemnek. A komondor egy pillanat alatt rogyott össze és omlott rá Ádámra. A férfi alig tudta lerugdosni magáról.

Pár perc múlva már a teherautóból figyelték, hogy falkája hogyan tépi szét az egykori falkavezért. Ádám keze és lába is vérzett. Nem csak a ruhája, hanem a hús is több helyütt mélyen fel volt szakítva. Egyértelmű volt, hogy mielőbb orvosi segítségre lesz szüksége. A legközelebbi orvos pedig több, mint négyszáz kilométerre volt.

Éva felszaggatta a ziháló, vérző férfi ruháját és az elsősegély készlet segítségével megpróbálta csillapítani a vérzést, kitisztítani és

bekötni a sebeket. Remegett a keze. Csak most jött rá, hogy mire volt képes.

–Tetanuszra és veszettség elleni oltásra van szükséged mielőbb! Azonnal indulnunk kell vissza!

–Kétlem, hogy ebben az állapotban vezetni tudnék – jegyezte meg Ádám, aki az ájulás szélén volt saját vérének látványától. Ettől viszont Éva lett kétségbeesett.

–Akkor én vezetek, te csak pihenj és mondd merre menjek! – majd a gázra taposott, mit sem törődve azzal, hogy ehhez a gépjárműhöz nem volt jogosítványa.

13.fejezet
ÖKO

Ádám hat öltése a többieket is arra figyelmeztette, hogy legyenek óvatosak és jobban vigyázzanak magukra. A szálloda orvosi szobáját Laura úgy rendezte be, hogy akár kisebb műtéteket is végre lehessen hajtani. Már több, mint egy hete voltak itt és a túlélők száma szinte napról napra nőtt. Voltak itt már ukránok, románok, lettek, horvátok, bulgárok, sőt három görög is. A túlélőkutatás nagy sikerrel ment.

Laura épp Ádám kötéseit cserélte, amikor Éva csatlakozott hozzájuk a szálloda ideiglenesen berendezett műtőjében.

–Szépen gyógyul? – kérdezte a lány.

–Igen – válaszolta doktornő. – A sebészünk nagyon ügyes, még ha ez csak egy egyszerű kis varrás volt. Meg kell jegyezmem, hogy mindketten hősként viselkedtetek.

–Bevallom, nem számítottam rá, hogy Éva visszatér – mosolygott Ádám. – Csak azért küldtem a puskáért, hogy biztonságban legyen. Ha nincs ott, darabokra téptek volna.

–Te ugyanúgy hős vagy! – simított végig Éva a férfi homlokán. – Feltartottad a kutyákat, amíg én biztonságba kerültem. – Aztán másfelé terelte a szót. A doktornőhöz fordult: – Megtudtál valami újat a betegségről?

–Csak annyit, amennyit eddig is tudtunk: véletlen mutáció legyengítette a kórokozók egy részét, amire időben kialakult a védettség. Ha lenne megfelelő berendezésünk, akkor talán ki tudnánk alakítani egy megelőző védőoltást.

–Nem hinném, hogy találunk a Földön olyan helyet, ahova nem jutott el ez a szívós kórság – ellenkezett Ádám.

–Talán egy-két bunkerben, amilyenben Szilviáék is voltak.

–István és Zsóka mégsem élte túl – Éva eddig vidám hangja most szomorú lett.

–Valószínűleg gyengébb volt az immunrendszerük. Az, hogy túléltek nem csak a gyenge kórokozónak, hanem az erősebb immunrendszernek is köszönhető.

–Gondolod, hogy szándékosan fejlesztették ki? – kérdezte Ádám.

–Azt már nem valószínű, hogy meg fogjuk tudni – vélte Laura.

–Ha így van, akkor kellett feljegyzéseket is készíteni a kísérletekről – felelte erre Ádám.

–Több száz év is eltelhet, mire azokat a feljegyzéseket megtalálja valaki – az orvosnő befejezte a kötözést. – Készen is vagyunk. Mehetsz vissza a szobádba!

–Köszönöm – felelte Ádám és óvatosan feltápáskodott. Látszott az arcán, hogy még vannak fájdalmai. – Azt hiszem a tanács ülésén még nem veszek részt.

*

Mind az áramfogyasztás, mind a vízfogyasztás olyan szinten megemelkedett, hogy tudták: nem maradhatnak itt sokáig. Ebben a szállodában jól éltek. Élelmet rengeteget találtak, megoldották a víz kérdését egy szivattyú segítségével, volt elegendő üzemanyaguk, mégis tisztában voltak azzal, hogy ezek a készletek végesek és nehezen beszerezhetők. Miután megoldották azt a kérdést, hogy hogyan lehet egy-egy benzinkutat működésre bírni, az üzemanyag hozzáférése könnyebb lett ugyan, de tudták, hogy minden benzinkút kiürül egyszer, az olajfinomítók nem működnek és az olajtermelés is leállt. Hosszú távon olyan rendszerbe kell belehelyezkedniük, ami el tudja tartani őket és a környezetet sem teszi tönkre. Ideje volt, hogy az ember ne a földnek parazitája, hanem szimbiontája legyen.

Talán a legnagyobb változást az hozta a közösség életébe, mikor megtalálták az első túlélő papot. Ő volt a három görög túlélő egyike. Maguk sem gondolták, hogy a hit mennyi lelki erőt és tartást adhat az embernek. Polidor atya, aki jelen helyzetben, mint egyetlen pap, egyben valószínűleg maga a pápa is volt, olyan erővel és hittel állt melléjük, ami sokukat megerősített.

Ekkor ült össze az első tanács. A német Klaus hirdette meg, aki eddig is megpróbálta összehangolni az egyébként teljesen szabadon működő és szerveződő társaság életét. Ő látta át, hogy ki megy túlélőt keresni, ki dolgozik az épületben, ki a farmon, ki keresi és dolgozza fel az élelmiszereket. Immár majdnem mint egy kis város működtek, ám sem önálló vízellátásuk, sem önálló energiaforrásuk nem volt. Mivel sem svájci, sem francia, sem angol túlélőket nem találtak még a nagy távolság miatt, ezért a két ország átfűsülését is meg kellett még szervezniük.

A legnehezebb volt megoldani a kommunikációs problémákat. Valamivel többen beszéltek angolul, mint németül és a tolmácsolást a többi nyelven meg tudták oldani, ezért meg is egyeztek abban, hogy az angol nyelvtudást hosszú távon minden nemzetnél fejleszteni kell.

Szinte furcsa volt, hogy ezen a kérdésen senki sem vitatkozott, holott lehetett volna kardoskodni a német nyelvért is, ám ezen az osztrák és német túlélők is nagylelkűen túltették magukat.

Miután ezt sikerült megszervezni, rátértek arra a témára, ami a legkényesebb volt. Hol telepedjenek le? Klaus ügyesen vezette a tárgyalást, mert kész koncepcióval állt a társaság elé, sőt ezt egy kis diavetítéssel alá is támasztotta. Talált a prágai nagy könyvtárban pár dokumentumot egy Francia ökotelepülésről, mely teljesen önállóan működött. A képen lehetett látni a szélerőművek és napelemek sokaságát, a farmot és a több hektáros megművelt termőföldeket. Úgy tűnt, hogy Európában ez a legnagyobb és legmodernebbül felszerelt ökofalu. Évát különösen felvillanyozta a faluban levő iskola képe. Rajta kívül három tanár volt még a csoportban és bár Szilvia volt a legfiatalabb túlélő, a nyelvoktatást máris meg kellett volna szervezniük.

Klaus ötletét többségi szavazattal elfogadták. Csak néhányan érveltek amellett, hogy a saját országukban is vannak ökofalvak, ám egyik sem volt ekkora, ilyen jól felszerelt és ennyi erőművel ellátott.

A következő expedíció Franciaországba indult, melyben természetesen Jürgen is benne volt, most már oldalán újdonsült szőke barátnőjével. Ádám is szeretett volna menni, de neki még sem autót vezetnie nem szabadott, sem megerőltetnie magát, mivel a sebei felszakadhattak volna. Éva örömmel maradt mellette, bár különösebb ápolásra nem szorult. A finn sebész megtiltotta, hogy egy héten belül elhagyja az épületet. Jobb híján könyvet olvasott hát és angolul tanult Éva segítségével.

14.fejezet AZ EMBERISÉG UTÁN

Europolis lett a neve az új településnek, amit egy ökofalu maradványaira építettek. Nem volt szükség kölcsönökre, amit amúgy sem lett volna kivel ledolgoztatni. Egy fillérébe sem került senkinek, mégis a legjobb minőségű anyagot építették be a legjobb tudásuk szerint. Mindannyian tudták, hogy azok munkájának gyümölcse ez, akik már befejezték. Azoké, akik nem voltak köztük, mégis nap, mint nap meg kellett emlékezniük róluk. Az ő verejtékük gyümölcse segítette most azt a maroknyi csapatot, akik megmaradtak. Hírmondónak, hogy legyen, aki elmesélje, milyen volt azelőtt.

A nap és a szél energiáját munkába fogva láttak neki, hogy újabb és újabb házakat építsenek a leendő családoknak. Eleinte csak három ember értett az építkezéshez, azonban hamarosan mindenkiből ezermester lett. Az emberi alkalmazkodás egészen elképesztő dolgokat tud kihozni magából. Ugyanúgy, ahogy a kommunikáció, úgy a munka is nagy lendülettel folyt. Elterelte a figyelmüket a környező világban történt szörnyű pusztulásról, új célt adott az életüknek és nem engedett senkit a depresszióba süllyedni. Mindenki egyformán szükség volt, mindenkinek a munkája pótolhatatlan értéket jelentett. Europolisban 0%-os volt a munkanélküliség, pedig sem pártok, sem polgármesterek nem voltak. Egyetlen építési engedélyt sem adtak ki, egyetlen számlát sem kértek senkitől.

A világ kívül és belül is kezdett megváltozni. Az emberi élet olyan érték lett, amit valódi kincsként kellett kezelni igazolványok, TAJ kártyák nélkül. A problémák nem aktapucacokba gyűltek, hanem elvégzendő feladatokká váltak. Furcsa módon senki sem akart kevés munkával sok pénzt keresni, részvénytársaságot alapítani, vállalkozásba fogni. A sok különböző nyelvű ember minden igyekezetével megpróbált egy családdá kovácsolódni, még ha voltak is ellentétek. Az emberi természetet egy vírus nem győzhette le, ám a gondolkodásmódot átformálhatta. A test és a lélek szenvedése volt az, ami megerősítette a változást a túlélőkben. Nem akartak már olyan világot építeni, mint azelőtt.

Az internet beindítása nem jelentett irdatlan mennyiségű adathalmazt, csupán a kommunikáció felvételének lehetőségét a többi kontinens túlélőivel. Nem volt szükség rá, hogy bejelöljék egymást valamelyik már nem létező közösségi portálon, mert mindannyian

ismerték egymást. Még telefonra sem volt szükség ahhoz, hogy kommunikáljanak. Nem csak azért, mert az átjátszó adók még nem működtek, hanem mert az emberek közelebb akartak lenni egymáshoz, érezve, megtapasztalva a másik élő, vibráló jelenlétét.

A világháló, amire sikerült rákapcsolódní, összekötötte őket az amerikai, afrikai és ázsiai túlélőkkel, akik hozzájuk hasonló módon megpróbálták új életet kezdeni az emberiség romjain.

Ázsiából megtudták, hogy a járvány legkésőbb Észak Koreában tört ki. Minden óvintézkedés ellenére az ott élők is elkapták a betegséget, pedig egészen közel jártak az ellenszer kikutatásához. A kísérletekben ők jutottak a legtovább, hála azoknak a vérmintáknak is, melyeket az európai a túlélőkből is nyertek. Az országok határai most már ott is elmosódtak. Egyetlen néppé kovácsolódtak össze Ázsia túlélői ugyanúgy, ahogy a többi kontinensé. A különbség csak annyi volt, hogy a hatalmas kontinens minden szegletét még nem tudták átkutatni túlélők után. Így a legnépesebb kontinensen voltak egyelőre a legkevesebben azok, akik legyőzték a betegséget.

Észak-Amerika túlélői szintén egy meglevő ökövárosba költöztek be. A betegség forrásáról csak annyit sikerült megtudniuk, hogy egy magán laboratóriumból szabadult ki egy olyan emberi DNS-sel kombinált vírus DNS, amit éppen emiatt nem láthatott megfelelően az immunrendszer. A megváltozott vírus erősebb és gyorsabb immunválaszt váltott ki az eredetnél és ez lehetővé tette azt, hogy a szervezet legyőzze, mielőtt még végleges és halálos változások következtek volna be. Csak feltételezték, hogy a vírust megrendelésre, szándékosan tenyésztették ki egy bizonyos AAA nevű szervezet (Anti Arabian Agency) megbízásából a texasi Borago Medical Centerben. Az, hogy ki, vagy kik álltak a szervezet mögött, azt a túlélőknek még nem sikerült kideríteni. A vírus valószínűleg egy földrengés következtében bekövetkezett baleset során szabadult ki, mielőtt még az ellenanyagot kifejleszthették volna.

Az afrikai és dél-amerikai túlélők szintén kevesen voltak, ezért ott állt legrosszabbul a meggyógyultak utáni kutatás. Az internethez való kapcsolódást is a sikeres keresés reményében oldották meg. A hatalmas kontinenseken még sok-sok túlélő lehetett magára hagyatva, kiszolgáltatva az újra éledő természet erejének.

A legfeltűnőbb jelei ennek az elképesztő mennyiségben megjelenő rovarok voltak. A szúnyogok, legyek kirrthatatlannak tűnő felhői után csak lassan jelentek meg a rovarévő madarak, denevérek. A

felborult kényes egyensúly alig észrevehetően, de biztosan kezdett helyreállni. Azt még a túlélők sem tudták, hogy a globális felmelegedés, vagy az ózonpajzs regenerálódása milyen fázisban van. Problémáik azonban éppen eléggé lekötötték őket, ahhoz, hogy mit sem törődjenek ezzel.

*

Hova tarthat egy nászút az emberiség utáni világban? Tulajdonképpen bárhova és mégsem. Nászutások pedig többen is voltak, szinte minden nemzetből. Ahogy Ádámnak, úgy Jánosnak is belépett az életébe akaratlanul, de kikerülhetetlenül a szerelem. Egyesek ugyan korainak tartották az esküvőket, mint ünnepi alkalmakat, hiszen a nagy gyász óta még csak hónapok teltek el, ám az emberiség élete, jövője volt a tét. A görög papnak bizony igen sok dolga akadt ezekben a napokban.

Az előző nemzedékek által felhalmozott óriási készletnek köszönhetően anyagi korlátok nem voltak, de mindannyian belátták, hogy az emberiség örökségét ennyien nem menthetik át a jövő generációinak. Nem halogathatják az új nemzedék világra jöttét a gyászra hivatkozva. Az előre tekintés segítette őket abban, hogy átlépjék azt, ami az emberi elme számára elviselhetetlen tehernek tűnt: a veszteséget és hiányt.

A szobrok, festmények, könyvek, műalkotások milliói heverték szanaszét a bolygón gazdátlanul, múzeumokban, magánházakban, gyűjteményekben. Tudományos és technológiai kutatások, újítások, felfedezések ezrei sikkadtak el úgy, hogy Europolis lakói még csak nem is hallottak róluk. A túléléshez azonban viszonylag kevés dolog is elegendő. Egy maroknyi embercsoport nem vihet tovább, csak egy kis morzsát az örökségből, ami rájuk maradt. A java részt majd az utókornak kell újra felfedeznie.

*

–Mindenütt jó, de a legjobb otthon – sóhajtotta Ádám, mikor meglátták az első magyar feliratokat. Honvágyuk volt, ezért szerettek volna hazalátogatni. Megnézni mi lett azzal az országgal, ami anyanyelvet, kultúrát, otthont nyújtott számukra, s ahova fiatalkoruk élményei kötötték őket.

–A gyermekeinknek mit jelent majd mindez? – kérdezte Éva, akinek a szíve ugyanúgy gyorsabban vert az izgalomtól, mint újdonsült férjének. A masszív, négy kerék meghajtású terepjáró megfontolt tempóban haladt a repedezett, de még jó állapotban levő úton.

–Rajtunk múlik – felelte Ádám, miközben lassított, hogy ne ütközzön neki az előtte felröppenő galamb párnak.

–Az angollal nagyon jól haladsz, de azért szeretném, ha a gyermekeink magyarul is tudnának. Nem tudom, hogy a többiek mit szólnak majd hozzá, de én csak magyar népdalokat fogok tudni tanítani az iskolában.

–Hárman vagytok tanárok, majd megbeszélitek – vélte a férfi.

Győrbe érkeztek. A város kihaltnak tűnt, de a letekert ablakokon keresztül behallatszott a madarak éneke. Immár az ember volt jövevény ezen a tájon. Az utak, házak még tartották magukat, de a terek és parkok deréknyi magas növényzete jól mutatta a változást. Itt-ott holttesteket is láttak a növényzet között, vagy az úttesten, bár az időjárás és az állatok már szinte csak a csontokat és a ruhákat hagyták meg figyelmeztető emlékként a jövevényeknek. „Már nem ti vagytok az urak!” – jelezték az érkezők számára. A szanaszét álló járművek sokasága látszólag jól tartotta magát. Ezeket csak a por és a kosz lepte be, hogy majdan helyet adjon a bátrabb pionír növényeknek.

A könyvtárat keresték. Az emberi kultúra legalapvetőbb forrását, mely az új világban pár hét alatt vált a történelem részévé. A múlt nagy eseményei eltörpültek a természet ereje mellett. Nem volt sem természeti katasztrófa, sem háború, mely ekkora pusztítást tudott volna véghez vinni a nagyra törő emberi fajon, mint a legapróbb, amit még élőlénynek sem minősítettek. Lebecsülték a DNS erejét és hatalmát. Lebecsülték azt az erőt, amit a Teremtő helyezett ebbe kis molekulába, amit szemmel sem lehet látni. Kétségkívül a legnagyobb dolog, amit meg kellett tanulnia az emberiségnek, az alázat volt. Az alázat a Teremtővel és a természettel szemben.

Az autóból kilépve úgy festettek, mint az ügynök házaspár: Mr és Ms Smith. Éva derekán pisztoly, övében jókora kés, kezében ismétlő puská. Ádám hátán a hátizsák, alatta hosszú pengéjű kard, oldalán géppisztoly. Tanultak az előzményekből a saját kárukon, ugyanúgy, ahogy a többiek. Elkezdték felkészülni a harcra. Edzettnek, erősnek kellett lenniük ahhoz, hogy túléljenek, hogy kettesben el merjenek indulni. A természet erejét nem szabadott lebecsülni. Az élővilág elkezdte visszafoglalni a birodalmat, ami megillette, amit az ember csak azért kapott, hogy gondoskodjon róla. Most már tudták, hogy ez nem

sikerült. Gondoskodás helyett uralni, birtokolni akartuk azt, ami sosem volt a miénk.

Mikor Ádám és Éva, mint nászutas tudásvadászok kellően felfegyverkezve a könyvtár udvarába léptek, csodálkozva látták a gyümölcsöktől roskadozó almafát. Még nem volt ősz, de a gyümölcsök érettnak tűntek. Éva szakított a fáról és megkínálta Ádámot is. A tudás központja előtt álló fánál összemosolyogtak. Furcsa látványt nyújtottak állig felfegyverkezve a paradicsomi képben, ahogy az almát majszolták. Mindketten tudták, hogy megtanulták a leckét. Ettek az alázat gyümölcséből és képesek voltak megváltozni.

Mikor megfogták egymás kezét, hogy felmenjenek a könyvtár lépcsőin, újra egymásra néztek és ismét választ kaptak egy miétre. Minden nehézség és szenvedés után újra ott volt a boldogság. Egy apró pillanat, amiért érdemes volt végigküzdeni, érdemes volt meglövelni a reményt. Ő ott állt mellettük minden nap. Csak meg kellett fogni a kezét és bele kapaszkodni, hogy felemelje őket.